

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
THE PERFECT POISON

Copyright © 2009 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02081-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

Savršen otrov

Prevela Snežana Janković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2017.

*Ovo je za Vendi Born, moju fantastičnu snahu.
Volim te i hvala za Ameliopteris amazonensis.
I za Barbaru Knap, koju neizmerno cenim i zahvaljujem joj što me
je, između ostalog, upoznala s gospodinom Markusom Džounsom.
Obema sam neizmerno zahvalna što ste mi otvorile
prozor ka prelepom svetu botanike devetnaestog veka.*

Jedan

Jednom u doba kraljice Viktorije

Lusinda je zastala na nekoliko koraka od mrtvog čoveka, pokušavajući da ignoriše veoma neprijatnu atmosferu koja ju je dočekala u elegantnoj biblioteci.

Viši policijski inspektor i članovi ožalošćene porodice znali su vrlo dobro ko je ona. Posmatrali su je ujedno s jezom i jedva skrivenim strahom. Nije mogla da im zameri zbog toga. Kao neko koga su novinari u jednom momentu povezali s pričom o jezivom ubistvu, nije bila dobrodošla u visokim krugovima.

„Ne mogu da verujem“, rekla je atraktivna, novopečena udovica. „Inspektore Spelare, kako se usuđujete da dovedete tu ženu u ovu kuću?“

„Nećemo dugo“, odgovorio je Spelar. Zatim se okrenuo Lusindi. „Budite ljubazni, recite nam šta mislite, gospođice Bromli.“

Lusinda se trudila da ostane smirena i usredsređena. Nije ni sumnjala da će porodica kasnije, u krugu prijatelja i poznanika, komentarisati kako se pojavila hladna kao led, baš onako kako su je opisali u smešnim novinskim člancima.

A zapravo, pomisao na ono što je trebalo da uradi i jeste je smrzla do kostiju. Više bi volela da je tog trenu bila kod svoje kuće, okružena

mirisima, bojama i pozitivnom energijom koju joj je prenosilo njeno omiljeno bilje. Međutim, zbog nekog razloga koji ni sama nije umela da objasniti, našla se u situaciji da povremeno pomaže Spelaru.

„Naravno, inspektore“, rekla je. „Zato sam ovde, zar ne? Mislim da je sasvim očigledno da nisam pozvana na šoljicu čaja.“

Tada se, jedva čujnim glasom, javila i udovičina sestra, usedelica strogo izraza lica, koju su predstavili kao Hanu Ratbon.

„Nečuveno“, ljutito je rekla Hana. „Zar nemate nimalo pristojnosti, gospođice Bromli? Gospodin je mrtav. Najmanje što možete jeste da pokažete bar malo poštovanja i napustite ovu kuću što je pre moguće.“

Spelar se okrenuo Lusindi i pogledom ju je molio da pređe preko toga. Uzdahnula je i prećutala ono što je nameravala da izgovori. Nije želela da mu ometa istragu niti da ga navede na to da ubuduće dvaput razmisli pre nego što zatraži njeno mišljenje.

Na prvi pogled, nije bilo teško pogoditi profesiju kojom se Spelar bavio. Bio je to stamen čovek, prijatnog izraza lica, s jakim brkovima i prosedom kosom koji su odvlačili pažnju od inteligentnog pogleda njegovih plavozelenih očiju.

Čak i oni koji ga nisu poznavali, mogli su da primete njegov nepogrešivi talenat da pronade i najmanji trag koji je mogao da rasvetli ubistvo. To je bio dar prirode. Međutim, ni njegove sposobnosti nisu bile svemoguće. Mogao je da prepozna samo očigledne slučajeve trovanja.

Ferbernovo telo ležalo je po sredini ogromnog cvetnog tepiha. Spelar je prišao, sagnuo se i povukao u stranu čaršav kojim je neko prekrpio telo pokojnika.

Ledi Ferbern ispustila je nekoliko uzastopnih uzdaha.

„Da li je to baš neophodno?“, izustila je isprekidanim, plačnim glasom. Hana Ratbon privukla ju je u zagrljaj.

„De, de, Eni“, tešila ju je. „Smiri se. Znaš da imaš slabe živce.“

U sobi je bio i treći član porodice, Hamilton Ferbern. Bio je to Ferbernov sin iz prvog braka, lepuškast momak dvadesetih godina i oštih crta lica. Kako je Spelar rekao, Hamilton je insistirao na tome da se u istragu

uključite inspektori Skotland jarda. Kada je čuo Lusindino ime, i sam je bio užasnut. Uprkos tome što je mogao da joj zabrani ulazak u kuću, nije to učinio. Želeo je da se istraga nastavi, pa čak i po cenu toga da se jedna takva žena nađe u njegovoj kući.

Lusinda je prišla telu, pokušavajući da prevaziđe nervozu i uznemirenost koja ju je obuzimala kad god bi se našla u blizini leša. Nije postojao način da se pripremi i odagna osećaj praznine koji je imala kada je pogledala tu figuru koja je ležala na podu. Ko god i šta god da je Ferbern bio za života, toga više nije bilo.

Znala je da su svi dokazi koji su mogli ukazati na prirodu njegove smrti i dalje bili na mestu nesreće. Spelar je sigurno uočio većinu. Njen zadatak bio je da otkrije da li je bilo ikakvih tragova trovanja. Tragovi otrovnih supstanci mogli su biti pronađeni ne samo na telu već i na bilo čemu što je nesrećni čovek dotakao u poslednjim minutima života.

Ponekad su dokazi da je uzrok smrti mogla biti neka otrovna supstanca umeli da budu mnogo očigledniji i neprijatniji. Prema njenom dotadašnjem iskustvu, ljudi koji su uzimali otrove umirali su u teškim mukama. Naravno, bilo je tu i izuzetaka. Oni koji su duže vreme trovani malim količinama arsenika nisu imali tako dramatičan kraj.

U ovom slučaju nije bilo indicije da je lord Ferbern patio od napada mučnine pre nego što je izdahnuo. Njegova smrt mogla je biti posledica moždanog ili srčanog udara. Mnoge porodice koje su se kretale u visokim krugovima, kao što su to bili Ferbernovi, radije bi prihvatile takvu dijagnozu i time izbegle publicitet koji je sa sobom donosila istraga. Pitala se šta je navelo Hamiltona na to da se obrati Skotland jardu. Mora da je posumnjao u nešto.

Isprva se koncentrisala na vizuelne tragove, ali oni nisu mnogo govorili. Pokojnikova koža bila je potpuno sive boje. Otvorene oči bile su uprte uprazno. Razmaknute usne odavale su sliku poslednjeg udaha. Primitila je da je bio nekoliko decenija stariji od svoje udovice. To nije bilo nimalo neobično za drugi brak bogatih udovaca.

Veoma pažljivo skinula je svoje tanke, kožne rukavice. Nije uvek bilo neophodno dodirivati leš, ali direktan kontakt uvek je donosio nijanse, energiju i slabo vidljive tragove koji bi drugačije bili jedva primetni.

Usledio je još jedan niz uzdaha ledi Ferbern i Hane Ratbon. Hamilton je stisnuo zube. Znala je da su svi oni primetili prsten na njenoj ruci, onaj u kome je, kako su novine tvrdile, sakrila otrov kojim je ubila svog verenika.

Sagla se i prstima pažljivo prešla preko pokojnikovog čela. U isti čas probudila su joj se sva čula.

Odjednom, atmosfera u biblioteci promenila se nabolje. Mirisi koji su dopirali iz velike vaze potpuno su je obuzeli. Bila je to kombinacija mirisa muškatli, ruža, karanfila, pomorandže, pimenta i ljubičica.

Boja ružinih latica, u kombinaciji s bojom visoke velelepne vaze, poprimila je takvu nijansu koja se nije mogla opisati jednom rečju. Sve dok su laticice sveže i nežne, moguće je osetiti njihov miris. Nikada joj nije bilo jasno zašto neko ukrašava sobu posećenim cvećem. Možda to cveće i jeste lepo neko kratko vreme, ali svakako će uvenuti. Jedino pravo mesto za njega, po njenom mišljenju, jeste bašta. Ako neko želi da održi svežinu cveta, lekovite ili bilo koje druge biljke, neće je poseći, pomislila je nervozno.

Paprat, zasađena u improvizovanoj staklenoj bašti, bila je na izdisaju. Sumnjala je da će nežna, mala *Trichomanes speciosum* izdržati duže od mesec dana. Morala je odoleti želji da je spase. Pomislila je da ne postoji kuća koja se nije dičila svojom paprati u primaćim sobama. Nije mogla da spase svaku. Paprat je već nekoliko godina bila u modi. Postojao je čak i naziv za to, *papratomanija*.

S lakoćom dugogodišnjeg iskustva umela je da isključi uticaj boja i mirisa živog bilja u sobi i koncentriše se na telo. Ostaci negativne energije obuzeli su njena čula. Imala je urođeni talenat da prepozna skoro sve vrste toksičnih supstanci po načinu na koji su se osećale u vazduhu. Ali njena specijalnost bili su biljni otrovi.

Odmah je znala da je Ferbern zaista popio otrov, baš kao što je Spelar pretpostavio. Iznenadilo ju je prisustvo veoma retke vrste paprati. Obuzela ju je jeza.

Zadržala se na telu duže nego obično, pretvarajući se da se koncentriše na analizu. A zapravo, kupovala je vreme kako bi povratila dah i umirila se. *Smiri se. Ne pokazuj emocije.*

Kada je bila sigurna da se povratila, uspravila se i pogledala Spelara.

„S pravom ste posumnjali, gospodine“, rekla mu je, nadajući se da je to zvučalo profesionalno. „Pojeo je ili popio nešto veoma otrovno, neposredno pre smrti.“

Gospođa Ferbern bolno je uzdahnula. „Toga sam se i plašila. Moj voljeni muž oduzeo je sebi život. Kako je mogao da mi uradi takvo nešto?“

Odmah se onesvestila.

„Eni!“, uzviknula je Hana.

Zgrabila je nekakvu bočicu i pala na kolena pored svoje sestre. Izvukla je čep i počela da maše bočicom ispred nosa gospođe Ferbern. Mirišljave soli odmah su delovale. Udovica je otvorila oči.

Hamiltonov ozbiljan izraz lica postao je još upečatljiviji. „Hoćete li da kažete da je moj otac izvršio samoubistvo, gospođice Bromli?“

Isključila je emocije i pogledala ga preko širokog tepiha. „Nisam rekla da je namerno popio otrov, gospodine. Da li je to bilo slučajno ili namerno, otkriće policija.“

Hana ju je prostrelila pogledom. „Ko ste vi da tvrdite da je gospodina smrt posledica trovanja? Vi sigurno niste lekar, gospođice Bromli. U stvari, svi mi dobro znamo ko ste. Kako se samo usuđujete da dođete ovde i optužujete nas?“

Lusinda je osetila kako je obuzima nervoza. To je bila loša strana njenog posla. Zahvaljujući morbidnim pričama koje su se poslednjih godina provlačile po novinama, ljudi su bili puni nepoverenja.

„Nisam došla da bilo koga optužujem“, rekla je Lusinda, pokušavajući da stiša ton. „Inspektor Spelar tražio je moje mišljenje. I dobio ga je. A sada, izvinite, vreme je da krenem.“

Spelar se uključio u razgovor. „Ispratiću vas do kola, gospođice Bromli.“

„Hvala, inspektore.“

Izašli su iz biblioteke i ušli u hol u kojem su ih sačekali kućepazitelj i batler. Obojica su očigledno bili veoma radoznali. Ostatak mnogobrojnog osoblja ostao je po strani. Lusinda ih nije krivila zbog toga. Poslužitelji su obično bili prvi na listi osumnjičenih kada je reč o trovanju.

Batler je požurio da otvori vrata. Lusinda ga je pratila u stopu. Spelar takođe. Napolju ih je dočekalo sivilo. Još je bio dan, ali magla je bila toliko gusta da su se jedva videle kuće preko puta ulice. Lusindin privatni auto stajao je na putu, a njen vozač tumarao je okolo. Prišao je čim ju je ugledao, i otvorio joj vrata automobila.

„Ne zavidim vam na ovom slučaju, inspektore Spelare“, rekla mu je tiho.

„Dakle, posredi je otrov“, dodao je Spelar. „Baš kao što sam i mislio.“

„Nažalost, bojim se da je nešto ne tako poznato kao arsenik. Maršov test neće moći da reši vaš slučaj.“

„Sa žaljenjem moram priznati da se arsenik sve manje koristi, budući da su ljudi svesni da postoji test koji otkriva njegovo prisustvo.“

„Ne očajavajte, gospodine, on je dobro poznat i uvek će biti popularan, ako ni zbog čega drugog, ono zbog dostupnosti i činjenice da, ukoliko se daje duže vreme u malim količinama, ne dovodi do simptoma koji se mogu povezati sa smrtnim ishodom. Na kraju krajeva, upravo zato ga Francuzi zovu *nasleđen prah*.“

„Baš tako“, nasmejao se Spelar. „Čoveku ostaje samo da se pita koliko li je roditelja ili neželjenih supružnika pomoću njega otputovalo na onaj svet. Pa, ako nije arsenik, šta je onda? Nisam osetio miris gorkog badema niti sam primetio neki drugi simptom u vezi s trovanjem cijanidom.“

„Sigurna sam da je to bio otrov biljnog porekla. Nešto na bazi ricinusa, koji je, sigurna sam da već znate, veoma toksičan.“

Spelar je nabrao čelo. „Mislio sam da ricinus izaziva ozbiljne tegobe pre samog kraja. Lord Ferbern, izgleda, nije imao nikakve tegobe.“

U želji da Spelaru otkrije što više istine, pažljivo je bicala reći. „Ako je ikome pošlo za rukom da svari otrov i dočeka njegovo dejstvo na organizam, taj mora da je bio veoma jak i izdržljiv. Srce gospodina Ferberna

prestalo je da kuca pre nego što je njegovo telo imalo ikakvih šansi da odreaguje na otrov.“

„Zvučite impresionirano, gospođice Bromli.“ Spelarove jake obrve spojile su se na sredini čela. „To bi značilo da nije bilo ko mogao da pripremi takav napitak, već neko stručan?“

Za tren mu se u očima videla sposobnost zapažanja, ali je vrlo brzo nestala ispod blagog izraza lica. Tada je postalo jasno da je morala biti veoma pažljiva.

„Veoma stručan“, dodala je žustro. „Samo naučnik, hemičar ili neko genijalan mogao je da smučka takav koktel.“

„Spiritistički genije?“ pitao je Spelar tiho.

„Možda.“ Uzdahnula je. „Biću iskrena, inspektore. Nikada se nisam srela s ovakvim sastavom otrova.“ I to je, pomislila je, manje-više bila prava istina.

„Jasno.“ Spelar se, izgleda, pomirio sa sudbinom. „Pretpostavljam da bi najpre trebalo da krenem u obilazak apoteka, jer nikad se ne zna. Tamo se uvek prodaje i ponešto ispod žita. Buduća udovica lako bi mogla da nabavi nekakvu toksičnu supstancu. A kad muž padne mrtav, može da tvrdi da je to bio nesrećni slučaj. Kupila je otrov kako bi se rešila pacova. Nažalost, i njen suprug popio je malo otrova.“

„U Londonu postoji na stotine apoteka.“

Šmrknuo je. „Da ne pominjem ustanove koje se bave prodajom lekovitog bilja i nadrilekare. Ali možda bih mogao da suzim krug i počnem najpre od apoteka u blizini.“

Navukla je rukavice. „Dakle, ubeđeni ste da je reč o ubistvu? Ne o samoubistvu?“

Spelaru su za trenutak ponovo zasijale oči. „Ubistvo, tako je“, rekao je zamišljeno. „Predosećam.“

Zadrhtala je i ni za sekund nije posumnjala u njegovu intuiciju.

„Ne može se a da se ne primeti da će gospođa Ferbern ujutro izgledati veoma privlačno“, rekla je.

Spelar se osmehnuo. „I meni je to palo na pamet.“

„Mislite li da ga je ona ubila?“

„Ne bi bilo prvi put da nesrećna mlada žena, željna slobode i novca, posluži otrov svom mnogo starijem suprugu.“ Zavrteo se na petama. „Ali ima tu još osumnjičenih. Najpre moram otkriti odakle je došao taj otrov.“

Stezalo ju je u stomaku. Trudila se da prikrije strah. „Da, naravno. Srećno, inspektore.“

„Hvala što ste došli danas.“ Zatim je utišao glas. „Izvinjavam se zbog neprijatnosti koje ste doživeli u kući Ferbernovih.“

„Niste vi krivi zbog toga.“ Blago mu se osmehnula. „Oboje znamo da sam navikla na slično ponašanje.“

„To nije razlog za toleranciju.“ Spelar se namrštio, što nije bilo karakteristično za njega. „To što ste voljni da izložite sebe takvom ponašanju da biste, s vremena na vreme, pomogli meni, čini me vašim još većim dužnikom.“

„Pričate gluposti. Idemo ka istom cilju. Nijedno od nas dvoje ne bi voleo da vidi ubicu koji slobodno šeta. Ali čini mi se da ste ovog puta podlegli slučaju.“

„Može biti. Doviđenja, gospođice Bromli.“

Pomogao joj je da uđe u autić, zatvorio vrata i ustuknuo korak nazad. Smestila se na sedište, umotala u ogrtač i otplovila u moru magle.

Još od smrti njenog oca ništa je nije tako uznemirilo kao miris paprati koji je osetila u otrovu. U čitavoj Engleskoj postojalo je samo jedno stablo *Ameliopteris amazonensis*. Do prošlog meseca raslo je u njenoj staklenoj bašti.

Dva

Živopisne reklame na ulazu u pozorište najavljivale su ga kao *Neverovatnu misteriju, Majstora za brave*. Njegovo pravo ime bilo je Edmund Flečer i bio je svestan toga da baš i nije briljirao na sceni. Neprimetno, poput magle, umeo je da se uvuče kroz zaključana vrata. Unutar prostorije umeo je da primeti vlasnikove dragocenosti, bez obzira na to koliko one bile dobro prikrivene. Uistinu, bio je pravi talenat za zanat provala i obijanja. Problem je bio u tome što je po ko zna koji put ponovo rešio da živi poštenim životom. Taj pokušaj, baš kao i svaki prethodni s istim ciljem, bio je na staklenim nogama.

Publika nije bila baš brojna, a kako je vreme odmicalo, posetilaca je bilo sve manje. Te večeri u pozorištu bila je popunjena jedva trećina mesta. S takvim učinkom nije mu preostajalo ništa drugo nego da se vrati starom zanatu kako bi prvog u mesecu mogao da plati stanarinu.

Kažu, kriminal se ne isplati, ali svakako je donosio mnogo više novca od karijere iluzioniste.

„Kako bih ubedio sve vas prisutne da ovo nije nikakva prevara, ima li neki dobrovoljac iz publike?“, pitao je zvonkim glasom.

Vladala je dosadna tišina. Konačno se našao jedan dobrovoljac.

„Ja se dobrovoljno javljam da se uverim da nisi prevarant“, javio se gledalac iz drugog reda.

„Hvala, gospodine.“ Edmund mu je pokazao stepenice koje su vodile do bine. „Budite ljubazni i pridružite mi se ovdje na sceni.“

Krupan čovek, obučen u tesno odelo, lagano se peo uz stepenice.

„Vaše ime je?“ pitao ga je Edmund.

„Sprigs. Šta treba da uradim?“

„Molim vas, uzmite ovaj ključ, gospodine Sprigse.“ Edmund mu je dodao veliki komad gvožđa. „Kada budem ušao u kavez, vi ćete zaključati bravu. Razumeli ste?“

Čovek je promrmljao nešto. „Nadam se da to neće biti problem. Hajde. Upadaj.“

Ovo mora da nije dobar znak kada neko iz publike daje instrukcije, pomislio je Edmund.

Ušao je u kavez i kroz rešetke pogledao publiku koja je bila potpuno nema. Osećao se kao idiot.

„Možete zaključati bravu, gospodine Sprigse“, rekao je.

„Još kako ću.“ Sprigs je zalupio vratima i okrenuo starinski ključ u velikoj bravi. „Zaključan si, to je sigurno. Baš da vidim kako ćeš se izvući odatle.“

Stolice su zaškripale. Publika se uznemirila. Za Edmunda to nije bilo nimalo čudno. Nije mu bilo jasno kako im već nije dosadilo, mada mu je to što je jedan broj ljudi već napustio salu govorilo da je predstava preduga.

Još jednom je pogledao usamljenu siluetu u dnu sale. Pod zatamnjenim svetlima mogao je da oceni samo tamnu siluetu koja je usamljena sedela u poslednjem redu. Čovekov lik bio je samo senka. Pa i tako, bilo je nečeg zastrašujućeg, čak pretećeg u njemu. Nijedan Edmundov izlazak kroz zaključanu bravu nije udostojio aplauzom, ali nije ni zviždao niti negodovao. Jednostavno, sedeo je u tišini i pratio sve što se događalo na sceni.

Edmund je nakratko uzdrhtao. Možda je neko od njegovih poverilaca postao nestrpljiv i odlučio da pošalje neku prostačinu da naplati dug. Još jedna, mnogo strašnija misao pala mu je na pamet. Možda je neki, neobično promućuran inspektor iz Skotland jarda iskopao nekakav trag o smrti Džaspera Vajna koji ga je doveo do njega. To je svakako bio razlog

da razmisli o najzgodnijem zadnjem izlazu kroz koji bi mogao da zbríše u mračnu ulicu iza pozorišta.

„Dame i gospodo“, rekao je. Poklonio se, dodirnuvši kravatu u kojoj je bio sakriven deo metala. „Gledajte pažljivo. Sada ću otključati bravu a da je ne dodirnem prstima.“

Koncentrisao se i istovremeno neprimetno prešao prstima preko brave. Vrata kaveza su se otvorila.

Začuo se ne tako glasan aplauz.

„I na ulici sam viđao bolje mađioničare“, začuo se čovek iz drugog reda.

Edmund je ignorisao tu opasku. Duboko se naklonio Sprigsu. „Hvala za vašu nesebičnu asistenciju.“ Uspravio se, zavukao ruku u džep, izvadio ručni sat i pružio ga Sprigsu. „Mislim da je ovo vaše.“

Sprigs se najpre iznenadio, a onda istrgao sat iz Edmundove ruke. „Daj mi to.“

Strčao je niz stepenice i glavom bez obzira pobegao iz pozorišta.

„Ti si samo jedan dobro obučeni džeparoš“, rekao je neko iz publike.

Situacija se pogoršala. Došlo je vreme za kraj nastupa. Edmund se pomerio ka središtu scene kako bi se našao ispod reflektora.

„A sada, dragi moji“, rekao je, „vreme je da se oprostimo.“

„Dobro si se izvukao“, viknuo je neko.

Edmund se duboko poklonio.

„Vratite mi moj novac“, povikao je drugi.

Ignorišući negodovanja, Edmund je uhvatio ivice svog plašta, široko ga raširio i potom uz naklon umotao crni saten oko sebe.

Ponovo se koncentrisao i prikupio snagu za poslednju tačku.

Plast je pao na pod i pritom ostavio praznu scenu.

Ovo je izazvalo iznenađenje publike. Siktanje i negodovanje utihnulo je istog trenu. Edmund je osluškiavao s druge strane crvene satenske zavese. Trebalo je da usavrši još neki tako dobar trik. Međutim, postojala su dva problema. Prvi je bio taj što bi oprema za scenu, za nešto što bi uistinu oduševilo publiku, bila veoma skupa.

Drugi problem bio je taj što on nije bio rođen za scenu. Više je voleo da ostane neprimеćen. Mrzeo je reflektore i sve ono što ide uz njih. Nije voleo da bude u centru pažnje. *Priznaj sebi, Flečeruo, rođen si za kriminal, ne za scenu.*

„Vraćaj se ovamo i otkrij nam kako si to izveo“, čuo je kako je neko povikao.

Prvobitan žamor među publikom pretvorio se vrlo brzo u glasno negodovanje.

„Trećerazredni trik“, bunio se neki čovek. „Je l' to sve što znaš?“

Edmund se tada uputio ka svojoj svlačionici. Marfi, vlasnik pozorišta, pojavio se niotkuda. Njegov debeli pas Pom stajao mu je pokraj nogu. Onako krupnih glava i spljoštenih noseva, prosto su ličili jedan na drugog. Pom je iskezio zube i zarežao.

„Teški neki ljudi“, javio se Edmund.

„Nije ni čudo“, rekao je Marfi glasom koji je ličio na Pomov. Njegovo ružno lice dobilo je ljutit izraz. „Svaki mađioničar koji iole poznaje magiju ume da izađe iz zaključanog kaveza. Taj poslednji trik ti i nije tako loš, ali to odavno nije ništa novo, zar ne? Keler Veliki i Lorenzo Veličanstveni umeju da nestanu na isti način. Ali oni čine da pored njih nestane i još mnogo stvari, kao, na primer, poneka mlada, zgodna cica.“

„Zaposli neku mladu, zgodnu cicu i ja ću zbog tebe učiniti da nestane“, rekao je Edmund. „Već smo razgovarali o tome, Marfi. Ako želiš bolju predstavu, moraćeš malo i da uložiš u opremu i lepog asistenta. Ja sigurno to sebi ne mogu da priuštим, s obzirom na to koliko me plaćaš.“

Pom je zarežao. A i Marfi.

„Već te previše plaćam“, zarežao je Marfi.

„Ne bih se žalio da dobijem povišicu. Skloni se, Marfi. Potrebno mi je piće.“

Nastavio je niz hodnik, ka minijaturnoj ostavi koju je koristio za presvlačenje. Marfi ga je pratio u stopu. Edmund je čuo Pomove šapice kako lupkaju o drveni pod.

„Čekaj malo“, rekao je Marfi. „Treba da razgovaramo.“

Pom je zalajao.

Edmund nije usporio korak. „Kasnije, ako nemaš ništa protiv.“

„Odmah, dođavola. Dajem ti otkaz. Ovo je tvoje poslednje večer. Slobodno možeš da spakuješ prnje i brišeš odavde.“

Edmund je stao u mestu i okrenuo se na peti.

„Ne možeš da me otpustiš. Potpisali smo ugovor.“

Pom se zatrčao, ali se brzo vratio na mesto. Marfi se potpuno ispravio, pa je glavom dopro čak do Edmundovih ramena. „Postoji klauzula u ugovoru koja kaže da imam pravo da raskinem ugovor ukoliko tri večeri uzastopce prihod bude ispod minimuma. Za tvoju informaciju, više od četiri večeri zaredom prihod je bio ispod minimalnog.“

„Nije moj problem što ti ne znaš da reklamiraš i promoviraš mađioničarske tačke.“

„Ni moj problem nije to što si ti mediokritet“, uzvratilo mu je Marfi ljutito. „Sve je to u redu što umeš da otključaš sef, učiniš da nekoliko stvari nestane i ponovo se pojavi, ali način ti je zastareo. Publika hoće nešto novo i misterioznije. Hoće da te vide da lebdiš. Makar i to da prizoveš nekog duha s onog sveta.“

„Nikad nisam rekao da sam medijum. Ja sam mađioničar.“

„Da, s jedva nekoliko trikova u rukavu. Vešt si u rukama i za to ti skidam kapu. Ali modernoj publici to nije dovoljno.“

„Daj mi još nekoliko večeri, Marfi“, rekao je Edmund umorno. „Obećavam da ću smisliti nešto spektakularno.“

„Ha. To si rekao i prošle nedelje. Žao mi je, Flečer, ali ne mogu to da priuštim. Imam račune koji čekaju da budu plaćeni, imam ženu i troje dece koje treba nahraniti. Naš ugovor već je raskinut.“

Dakle, to je značilo povratak u svet kriminala. Iako u neku ruku opasniji, to će makar biti isplativiji posao. Nije isto kada vas, zbog loše predstave, oduvaju sa scene i kada vas uhapse zbog provale. Ali postoji tu slična vrsta uzbuđenja kada ulazite negde i izlazite odnekle na ne baš uobičajen način.

Pokušao je da povrati i poslednji atom snage. Marfi nije imao ni mrvicu osećanja, a svaki, pa i najgluplji vlasnik pozorišta imao je makar trunčicu nekakve intuicije.

„Otići ću koliko sutra ujutro“, rekao je Edmund. „A sada idi i vodi to kuće sa sobom ili ću učiniti da obojica nestanete. Zauvek.“

Pom je zacvileo i prošao iza Marfija.

Marfi je podigao zaliske i razrogačio oči. Ustuknuo je korak nazad i uspeo da zgazi Poma. Kuće je zacvilelo. A i Marfi.

„Evo, vidiš, tu sam. Nećeš me uplašiti“, samouvereno je zvučao Marfi. „Zvaću policiju.“

„Nema potrebe“, rekao je Edmund. „Ionako, sve i da nestaneš, ne bi se isplatio trud. Kako bilo, pre nego što odeš i odvedeš tu zver, hoću svoj deo.“

„Jesi li ti gluv? Večeras nije bilo nikakve zarade.“

„Izbrojao sam tridesetak ljudi u publici, uključujući i onog koji je kasnije došao i seo u poslednji red. Ugovor kaže da zaradu delimo napola. Ako misliš da me prevariš, ja ću pozvati vlast.“ To je bila prazna pretnja, ali ništa drugo nije mu palo na pamet.

„Ako nisi primetio, mnogo njih otišlo je i pre kraja predstave“, insistirao je Marfi. „Moraću da vratim dosta novca.“

„Ne verujem da ćeš vratiti i peni. Prefrigan si ti biznismen.“

Marfi je pocrveneo od besa, ali se latio džepa i izvukao nešto novca. Pažljivo je izbrojao i pružio mu polovinu.

„Uzmi“, procedio je kroz zube. „Isplati se rešiti se tebe. Nadam se da ćeš pokupiti svoje prnje. Biće moje sve što ostane.“

Marfi je podigao Poma, stavio ga pod mišku i uputio se u svoju kancelariju.

Edmund je ušao u svoju svlačionicu, upalio gasnu lampu i počeo da broji novac. Bilo je taman toliko da kupi flašu vina i ostavi nešto za sledeći dan da se prehrani. Sigurno bi morao da se vrati starom zanatu. Još koliko sutra. Planirao je da pokupi svoje stvari i izađe na zadnji izlaz, za slučaj da ga je nepoznati muškarac čekao ispred ulaza.

Izvukao je kofer ispod stola i u njega spakovao svoje sitnice. Satenski ogrtač ostao je na sceni. Nije smeo da ga zaboravi, iako mu možda više neće biti potreban. Možda bi mogao da ga proda nekom siromašnom mađioničaru.

Zaledio se kada je čuo kucanje na vratima. *Čovek iz poslednjeg reda.* Nepogrešiva intuicija bila je deo njegovog talenta. Nikada ga nije izdala.

„Dođavola, Marfi, rekao sam ti da ću otići koliko sutra“, rekao je glasno.

„*Da li ste zainteresovani za novi posao?*“

Tihi muški glas zvučao je prefinjeno. Snažno i kontrolisano. Ne liči na uterivača dugova, pomislio je Edmund, ali zbog nekog razloga nije bio potpuno siguran.

Zamislilo se, podigao kofer i oprezno otvorio vrata. Čovek koji je stajao u hodniku nekako je uspeo da ostane van domašaja slabe svetlosti koju je bacala petrolejka. Naslućivala se silueta nekog predatora.

„Ko si, dođavola, pa ti?“, pitao ga je Edmund. Bio je spreman da beži.

„Vaš novi poslodavac, nadam se.“

Možda bi povratak kriminalu mogao i da se odloži za neko vreme.

„Želite da uposlite mađioničara?“, pitao je Edmund. „Kako stvari stoje, spreman sam za saradnju.“

„Nije mi potreban mađioničar. Mađioničari koriste majstorije i rekvizite za svoje tačke. Meni je potreban neko ko ima urođeni talenat da se ušunja u zatvorenu prostoriju i neprimećeno izvuče iz nje.“

U Edmundovom telu upalio se alarm.

„Ne znam o čemu pričate“, rekao je.

„Vi niste mađioničar koji je rođen za scenu, gospodine Flečeru. Vi niste simulant, zar ne?“

„Ne razumem šta želite da kažete, gospodine.“

„Imate retku, urođenu sposobnost koja vam pruža mogućnost da otvorite i najkomplikovaniju bravu. Pored toga, umete i da stvorite iluziju koja odvlači pažnju onih koji se nađu u vašoj blizini i tako nesmetano obavite posao. Zapravo, ne možete proći kroz zid, ali neko bi lako mogao da poveruje da bi i to moglo da se desi.“

„Ko ste vi?“, pitao ga je Edmund pokušavajući da prikrije zaprepašćenje.

„Moje ime je Kejleb Džouns. Nedavno sam otvorio malu detektivsku agenciju, *Džouns i saradnici*, koja se bavi istragom najprivatnijih i najpoverljivijih stvari. Tokom poslovanja shvatio sam da mi je potreban konsultant, neko ko poseduje vaš talenat.“

„Konsultant?“

„Trenutno se bavim istragom koja zahteva vaša neobična umeća, go-spodine Flečer. Uveravam vas da biste bili veoma dobro plaćeni.“

„Rekli ste da se zovete Džouns. To dosta govori. Imate li neke veze s Volšebnim društvom?“

„Verujte, postoje trenuci kada bih voleo da ta veza bude dalja nego što jeste.“

„Šta biste želeli da uradim za vas?“

„Želim da uđete u zaključanu i dobro čuvanu zgradu. A kada uđete, iznećete jedan predmet.“

Uprkos svemu, Edmundov puls se ubrzao.

„Nadao sam se da to neće imati veze s kriminalom“, rekao je.

„Zašto tako razmišljate?“, pitao ga je Kejleb Džouns ozbiljno. „Na kraju krajeva, talentovani ste za takav posao.“

Iri

Nepremostiva, prokleta dosadna poteškoća koja se javlja u vođenju de-
tektivske agencije jeste to što iziskuje rad s klijentima.

Kejleb je sišao iz dvokolice i pošao stepeništem ka broju dvanaest na
Landret skveru. Nekoliko puta podigao je i spustio mesinganu ručku na
vratima. Klijenti su bili mračna strana profesije koja bi inače bila zani-
mljiva i puna izazova. Otkrivanje uzroka i nalaženje odgovora oduvek
ga je privlačilo. Neko bi čak rekao da je bio opsednut time. Iako je bio
početnik u tom poslu, na samom početku bilo mu je jasno da ga i umno-
gome stimuliše. To je bila čak poželjna promena i beg od svega što ga je
tih dana mučilo.

Šteta samo što nije mogao da izbegne sva pitanja na koja su pojedinci
tražili odgovore od agencije *Džouns*. Klijenti su uvek bili nervozni. Emo-
tivni. Pošto su pristajali na njegove usluge, obasipali su ga porukama ko-
jima su se raspirivali za tok istrage. Kada im pruži tražene informacije,
klijente je mogao podeliti u dve grupe. Jedne je obuzimao bes, a drugi su
padali u depresiju. Kako bilo, retko da je neko bio zadovoljan. Nažalost,
klijenti su bili neizbežni deo tog posla.

Tom prilikom makar je trebalo da se sretne s klijentom koji je sigurno
obećavao da će se razlikovati od drugih. Uprkos antipatiji koju je osećao
kad god bi neko zatražio njegove usluge, ovog puta bio je neočekivano
veoma radoznao.

Naravno, prepoznao je to ime čim je otvorio poziv. Lusinda Bromli, u štampi poznata kao *Lukrecija* Bromli, bila je ćerka poznatog Artura Bromlija. Sjajni botaničar Bromli obilazio je razna mesta po svetu u potrazi za retkim i egzotičnim biljnim vrstama. Njegova žena i ćerka često su ga pratile na takvim putovanjima. Kada je Amelija Bromli umrla pre četiri godine, Lusinda je nastavila da putuje s ocem.

Ekspedicija je naglo prekinuta pre osamnaest meseci, kada je Bromlijev dugogodišnji poslovni partner, Gordon Vudhol, pronađen mrtav usled trovanja cijanidom. Kao posledica toga, Artur Bromli izvršio je samoubistvo. Glasine o tome, kao i njihova imena, našle su se na naslovnim stranama svih londonskih novina.

Naslovi koji su se tada pojavili nisu bili ništa naspram onoga kako se pisalo kada je, nepunih mesec dana posle toga, Lusindin verenik, mladi botaničar po imenu Ijan Glason, nađen mrtav. Takođe otrovan.

Taj skandal povezivali su s prljavim glasinama o onome što se dogodilo neposredno pred Glasonovu smrt. Lusinda je tada viđena kako, u polupocepanoj haljini, istrčava iza osamljenog ugla botaničke bašte Karsters. Malo posle toga, Glason se u istom delu pojavio nameštajući kaiš na pantalonama. Nekoliko dana kasnije, ležao je u mrtvačkom sanduku.

Ako je verovati jezivim pričama koje su se našle u štampi, Lusinda je ugostila verenika šoljom otrovnog čaja. Pisalo se da je smrtonosnu dozu otrova krila u prstenu koji nije skidala.

Posle Glasonovog trovanja, štampa ju je, umesto Lusinda, nazivala Lukrecijom. To ime dobila je po neslavnoj Lukreciji Bordžiji, koja je, po predanju, otrovala nekoliko ljudi. Ako je verovati legendi, ta žena krila je otrov u prstenu.

Vrata su se otvorila.

Kućna pomoćnica, krupne građe, odmerila ga je kao da je posumnjala da je došao kako bi pokrao srebro.

„Došao sam da vidim gospođicu Bromli“, rekao joj je Kejleb. Pružio je ženi svoju posetnicu. „Verujem da me očekuje.“

Kućna pomoćnica najpre je s negodovanjem studirala karticu, a onda se pomerila u stranu.

„Da, gospodin Džouns. Pođite za mnom.“

Kejleb je ušao u predvorje popločano mermernim pločicama. Veliko ogledalo, u masivnom ramu, visilo je na zidu iznad detaljno ukrašenog stola. Poslužavnik od srebra, koji je stajao na sredini stola i služio za odlaganje vizitkartica posetilaca, bio je prazan.

Očekivao je da će ga odvesti u primaću sobu. Nasuprot tome, služavka se uputila ka zadnjem delu kuće i provela ga kroz biblioteku punu knjiga, globusa, mapa i časopisa.

Na samom kraju sobe, žena je otvorila dvokrilna vrata. Pred Kejlebovim očima ukazala se ogromna staklena bašta.

Brižljivo napravljena konstrukcija od metala i stakla skrivala je pravu zelenu džunglu. Preplavila ga je vlaga i toplina tog bilja, uz miris zemlje i nabujale vegetacije.

Bilo je tu i raznih drugih mirisa. Osetio je nekakvu pozitivnu energiju. Bio je to neverovatno jak osećaj. Atmosfera botaničke bašte budila je sva njegova čula.

„Gospođice Bromli, stigao je gospodin Džouns“, najavila ga je služavka dovoljno glasno da se čuje i na kraju bašte.

Rastinje je bilo toliko gusto da Kejleb nije ni primetio ženu s keceljom i kožnim rukavicama sve dok se nije pojavila iza vodopada ljubičastih orhideja.

Obuzeo ga je osećaj nalik na prolećno uzbuđenje. Zategao mu se svaki mišić na telu. Reč *oživeti* ponovo mu je pala na pamet.

Nije znao šta je trebalo da očekuje, ali što god to bilo, Lusinda Bromli probudila je nešto sasvim novo u njemu. Potpuno ga je iznenadila.

S obzirom na njenu reputaciju, očekivao je da će ga dočekati prefinjena, uglađena dama koja šminkom krije svoje slomljeno srce. Lukrecija Bordžija bila je slična tome.

Međutim, Lusinda je izgledala poput rasejane Titanije, kraljice dobrih vila. Njena kosa podsetila ga je na zalazak sunca. Pokušala je da šnalama i trakom ukroti riđe lokne, ali nije joj uspelo.

Očigledna inteligencija pretvarala je lik, inače opisan kao prosečan, u onaj za koje bi jedini mogući naziv mogao biti *upečatljiv*. Shvatio je da ne želi da skinje pogled s nje. Gledala ga je kroz svetlucava stakla uokvirena zlatnim ramom. Oči su joj bile neobično plave boje.

Preko jednostavne sive haljine imala je dugu kožnu kecelju s mnogo džepova. U jednoj ruci držala je makaze za orezivanje. Duga sečiva ličila su na nekakvo viteško oružje. I ostalo mnogobrojno, isto tako naizgled opasno oruđe, uklapalo se uz njenu ličnost.

„Hvala, gospođo Šut“, rekla je Lusinda. „Čaj nam poslužite u biblioteci, molim vas.“

Kejlebu je godilo što njen glas nije ličio na bajku. Nasuprot zvonjavi, kako su se mnoge žene trudile da zvuče, njen glas zvučao je toplo, samouvereno i sigurno. Njena aura širila je energiju oko sebe. Jaka žena, pomislio je.

Imao je priliku da se upozna sa ženama koje su imale očigledne kvalitete. Takve su se retko sretale u društvu. Ali baš Lusindina energija uznemirila ga je na neki čudan i nov način. Trebalo je izboriti se sa željom da joj priđe bliže.

„Doneću čaj, gospođo“, rekla je gospođa Šut. Okrenula se i izašla. Lusinda se uljudno i ljupko osmehnula Kejlebu. Osetio je zabrinutost u tom osmehu. Shvatio je da nije bila sigurna u to da je poziv njemu bio ispravan korak. Mnogi klijenti rezervisani su posle prvog viđenja.

„Hvala što ste došli“, rekla mu je. „Znam da imate mnogo posla, gospodine Džounse.“

„Ma nije to ništa“, odgovorio je rasejano, zaboravivši na dugu listu obaveza koje su ga čekale. „Drago mi je da vam mogu pomoći.“ To je sigurno bio prvi put da je takvo nešto izgovorio klijentu. Verovatno i jedini.

„Hoćemo li do biblioteke?“

„Kako vi kažete.“

Odvezala je umazanu kecelju i skinula je preko glave. Po džepovima je zveketao čitav arsenal oruđa. Gledao je kako skida uske, kožne baštenske rukavice. Baš kao što su novine pisale, primetio je prsten na njenoj ruci.

Bio je to masivan, starinski prsten, ukrašen tamnoplavim lapisom i čili-barom. Prsten je izgledao staromodno i pomalo renesansno. Svakako je tu bilo mesta za manju dozu otrova, pomislio je.

Zastala je ispred njega i upitno ga pogledala.

Shvatio je da se nije ni makao, da joj je stajao na putu i netremice je gledao. S teškom mukom uspeo je da se pribere i pomeri u stranu kako bi je pustio da prođe. Dok je prolazila pored njega, uživao je u osećanju koje ga je obuzelo. O da, ta žena definitivno je imala moć.

Lusinda je sela za pretrpani sto od mahagonija i pokazala mu stolicu preko puta.

„Izvolite, sedite, gospodine Džounse.“

Definitivno je ona odlučivala o njihovom odnosu, pomislio je, i to mu je bilo veoma simpatično. Jasno mu je dala do znanja da ona vuče konce. Očigledno je smatrala sebe glavnokomandujućom i nije imala nameru da menja svoju poziciju. Taj prećutni izazov bio je inspirišući za njega, baš kao i sama njena aura.

Spustio se na stolicu koju mu je namenila. „U poruci ste napisali da je stvar vrlo hitna.“

„Baš tako.“ Čvrsto je prekrstila ruke preko rokovnika i ozbiljno ga pogledala. „Jeste li, nekim slučajem, čuli za skorašnju smrt gospodina Ferberna?“

„Pročitao sam nešto u jutarnjoj štampi. Samoubistvo, rekao bih.“

„Možda. To još nije ispitano. Porodica, ili makar jedan član porodice, Ferbernov sin, pokrenuo je istragu kojom se bavi Skotland jard.“

„Nisam to znao“, rekao je.

„Zbog očiglednih razloga, porodica ne želi da se govori o tome.“

„Kako ste vi saznali?“

„Detektiv koji vodi istragu zamolio me je za mišljenje. Povremeno saradujem s gospodinom Spelarom.“

„Poznajem Spelara. On je član društva.“

„Tačno.“ Prkosno mu se osmehnula. „Baš kao i ja, gospodine Džounse.“

„Jasno. Neko ko nije član društva, sigurno nije ni čuo za agenciju *Džouns*, a kamoli da bi uspeo da stupi u vezu sa mnom.“

Pocrvenela je. „Da, naravno. Oprostite zbog toga. Bojim se da sam katkad sklona nekakvoj odbrani.“ Pročistila je grlo. „Moja porodica ima izvesnu reputaciju. Sigurno ste čuli sve te glasine.“

„Čuo sam neka govorkanja“, rekao je neobavezno.

„Ne sumnjam.“ Krivila je prste. „Da li će te glasine uticati na vašu odluku o tome da li da prihvatite moj slučaj ili ne?“

„Da je tako, sada ne bih bio ovde. Mislim da bi drugačije sve bilo veoma očigledno, gospođice Bromli. Rekao bih da ste i sami svesni toga da se Volšebno društvo ne povinuje uvek istim pravilima koja vladaju u širokom društvu.“ Zaćutao je nakratko. „Pa tako ni ja.“

„Jasno.“

„Pretpostavljam da ste i vi čuli razne glasine o meni.“

„Da, jesam, gospodine Džounse“, priznala je. „To i jeste jedan od razloga zbog kojih sam vas pozvala danas. Između ostalog, priča se da vas veoma zanimaju misterije.“

„Nažalost, i ja sam to čuo. U svoju odbranu reći ću da me zanimaju samo veoma interesantne misterije.“

„Da, mada nisam baš sigurna da će vam moja priča biti interesantna, ali uveravam vas da mene veoma zabrinjava.“

„Da, naravno.“ Uspravila se i obgrlila svoja elegantna ramena. „Kao što znate, imam talenat za botaniku. Između ostalog, umem da prepoznam otrove. Ako je otrov na bazi bilja, obično mogu da razaznam svaku toksičnu supstancu.“

„Mislite da je lord Ferbern otrovan?“

Kiselo mu se osmehnula. „Vidim da, bez okolišanja, odmah donosite zaključke. Da, bez sumnje je popio neki smrtonosni koktel. Sada se jedino postavlja pitanje da li je to bilo ubistvo ili samoubistvo. Da budem iskrena, sumnjam da će inspektor Spelar to moći da dokaže.“

„Veoma je teško dokazati ubistvo trovanjem, čak i kada postoje jaki dokazi, kao trovanja arsenikom ili cijanidom. Veoma je lako ubediti porotu da je reč o nesrećnom slučaju ili da je žrtva sama sebi oduzela život.“

„Da, znam. Ali ako postoje olakšavajuće okolnosti...“, iznenada je začuvala.

„Zašto ste toliko zainteresovani za rasvetljavanje ovog slučaja, gospođice Bromli? Svakako, Spelarova je odgovornost da otkrije da li je reč o ubistvu ili samoubistvu, ne vaša.“

Lusinda je duboko uzdahnula i očigledno pokušavala da se smiri. Trudila se da prikrije nervozu, ali on ju je osetio, baš kao i njenu energiju. Nije bila samo radoznala da sazna razlog Ferbernove smrti, bila je i uplašena.

„Kada me je inspektor Spelar juče zamolio da pregledam leš u kući Ferbernovih“, rekla je polako, „pristala sam...“

„Videli ste leš?“

Začudeno ga je pogledala. „Pa, da, naravno. Kako bih drugačije utvrdila da li je reč o trovanju?“

Bio je zapanjen. „Dragi bože. Nisam znao.“

„Šta niste znali?“

„Shvatam da vas Spelar povremeno pita za savet, ali nisam znao da morate fizički da pregledate leš da biste dali svoje mišljenje.“

Podigla je obrve. „A kako ste mislili da inače donosim zaključke?“

„Pretpostavljam da nisam mislio“, priznao je. „Pretpostavio sam da vam Spelar donese nekakav dokazni materijal. Čašu, možda, ili deo odeće koji je žrtva imala na sebi.“

„Očigledno je da smatrate da ono što radim za Spelara nije baš odgovarajući posao za jednu damu.“

„Nisam to rekao.“

„Nije ni bilo potrebe.“ Odmahnula je rukom u nameri da mu pokaže da nema potrebe da se pravda. „Budite ubeđeni da niste jedini koji tako razmišlja. Niko, osim inspektora Spelara, ne odobrava to što radim. Zapravo, mislim da čak ni Spelar u potpunosti ne podržava takvo nešto, ali veoma je posvećen svojoj profesiji i zbog toga prihvata svaku pomoć koju bih mogla da mu pružim.“

„Gospođice Bromli...“

„S obzirom na tako neobičnu istoriju moje porodice, navikla sam na neodobravanje.“

„Dodavola, gospođice Bromli, nećete mi stavljati tuđe reči u usta.“ Pre nego što je uopšte bio svestan svojih postupaka, skočio je na noge i počeo da lupka prstima o sto. „Ne krivim vas ni zbog čega. Da, bio sam zaprepašćen saznanjem da vaš angažman zahteva i to da pregledate telo žrtve. Složit ćete se da je takvo nešto, uopšteno govoreći, malo neobičan posao za ženu.“

„Mislite?“ Raskrstila je ruke i naslonila se. „A, po vašem mišljenju, ko bi obično mogao biti odgovoran za to što neko teško oboli i u većini slučajeva umre u svojoj kući? Većina ljudi, gospodine, ne ide u bolnicu da bi tamo dočekala smrt. Većina umire kod kuće, a obično žene bdiju pored bolesničke postelje.“

„Ovde je reč o ubistvima, a ne o smrti koja nastupi prirodnim putem.“

„Hoćete da kažete da je jedna smrt mnogo blaža od druge? Ako je tako, onda vi nemate mnogo iskustva s leševima. Budite sigurni da takozvana prirodna smrt ume da bude strašnija, bolnija i da potraje mnogo duže od one koja vas zadesi kada iskapite otrov ili dobijete metak u glavu.“

„Pobogu, ne mogu da verujem o čemu mi ovde raspravljamo. Nisam došao da bismo pričali o vašem konsultantskom iskustvu, gospođice Bromli. Ovde sam zato što ste me vi pozvali da dođem. Predlažem da se vratimo našoj zajedničkoj temi.“

Oštro ga je pogledala. „Sami ste započeli raspravu.“

„Đavo da me nosi, jesam.“

Trepnula je i uhvatila se za bradu. „Da li uvek koristite sličan vokabular, gospodine, kada ste u društvu neke dame? Ili ste slobodni da se tako izražavate samo zato što ste u društvu jedne ovakve dame?“

Mrko se osmehnuo. „Izvinjavam se, gospođice Bromli. Ali morao bih da primetim da me iznenađuje to što jednoj dami, koja se nađe na mestu zločina, smeta poneka gruba reč.“

Uzvrátila mu je isto tako mrkim i hladnim osmehom. „Hoćete da kažete da i nisam neka dama?“

Uspravio se, okrenuo i prišao prozoru. „Ovo je najbizarniji razgovor koji sam ikada vodio. A i najprazniji. Kada biste bili toliko ljubazni da mi kažete zašto ste me pozvali danas, možda bismo mogli i da se vratimo poslu.“

Prekinulo ga je glasno kucanje na vratima. Kada se okrenuo, video je da je kućna pomoćnica ušla u sobu s poslužavnikom na kome je nosila čaj. Gospođa Šut dobacila mu je pogled kojim mu je dala do znanja da je čula deo razgovora.

„Hvala, gospođo Šut“, rekla joj je Lusinda uljudno, baš kao da je gost uopšte nije iznervirao svojim opaskama. „Spustite samo poslužavnik na sto. Sipaću ja.“

„U redu, gospođo.“

Uz još jedan prekoran pogled ka Kejlebu, služavka je izašla i tiho zatvorila vrata za sobom.

Njegov jezik je, zaista, bio neprimeren. Istina, nikada nije imao baš prefinjene manire. Osim toga, fitilj mu je bio kratak. Ali daleko od toga da nije umeo pristojno da se ponaša u društvu žena.

Lusinda je ustala i premestila se na sofu. Podigla je čajnik.

„Mleko i šećer, gospodine?“, pitala ga je smireno, baš kao da se nisu ni raspravljali neki minut pre. Ipak, obrazi su joj bili rumeni, a iz očiju su joj sevale varnice.

Kada ništa drugo ne ide kako valja, popićemo šolju čaja, pomislio je.

„Ništa, hvala“, odgovorio je, i dalje pomalo nervoznim glasom.

Pokušavao je da analizira tu novu vrstu Lusindine energije. Nije baš da je sijala, ali bila je vrlo energična.

„Možete i da sednete“, rekla mu je. „Ima još mnogo toga o čemu bismo morali da porazgovaramo.“

„Čudi me što, i pored mog neprikladnog vokabulara, i dalje želite moje usluge.“

„Nisam baš u poziciji da vas zamolim da odete, gospodine.“ Sipala je čaj svojom elegantnom rukom. „Vaše usluge su jedinstvene i mislim da

mi je baš takvo nešto potrebno.“ Spustila je čajnik. „Dakle, reklo bi se da sam osuđena na vas.“

Osetio je kako mu se, uprkos nervozi, širi ivica usne. Uzeo je tacnu i šolju i smestio se u fotelju.

„A ja sam, gospođice Bromli, osuđen na vas“, uzvratilo je.

„Ne bih rekla, gospodine. Slobodni ste da odbijete moj zahtev za istragu. Sigurno biste naplatili uslugu, a oboje znamo da vam nije neophodna dodatna zarada.“

„Svakako bih mogao da se odreknem novca“, složio se, „ali ne i ovog slučaja.“

Šolja je zastala na pola puta do njenih usana. Iznenadeno ga je pogledala. „Ali još vam nisam ni rekla šta je to što bi bilo neophodno da istražite.“

„Nema ni veze. Nije slučaj ono što me interesuje, gospođice Bromli.“ Otpio je gutljaj čaja i spustio šolju. „Vi ste.“

Nije se ni pomerila. „O čemu vi to pričate?“

„Vi ste vrlo neobična žena i mislim da ste i sami svesni toga. Još nisam sreo nekog sličnog vama. Rekao bih da ste...“ Začutao je tražeći pravu reč. „Interesantni.“ *Fascinantni*, bolje reći. „Baš zato očekujem i da će vaša misterija biti izazov.“

„A, tako.“ Nije se činilo da je bila polaskana, ali ni uvređena. Ako ništa drugo, bila je mirna, možda pomalo razočarana, mada je vrlo dobro skrivala osećanja. „S obzirom na prirodu vašeg posla, to ima smisla.“

Nije mu se baš dopalo kako je to zvučalo. „Kako to mislite?“

„Vi ste čovek koga privlače zagonetke.“ Pažljivo je spustila šoljicu na tacnu. „Trenutno, ja sam neka vrsta misterije za vas, jer se ne uklapam u model žena koje su prihvaćene u društvu. Zato i jeste radoznali kada je reč o meni.“

„Nije baš tako“, rekao je nervozno. Začutao je, svestan da je bila u pravu. Ona *jeste bila* misterija za njega; ona koju je želeo da upozna. „Ne u potpunosti.“

„Da, baš je tako“, kontrirala je. „Ali pijete čaj koji sam vam poslužila, tako da vam ne bih dalje otežavala situaciju.“

„O čemu vi to, kog đavola, pričate?“

Još jednom mu se hladno nasmejala. „Malo je onih muškaraca koji imaju hrabrosti da popiju čaj sa mnom, gospodine Džounse.“

„Ne vidim zašto bi se neko plašio toga.“ Blago se osmehnuo. „Čaj je odličan.“

„Kažu da je otrov kojim je ubijen moj verenik poslužen u šolji čaja koju sam mu ja dala.“

„Šta je život bez rizika?“ Otpio je još jedan gutljaj i spustio šolju. „A sada, recite mi šta želite da ispitam. Da li biste me upoznali s detaljima? Ili biste radije još malo odugovlačili? Kako bilo, nemam ništa protiv da još malo pričekam. Ovde mi je baš prijatno.“

Nakratko ga je samo ćutke gledala. U njenim očima nije se moglo razaznati mnogo toga. Onda je prasnula u smeh. Nije to bilo cerekanje ili zavodnički smeh, kako bi se nasmejala svaka druga žena. Jednostavno, iskren, ženski smeh. Morala je da spusti šolju i salvetom obriše suze.

„Odlično, gospodine Džounse“, konačno je rekla. „Interesantni ste baš kao što sam i očekivala.“ Zgužvala je salvet i uozbiljila se. „U pravu ste. Vreme je da pređemo na posao. Kao što sam već rekla, gospodin Spelar pozvao me je da pregledam leš lorda Ferberna.“

„I našli ste da je Ferbern otrovan.“

„Da. To sam i rekla Spelaru. Rekla sam mu i to da je reč o otrovu na biljnoj bazi. Ali ima tu nečeg zanimljivog. Prvo, onaj ko je smučkao smrtonosni koktel mora da se veoma razume u botaniku i hemiju.“

„Zašto to mislite?“

„Zato što je umeo da napravi veoma jak i delotvoran otrov. Lord Ferbern umro je a da nije osetio nikakve tegobe neposredno pred smrt. To je veoma retko kada je reč o biljnim otrovima. Žrtva obično najpre pati od mnogobrojnih vidljivih simptoma. Verujem da nije potrebno iznositi detalje.“

„Grčenje. Povraćanje. Dijareja.“ Slegnuo je ramenima. „Verujem da smo već navikli na to da ne moram da biram izraze.“

Trepnula je ponovo na isti onaj način koji je počeo da prepoznaje kao njenu spoznaju da gubi poziciju glavne. Bio je to sitan znak, ali govorio je dovoljno.

„Baš tako.“

„Hoćete da kažete da brzina kojom je otrov delovao govori o tome da ga je smučkao nekakav hemičar ili neki drugi naučnik?“, rekao je.

„Da, mislim da je tako. Sigurna sam da znate da je mnogo otrovnih supstanci moguće kupiti u apoteci. Arsenik ili cijanid mogu se nabaviti bez preterane muke. A ko zna čega još sve nema u naširoko dostupnim medikamentima koju su toliko popularni? Ali otrov koji je ubio lorda Ferberna nije bilo lako nabaviti. A ni pripremiti.“

Brzo je shvatio. „Kažete da je napravljen u nekakvoj laboratoriji, ne u apotekarskoj ustanovi?“

„I više od toga, gospodine Džounse. Verujem da znam ko je smučkao otrov kojim je ubijen lord Ferbern.“

Nije se pomerio niti je skrenuo pogled s njenog lica. Pomislio je da bi malo bilo reći da je interesantna. Čak je i *fascinantna* bila slaba reč kojom bi se opisala Lusinda Bromli.

„Kako to možete znati, gospođice Bromli?“, pitao ju je.

Duboko je uzdahnula. „Među svim tim dokazima prepoznala sam specifičan sastojak otrova kojim je ubijen Ferbern. To je derivat veoma retke paprati koju sam ja uzgajala u svojoj staklenoj bašti. Mislim da me je ubica posetio prošlog meseca s namerom da je ukrade.“

To je odjednom rasvetlilo prirodu slučaja.

„Prokletstvo“, rekao je tiho. „Spelaru niste pominjali tu posetu i moguću krađu, zar ne?“

„Nisam. Nisam se usudila da mu kažem ni da sam pronašla tragove *Ameliopteris amazonensis* u otrovu. Tada bi mu sve bilo jasno.“

„Da ste vi uzgajali otrov“, dodao je Kejleb.

Četiri

Bilo je nečeg uznemirujućeg u njemu. Osetila je to čim je zakoračio u staklenu baštu. Neko manje jak odmah bi ispoljio svoje slabosti. Kejleb Džouns imao je kontrolu nad sobom. Sumnjala je da je on čak i bio svestan neprijatnosti u kojoj se obreo.

Međutim, nije trebalo da je zanima stanje njegovog duha, podsetila se, sve dok nije uticalo na ishod njegove istrage. Intuicija joj je govorila da u njegovom slučaju to nije bilo moguće. Njegova odlučnost i rešenost bile su očigledne na prvi pogled. Kejleb Džouns bio je čovek koji bi se uhvatio ukoštac s bilo kakvim problemom, bez obzira na posledice.

Sastanak s njim bio je ono što je najmanje želela, ali nije imala drugog izbora. Okolnosti u kojima se našla nisu bile nimalo prijatne, a problem koji je imala bio je spiritualne prirode. To je značilo da joj je bila potrebna ozbiljna istraga koja bi se mogla pozabaviti i paranormalnim stvarima. Jedino koga je mogla da se seti bila je nedavno osnovana agencija *Džouns*.

Nažalost, saradnja s njima donosila je sa sobom i kontakt sa članovima grupe Džouns, računajući i one ekscentrične i veoma opasne. Volšebno društvo bilo je tajna organizacija uticajnih članova klana Džouns – potomaka njenog osnivača – koji su bili u samom vrhu. Pričalo se da su veoma dobro čuvali najmračnije tajne svojih članova, kao i samog društva.

Pretpostavila je da je Kejleb Džouns bio veoma vešt u pronalaženju istine. Pričalo se da je svaki član imao poseban talenat za ovaj ili onaj

posao, pa je tako očekivala da će i Kejleb pokazati veštinu za svoj neobičan posao.

Iznenadili su je neopisiva radoznalost i uzbuđenje koje je doživela čim je osetila njegovo prisustvo u staklenoj bašti. Podrhtavanje svesti i tela mogla je opisati jedino kao buđenje čula. Taj osećaj bio je uznemirujući i zbuñujuć, poput emocija koje bi bile primerene nekoj osamnaestogodišnjoj devojci, ali nikako i dvadesetsedmogodišnjoj ženi koja je proputovala svet.

Za ime boga, nisam više mlada; još malo pa usedelica. A on je Džouns. Šta mi se to, pobogu, dešava?

Videla se neopisiva snaga u Džouns, ali i doza melanholije. Izgledalo je kao da živi svom snagom svoje inteligencije i talenta, odlučan u tome da istraje i pored malo zadovoljstva koje mu je takav život nudio. I da nije znala da je Džouns bio direktan potomak Silvestera Džounsa, nije bilo teško prepoznati talenat u njemu.

Još nešto gorelo je u njemu, a to je potpuna i jedinstvena svest o svrshodnosti, što je značilo da je u rukama držao mač sa dve oštrice. Iz iskustva je znala da je često između predanosti i nezdrave opsesije veoma tanka linija. Rekla bi da je Kejleb više puta već prelazio tu liniju zdravog razuma. To saznanje, uz nemir duha, bilo je veoma alarmantno, ali nije imala drugog izbora. Džouns je vrlo lako mogao biti jedina karika koja ju je delila od optužbe za ubistvo.

Pritegla je nevidljivi kaiš pribranosti, odlučna da nastavi svoj plan.

„Sada vam je jasno zašto ste danas ovde, gospodine Džounse“, rekla mu je. „Želim da pronađete kradljivca moje paprati. Uverena sam da ćete, kada otkrijete lopova, saznati i ko je smučkao otrov kojim je ubijen lord Ferbern. Pronaći ćete ga i predaćete ga inspektoru Spelaru, s opipljivim dokazima njegove krivice.“

Kejleb je podigao obrve. „I sve to bez pomena vašeg imena u svemu tome, pretpostavljam?“

Pocrvenela je. „Da, naravno. To i jeste razlog zbog koga sam angažovala privatnog detektiva, zar ne? Čovek očekuje neku vrstu poverenja u ovakvim stvarima.“

„Čuo sam za to.“

„Gospodine Džounse.“

„U neku ruku, ja sam još početnik u ovom poslu privatnog detektiva, ali vidim da klijenti, izgleda, misle da postoje izvesna pravila kojih bih morao da se pridržavam. Ta pretpostavka vrlo je dosadna i iritantna.“

To ju je zaprepastilo. „Gospodine Džounse, ako ste danas ovde kako biste mi dali lažnu nadu, uveravam vas da iz ovih stopa idem kod predseavajućeg društva da uložim žalbu na vaš rad, i to na najgori mogući način.“

„Verovatno bi najbolje bilo da sada ne uznemiravam Gejba. Ima pune ruke posla zbog reorganizacije saveta. Izgleda, veruje da može da se otarasi onih budala koje se još igraju alhemije. Upozorio sam ga na to da bi neki od njih mogli biti veoma opasni igrači kada bi saznali da mogu biti zamenjeni, ali on insistira na demokratiji koja će, po njegovom mišljenju, uvesti društvo u novi milenijum.“

„Gospodine Džounse“, ponovila je nervozno. „Želim da razgovaramo o mom problemu.“

„Tako je. Gde smo ono stali? A, da, poverenje.“

„Pa, onda? Jeste li spremni da mi obećate da će sve u vezi sa ovim slučajem biti strogo poverljivo?“

„Gospođice Bromli, možda će vas ovo iznenaditi, ali ja većinu stvari držim u tajnosti. Nisam baš društven čovek. Pitajte nekoga ko me poznaje. Prezirem ogovaranja, a čak i kada slušam tračeve, to je zato što oni mogu biti koristan izvor informacija – nikada ne učestvujem u tome.“

Nije bilo razloga da mu ne poveruje. „Shvatam.“

„Obećavam da ću čuvati vašu tajnu.“

Pao joj je kamen sa srca. „Hvala vam.“

„S jednim izuzetkom.“

Skamenila se. „A to je?“

„Sve dok je rad moje firme pod okriljem društva, najpre sam u obavezi da štitim interese i čuvam tajne te organizacije.“

Odmah je to stavila po strani. „Da, da, Gejbrijel Džouns je to jasno rekao kada je osnovana vaša agencija. Uveravam vas da ovo nema nikakve

veze s tajnama Volšebnog društva. Ovo je, jednostavno, stvar biljaka, lopova i ubistva. Moj jedini cilj je da ne završim u zatvoru.“

Sve ga je to, naizgled, zabavljalo. „Logična želja.“ Latio se unutrašnjeg džepa sakoa i iz njega izvadio olovku i notes. „Pričajte mi o tom lopovu.“

Sklonila je tacnu i šolju u stranu. „Pre mesec dana pozvao me je čovek koji se zove doktor Noks. Rekao mi je da ga je na mene uputio dugogodišnji prijatelj mog oca. Baš kao ni vi, gospodine Džounse, ni ja nisam druželjubiva osoba. Ipak, povremeno mi prija društvo nekih ljudi koji su, kao i ja, zaljubljenici u botaniku.“

„Noks, rekoste, zapisaću, voli retke biljke?“

„Da. Želeo je da obiđe moju kolekciju biljaka u botaničkoj bašti. Rekao mi je da je pročitao sve knjige i zapise koje je iza sebe ostavio moj otac. Bio je veoma zainteresovan i pun znanja. Nije bilo razloga da mu ne udovoljim.“

Kejleb je podigao pogled s beležnice. „Da li često organizujete takve ture?“

„Ne, naravno da ne. Ovo nije Kju garden, niti botanička bašta Karsters.“

Obuzeo ju je onaj stari bes. Jedva je uspela da ga prikrije, samo joj je brada lako zadrhtala. Plašila se da je Džounsovo oko sokolovo primetilo tu promenu.

„Razumem“, rekao je.

„Posle smrti mog oca i verenika, i svega što je posle toga usledilo, verujte da nije bilo sličnih zahteva.“

Pomislila je da je, za trenutak, primetila nekakvo zadovoljstvo u njegovim očima. Mora da se prevarila, pomislila je. Sumnjala je da je Kejleb Džouns mogao imati razumevanja za takvo nešto.

„Molim vas, nastavite priču, gospodice Bromli“, rekao joj je.

„Doktor Noks i ja proveli smo čitava dva sata u botaničkoj bašti. Odmah je postalo jasno da je bio posebno zainteresovan za lekovito bilje.“

Kejleb je prekinuo pisanje i upitno ju je pogledao. „Uzgajate lekovito bilje?“

„To je moja specijalnost, gospodine Džounse.“

„Nisam to znao.“

„Moji roditelji bili su eksperti za botaniku, a mama je posebno izučavala lekovito bilje. Od nje sam nasledila interesovanje za tu oblast. Posle njene smrti, nastavila sam da pratim oca u njegovim ekspedicijama. Vrsta koja je posebno zainteresovala doktora Noksa bio je primerak veoma retke paprati koju sam otkrila tokom našeg poslednjeg putovanja na Amazonu. Nazvala sam je *Ameliopteris amazonensis*, po mojoj majci. Moja majka zvala se Amelija.“

„Vi ste otkrili tu paprat?“

„Ne baš. Ljudi iz malog plemena, koji žive u tom delu sveta, zapravo su zaslužni za to otkriće. Ali kada sam se vratila s ekspedicije, ni u jednoj knjizi niti zapisu nisam mogla da pronađem trag o toj vrsti. A, verujte, ova biblioteka odlično je opremljena.“

Kejleb se osvrnuo i s odobravanjem pogledao police. „To mi je savršeno jasno.“

„Isclitelj tog plemena pokazao mi je biljku i ukazao na njena dejstva. Nazivali su je imenom koje joj je nadenulo tamošnje stanovništvo, a što bi grubo moglo da se prevede kao *tajno oko*.“

„Kako se koristi ta biljka?“

„Narod tog plemena koristi je u religijskim obredima. Međutim, sumnjam da je doktor Noks religiozan čovek, još manje da zna za obrede koje praktikuje samo mali broj ljudi u veoma udaljenom selu u Južnoj Americi. Ne, gospodine Džounse, on je iskoristio moju paprat kako bi ona pojačala dejstvo otrova i prikrila ukus i miris.“

„Znate li kakvo dejstvo ona ima kada se koristi u tim seoskim obredima?“, pitao ju je Kejleb.

Iznenadilo ju je to pitanje. Većina ljudi ne bi ni poverovala priči o ljudima koji žive u tamo nekom dalekom selu.

„Isclitelj tog plemena pričao mi je da čaj od paprati, u svakom čoveku, može da otvori ono što su oni nazivali tajnim okom. Sigurna sam da su seljani verovali da je to ono što se dogodi kada bi popili čaj, ali to ima više veze s religijom, zar ne? Vera je svemoguća.“

„Imate li nekakvu predstavu o tome na šta je tačno iscelitelj mislio kada je pominjao tajno oko?“

Počelo je da je zabrinjava to što se više interesovao za biljku nego za lopova. Načula je da su Kejleba Džounsa smatrali veoma čudnim likom.

Kasno je da mu sada pokažem gde je izlaz, pomislila je. Već mu je otkrila svoju tajnu. Kako bilo, nije imala drugu mogućnost. Bilo je toliko ljudi u Londonu koji su uzdizali svoje veštine. Paranormalno je bilo u modi. Ali kako je svako normalan u Volšebnom društvu znao, svi su oni bili prevaranti i šarlatani. Bili su joj neophodni talenat i veština Kejleba Džounsa.

„Ne bih mogla da tvrdim da se razumem u isceliteljeva verska ubeđenja“, rekla je obazrivo, „ali trebalo bi da *tajno oko* bude ono što bismo vi i ja nazvali *omama*.“

Kejleb se iznenada umirio i začutao na nekakav čudan i uznemirujući način.

„Kučkin sin“, rekao je mekim glasom. „Bazil Halsi.“

Pogledala ga je s negodovanjem. „Još malo nedžentlenskog izražavanja, gospodine Džounse? Zaista, da li vas iznenađuje to što i izvan granica Engleske postoje ljudi koji se razumeju u paranormalne pojave? Izgleda da nismo jedini koji poznaju nadljudsku prirodu.“

Izenada je začutala, jer je Kejleb silovito ustao sa stolice. Prišao je sofi i obgrlio joj kolena.

„Gospođice Bromli, niste ni svesni koliko ste mi pomogli. Ja bih mogao da vas izljubim zbog toga.“

Bila je toliko iznenađena da nije uspela ni da mu se suprotstavi. Izustila je nešto nalik na vrisak, a sledeće čega je bila svesna bile su njegove usne na njenima i vrečina koja ju je ispunila.

Pet

Jasno je da je taj poljubac, izazvan prekomernim uzbuđenjem gospodina Džounsa, koji je inače odlično vladao svojim osećanjima, trebalo da bude kratkog veka. Kako bilo, trebalo je da bude šokirana tako grubim kršenjem pravila.

Ukrasti poljubac bio je manir nitkova koji su na taj način iskorišćavali mlade devojke i ljubavnika koji su se u senci drveća krili od očiju javnosti. U poštenom svetu, takvi poljupci ukazivali su na nedozvoljene veze.

Postojalo je i ime za ženu koja bi muškarcu dozvolila takvu slobodu: *laka*.

Ah, ali mene su nazivali i mnogo gorim imenima, pomislila je.

U svakom slučaju, to nije bio trenutak potajne strasti u kome bi uživalo dvoje zaljubljenih. To je bio samo izliv radosti i sreće čoveka koji je, po njenom mišljenju, verovatno retko dozvoljavao sebi da se prepusti takvom zadovoljstvu.

Poljubac je trebalo da se okonča pre nego što je i počeo. Nasuprot tome, trajao je i bivao sve strastveniji. Kao olovo koje se na početku greje, pa žari i na kraju pretvara u zlato.

Kejlebove ruke čvrsto su se svijale oko njenih ramena. Privlačio ju je sebi i strasno ljubio. Usne su mu bile vrele i nisu se odvajale od njenih. Za nju je to bilo poput neodoljivog eliksira koji je neverovatno prijao, ali nije obećavao ništa dobro.

Iznenada se našla u nekom novom svetu. Vrata su se otvorila i spazila je njenu baštu kakvu do tada nije videla. Sličnu je viđala samo u snovima. Bio je to svet pun energije i života, bajkovito i čarobno mesto.

Posle tog oduševljenja usledio je talas prijatne, uznemirujuće topline. Toplina kojom je njeno telo gorelo nije bila jedini nov osećaj koji je upravo spoznala. Budila su se sva njena čula. Mentalno i fizički. Energija koja ju je prodrmlala od glave do pete imala je veze samo s Kejlebom Džounsom.

Promrmljao je nešto što nije razumela; verovatno nešto što se izgovara noću; reči koje nisu bile prikladne za svetlost dana. Ubrzano je disao. Novi talas uzbuđenja zapljusnuo ju je kada je naglo odvojio usne od njenih. Nastavio je da klizi rukama po njenom telu i pripija je na svoje čvrste grudi.

Drhtala je, ne od straha, već od slatkog iščekivanja. Magična bašta, puna zelenila i neke privlačne lepote, ponovo ju je zvala sebi. Obesila je ruke oko Kejlebovog vrata i prepustila se tom opasnom zadovoljstvu.

Znači, ovo se zove strast, pomislila je. *O, gospode bože. Nisam ni znala to do sada.*

Kejleb ju je tako snažno odgurnuo od sebe da se zateturala korak nazad.

„Prokletstvo.“ S nevericom je gledao u nju. Ako je čas pre toga i osetio nekakvu strast, to više nije bilo moguće primetiti. Čeličnom kontrolom duha podigao je zid oko sebe, nalik na zatvorsku ćeliju. „Oprostite, gospođice Bromli. Ne znam šta mi je bilo.“

Bilo joj je potrebno malo vremena da ponovo oseti usne.

„Kao da se ništa nije ni desilo“, konačno je progovorila, nadajući se da bi se to uklopilo u manire jedne savremene žene. „Razumem da niste imali lošu nameru. Jednostavno vas je poneo profesionalni entuzijazam.“

Usledila je kratka pauza. Nije skidao pogled s nje.

„Profesionalni entuzijazam?“ ponovio je neobično mirnim tonom.

Shvatila je da su joj se naočari nakrivile. Potrudila se da ih namesti. „Sve mi je jasno, naravno.“

„Da li je?“ Nije zvučao zadovoljno.

„Da, svakako. Ne događa mi se to prvi put.“

„Stvarno?“ Sada je izgledao iznenađeno.

„To što vam uznemiri živce, znate.“

„Šta uznemiri živce?“

Nakašljala se. „Iznenađni nalet profesionalnog entuzijazma. Zašto? Pa to može da obori i čoveka vašeg kova.“ Otišla je iza stola i manje-više sručila se na stolicu, pokušavajući da povрати disanje i umiri puls. „Očigledno je, hm, da vas je do te eksplozije dovela neka moja reč ili indicija na koju sam vas navela. Verujem da su mesečeve mene odlično vreme za istragu.“

Nekoliko sekundi nije se ni makao. Stajao je i gledao u nju kao da gleda u dosad nepoznato biće za koje je tek saznao iz Darvinove teorije.

Baš kada je pomislila da neće moći da izdrži duže, okrenuo se i počeo da posmatra zelenilo iza dvokrilnih vrata.

„Veoma oštroumno, gospođice Bromli“, rekao je. „Zaista ste mi dali ideju. Za tim delom, koji mi je nedostajao da složim slagalicu, tragao sam čitava dva meseca.“

Oklembesila je ruke preko naslona na stolici, pokušavajući da smiri čula. Činilo joj se da još oseća snagu njegove energije. Poljubac joj je, očigledno, probudio maštu.

„Ima li to neke veze sa čovekom koji se zove Bazil Halsi?“, pitala ga je.

„Ubeđen sam. Ali kako bih bio siguran u to, da li biste mi opisali čoveka kojeg znate kao Noksa?“

„Omalen. Poprilično ćelav. Veoma neuredan i zapušten. Sećam se da mu je košulja bila isflekana hemikalijama. Nosio je naočari.“ Nakratko je oklevala. „Bilo je nečeg uvrnutog u njemu.“

„Uvrnutog?“

„Ličio mi je na velikog insekta.“

„Uklapa se s opisom koji sam i sâm dobio.“

Zadovoljstvo na njegovom licu samo je pojačalo izgovorene reči.

„Bilo bi lepo da mi objasnite, gospodine Džounse“, rekla mu je.

Kejleb se okrenuo ka njoj. Svaka tačka i crta na njegovom licu ponovo je bila potpuno ozbiljna i odlučna. Ali ona je ispod te hladne površine osetila žar lovca koji goni svoj plen.

„Duga je to priča“, rekao joj je. „Nemam vremena da bih vam ispričao svaki detalj. Dovoljno je reći da je, pre skoro dva meseca, jedan briljantno dobar naučnik, po imenu doktor Bazil Halsi, doveo društvo u ozbiljan problem. Posredi je bilo ubistvo. Možda ste čitali novinske članke o Ponoćnom Monstrumu.“

„Da, naravno. Čitav London pratio je te zastrašujuće izveštaje. Svima je laknulo kada je objavljen članak o smrti tog monstruma.“ Začutila je, prisativši se tih priča. „Ali ne sećam se da je iko tada pominjao ime doktora Halsija.“

„Situacija je bila mnogo gora od one kakvom su je videli novinari ili Skotland jard. Verujte mi na reč da je Halsi bio umešan u to. Nažalost, pobegao je pre nego što je i mogao biti povezan sa slučajem. Od tada još tragam za njim, ali gubio mu se svaki trag. Sve dosad.“

„Potragom za Halsijem očigledno bi trebalo da se pozabavi policija.“

„Nema svrhe prijavljivati ga vlastima sve dok ne pronađem i tog skota i dokaze za njegove zločine“, rekao je Kejleb. „Ali čak i kada mu uđem u trag, biće teško pronaći dokaze koji će biti prihvaćeni na sudu.“

„Šta ćete onda?“, pitala ga je zbunjeno.

Kejleb ju je pogledao bez traga bilo kakve emocije na licu. „Sigurno ću nešto smisliti.“

Još jednom je uzdrhtala. Ovog puta drhtanje nije imalo veze sa strašću. Shvatila je da nije bilo svrhe dalje ispitivati Kejleba o njegovim planovima za Halsija. To je bila stvar Volšebnog društva. Imala je dovoljno svojih problema. Verovatno je bilo najbolje da promeni temu.

„Zašto bi taj doktor Halsi ukrao moju paprat?“, pitala ga je.

„To je tema koja bi mogla da ga zanima. Halsi se bavi ispitivanjem snova. Nedavno je napravio otrov koji izaziva smrtonosne noćne more. Većina njegovih žrtava više nije među živima.“

Slegla je ramenima. „Strašno.“

„Pošto je Halsi nestao bez traga, pronašao sam neke od njegovih zapisa. Oni jasno govore o tome da je neko vreme bio opsednut snovima. Ubeđen je da u REM fazi postoji veza između normalnog i paranormalnog. Cilj

mu je bio da pronade način za manipulisanje snovima. Glavni problem doktora Halsija bio je svakako finansijske prirode.“

„Kako to mislite?“

Kejleb je počeo da šeta po sobi. Zategla mu se svaka crta na licu. „Sve ukazuje na to da Halsi potiče iz siromašne porodice. Mislim da nema nikakvo zaleđe, a pogotovo ne bilo kakvu ušteđevinu. A opremanje jedne ozbiljne laboratorije veoma je skupo.“

„Drugim rečima, trebalo je naći pokrovitelja koji bi finansirao njegova istraživanja.“

Kejleb je pogledao preko ramena, očigledno zadovoljan njenim zaključkom. *Baš kao da sam neka pametna učenica koja je upravo dobila odličnu ocenu na pismenom zadatku*, pomislila je. *Kakav užas.*

„Baš tako“, nastavio je Kejleb da šeta tamo-amo po sobi. „Međutim, izgleda da njegovi skorašnji pokrovitelji nisu baš bili posebno zainteresovani za istraživanje snova. Nešto drugo je njima bio cilj. Koristili su ga kako bi dovršio rad na formuli koju je osnivač zamislio.“

Zastao je i pažljivo je posmatrao, očigledno očekujući njenu reakciju. Nije znala kako bi odreagovala na to, pa je samo klimnula glavom.

„Nastavite“, rekla mu je uljudno.

Namrštio se. „Niste iznenađeni, gospođice Bromli?“

„A trebalo bi da budem?“

„Mnogi članovi društva veruju da je formula samo izmišljotina alhemičara Silvestera.“

„Sećam se da su moji roditelji povremeno komentarisali mogućnost sastavljanja takve formule. Je li to baš toliko čudno? Ta zamišljena droga, ukoliko je uopšte i postojala, mora da je bila biljnog porekla, a moji roditelji bili su odlični botaničari. Logično je da su bili zainteresovani za to.“

„Prokletstvo.“ Kejlebov glas bio je veoma uznemiren. „Toliko o tome da bi trebalo čuvati najdublje tajne društva.“

Očekivala je to, ali ovog puta nije se izvinio zbog nepristojnih reči. Pretpostavila je da je bolje navići se na Kejlebove manire.

„Ako je za utehu, moji roditelji zaključili su više puta da bi takva formula, koja utiče na ljudsku psihu, bila veoma opasna i potpuno nepredvidiva“, rekla mu je. „Psiha još nije dovoljno istražena da bismo se tako olako poigrali tim delom ljudske prirode.“

„Vaši roditelji bili su pametni ljudi“, rekao joj je Kejleb. Potpuno se složila s njim.

„Bili su ubeđeni da je malo verovatno da je Silvester ikada ostvario svoju želju da napravi takav eliksir. Ipak, živeo je u šesnaestom veku. Ljudi su tada verovali alhemičarima. U današnje vreme ne bi imao uspeha.“

„Nažalost, tu su vaši roditelji omanuli“, rekao je Kejleb mrko. „Silvester je zaista napravio recept za koktel na bazi te formule. Prokleti napitak je delovao, ali, kao što su gospođa i gospodin Bromli sumnjali, postojale su otežavajuće okolnosti.“

Nekoliko trenutaka zaprepašćeno je zurila u njega. „Jeste li sigurni u to što pričate?“

„Da.“

„Kakve su to otežavajuće okolnosti koje ste pomenuli?“, pitala ga je, jer ju je to iznenada zaintrigiralo, protiv njene volje. Ipak, bila je botaničar.

Zastao je na drugom kraju sobe i pogledao je.

„Između ostalog, ta droga izaziva jaku zavisnost“, rekao joj je. „U Silvesterovim zapisima i beleškama onih koji su posle njega pokušavali da naprave sličan napitak pronašli smo ono malo što znamo o njenom dejstvu.“

„Halsi nije prvi kome je to pošlo za rukom?“

„Nažalost, nije. Pre nekog vremena, čovek po imenu Džon Stilvel takođe je izvodio eksperimente s istom formulom. I uspeo je. Njegove zapise konfiskovao je glavešina društva.“

„Gejbrijel Džouns, vaš rođak.“

Klimnuo je glavom u znak odobravanja i nastavio priču. „Ti dokazi sada su na sigurnom, u glavnom trezoru. Proučio sam ih. Nekoliko stvari je tu očigledno. Kako Stilvel tvrdi, kada čovek jednom popije tu drogu, ne može bez nje. Ukoliko bi prestao da je uzima, vrlo je verovatno da bi skrenuo s uma.“

„Zaista opasan otrov“, razmišljala je. „Ali rekoste da ima efekta?“

Oklevao je, kao da je želeo da opovrgne istinu.

„Očigledno“, konačno je potvrdio. „Ali u kojoj meri i koliko dugo dejstvo traje, ostaju otvorena pitanja. Niko ko je ikada probao tu drogu nije poživio dovoljno dugo da bi nam dao tu informaciju.“

Spustila je ruke na naslon. „Mislite, niko koga lično poznajete.“

Pogledao je ozbiljno i ispitivački. „Nemojte se ljutiti, gospođice Bromli, ali pod ovim okolnostima nalazim da je to veoma glupo rečeno.“

„Šta se desilo s glavnim, Silvesterom Džounsom?“

Kejleb je naizgled najpre delovao iznenađeno, a onda se, na njeno zaprepašćenje, zapravo, blago nasmejao. Bio je to, po njenom mišljenju, veoma šarmantan osmeh. Šteta što se nije češće smejaio. Ali ipak, razgovarali su o ubistvima i sličnim temama koje baš i nisu bile za smeh.

Šetajući po sobi, Kejleb je u jednom trenutku stao direktno ispred stola. „Otkriću vam tajnu porodice Džouns, gospođice Bromli. Svi smo ubeđeni da je naš predak stradao od te droge. Ali kako je već bio u godinama, nije bilo moguće dokazati ništa drugo, osim da je umro prirodnom smrću.“

„Hm.“

„Znamo da je stari alhemičar, u vreme smrti, pio napitak napravljen po formuli i da je verovao da će pomoću njega produžiti svoj životni vek za nekoliko decenija. Sada sa sigurnošću možemo reći da napitak nije imao očekivano dejstvo, ali da li ga je uistinu ubio – nikada nećemo znati.“

„Hm.“

„Počinje da me brine vaše interesovanje za to“, rekao je Kejleb suvo. „Možda bi trebalo da vas podsetim na to da pričamo o stvarima koje se tiču glavnog vodećeg u društvu i koje se smatraju najstrože čuvanom tajnom.“

„Vi to meni pretite, gospodine Džounse? Ako je tako, i vi ste na tapetu. Mene trenutno, od toga što bih mogla da uvredim predsedavajućeg saveta, mnogo više zabrinjava pretnja da bih mogla da završim u zatvoru.“

Usne su mu se ponovo razvukle u osmeh, a oči zasijale. „Da, to mi je jasno.“

„Da se vratimo na Halsija“, rekla je.

„Tačno. Halsi. Kao što sam već rekao, opsednut je svojim istraživanjima. Uništili smo njegovu laboratoriju, a kako se ispostavilo, oni koji su

pomagali njegov istraživački rad više nisu u mogućnosti da ga finansiraju. Ali verujem da će se on uskoro snaći. To mu je u krvi.“

Pitala se, zapravo, šta se tačno dogodilo s njegovim pokroviteljima, ali činilo se nepristojno ispitivati dalje.

„Mislite li da je našao novog pokrovitelja?“, pitala ga je.

„Ili je neko ko pokušava da smučka drogu našao njega.“

Shvatila je. „Halsi neće oklevati da sklopi novi posao.“

„Halsi možda ide u korak s naukom, ali uveravam vas da u dubini duše razmišlja kao alhemičar. Neki ljudi bi, zarad ostvarenja cilja, sklopili pakt i sa samim đavolom. Halsi bi i dušu prodao đavolu u zamenu za dobro opremljenu laboratoriju.“

„Rekli ste da ste tragali za njim, ali da mu se gubi svaki trag?“

Nervozno je rukom protrljao zadnji deo vrata. „U Halsijevim beleškama zapisani su mnogi retki medikamenti, začini i bilje koje je koristio u svojim eksperimentima. Pokušavao sam da pratim londonske apoteke i travare, misleći da će pre ili kasnije morati da nabavi potrebne sastojke. Međutim, taj zadatak bio je preveliki zalogaj za moju malu agenciju. Znate li koliko ima mesta u ovom gradu na kojima se prodaju medicinski rastvori, lekovito bilje i začini? Ima ih na stotine ili hiljade.“

Žalosno mu se osmehnula. „Nedavno sam razgovarala s inspektorom Spelarom o tome. Ima ih na hiljade, gospodine. A ne smete zaboraviti i nelegalne prodavce. Neki od njih prodaju veoma retke i egzotične tinkture i eliksire. Travare da i ne pominjemo.“

Ukočila mu se vilica. „Kao što bez sumnje i pretpostavljate, nisam imao sreću da nabasam na izvor koji bi me odveo do Halsija.“

„Zašto ste tako sigurni da je doktor Halsi ukrao moju paprat?“

„Moguće je da se hvatam za slamku. Ali ima tu malo zdrave logike. Onaj ko je ukrao vašu paprat poznao je sigurno njena neobična svojstva. Isto tako, morao je odlično poznavati nauku. Malo je verovatno da u Londonu ima mnogo takvih. I vreme se uklapa. Halsi je nestao pre nešto više od osam nedelja. Imao je sasvim dovoljno vremena da ponudi svoje usluge nekom novom pokrovitelju.“

„Jeste tako.“

Kejleb je izvadio džepni časovnik i namrštio se kada je video koliko je sati. „Dodavola.“

„Šta je sad, gospodine Džounse?“

„Imam još mnogo pitanja za vas, gospođice Bromli, ali ona moraju sačekati do sutra. Večeras moram da se posvetim još jednoj hitnoj istrazi. Morao bih da obavim neke pripreme.“ Vratio je sat u džep. „Kada se to bude okončalo, imaću vremena da se posvetim Halsiju.“

Uputio se ka vratima, bez namere da se uljudno pozdravi.

Iznenadena time, skočila je na noge. „Samo malo, ako nemate ništa protiv, gospodine Džounse.“

Okrenuo se, s rukom kojom se već uhvatio za vrata, i nestrpljivo rekao: „Da, gospođice Bromli?“

„Da razjasnimo nešto veoma bitno, gospodine“, rekla mu je odsečno. „Unajmila sam vas da otkrijete lopova koji je ukrao moju paprat. Ukoliko se ispostavi da ju je taj vaš ljudi naučnik Halsi ukrao kako bi napravio napitak kojim je otrovan lord Ferbern, onda dobro. Ali svakako vas *nisam* angažovala da biste ulovili ludog alhemičara koji pokušava da usavrši formulu. Vaš zadatak je da me spasete robije. Jesmo li se razumeli?“

Poklonio joj je jedan široki osmeh.

„Jesmo, u potpunosti, gospođice Bromli“, odgovorio je.

Otvorio je vrata.

„I još nešto. Insistiram na tome da me izveštavate o toku istrage“, doviknula je za njim.

„Ne brinite, gospođice Bromli, čućemo se. I to ubrzo.“

Izašao je i nestao duž hodnika.

Srce joj je stalo. *Gotova sam.*

Kada je reč o Kejlebu Džouns, nije bilo sumnje da će interesi Volšebnog društva biti njegov prioritet. Ostala je samo nada da će njen očajnički pokušaj da izbegne zatvorsku kaznu imati veze s Kejlebovim planom da pronađe Halsija. Ukoliko bi morao da bira, ona bi sigurno pala na drugo mesto.

Šest

Atmosfera se dodatno zakuvala kada se, pored kamenog pulta, pojavio čovek s kapuljačom na glavi. Lelujave senke slabe svetlosti fenjera pojačavale su Kejlebov osećaj iščekivanja najgoreg. Trenutak je bio sličan onome kada zver ulovi plen sa nadom da će se osladiti krvlju.

Trudio se da ne zamišlja lica tih monstruma. To baš i nije bilo lako. Imao je dar da oseti opasne situacije i predvidi neprilike tamo gde ih drugi ne vide. Taj dar ujedno je doživljavao i kao kletvu. Njegova izražena intuicija, koja mu je pomagala da u običnoj rečenici pronađe kariku za kojom traga, imala je i svoju lošu stranu. U poslednje vreme zabrinjavala ga je pomisao na to da halucinacije koje su mu se javljale kada bi radio na nekom slučaju, nisu bile stvar dara, već stanja poremećenosti uma.

Iz drugog reda, s mesta na kome je stajao, imao je dobar pogled na oltar i zaobljena vrata sa strane. Dečak koji nije imao više od dvanaest-trinaest godina ležao je razapet na kamenoj ploči, ruku i nogu vezanih konopcima. Bio je svestan, ali poluopijen od straha ili nekakvog opijuma. Verovatno ovog drugog, pomislio je Kejleb. Hvala bogu, bar je nečeg dobrog bilo u tome. Dete nije bilo dovoljno svesno da sagleda opasnost koja mu je pretila.

To nije bio način na koji je želeo da reši slučaj, ali kada je dobio informacije od svojih saradnika, već je bilo prekasno da skuje bilo kakav plan. Štaviše, jedva da je bilo vremena da izbavi to dete iz kandži zla.

Prvu informaciju o postojanju takvog kulta dobio je samo nekoliko dana ranije. Kada je shvatio da je čovek koji je organizator svega opasan i moćan, odmah je javio Gejbu. Nijedan od njih dvojice nije nalazio način da se taj slučaj preda policiji, makar pre nego što nasilje bude učinjeno. Odlučili su da agencija uzme stvar u svoje ruke.

Najpre je počelo komešanje tih likova s kapuljačama, a potom su se lagano poređali u tri reda. Mrmljali su neke reči koje su ličile na mešavinu latinskog i grčkog jezika. Kejleb je sumnjao da je iko ko je stajao pored njega razumeo ijednu reč. Pomoćnici su bili deca, momci u pubertetu, a sudeći po njihovom akcentu, svi su bili dovedeni s ulice.

Nakratko je skrenuo pogled, kada se on s još nekoliko ljudi pojavio na sceni. Još petnaest figura, sve u grupi po petoro, pojavilo se pred oltarom. Još dvojica pomoćnika, od kojih je jedan bio приметно viši od drugog, stajali su svaki na po jednom kraju oltara. To nisu bila deca. Sam vođa i njegova dva glavna saučesnika još nisu bili tu.

Tenzija je bivala sve veća kako je obredna pesma postajala sve glasnija. Kejleb je nesvesno prevodio reči dok je posmatrao vrata prekrivena zavесom.

Veliki Harune, demonski duše, tražimo snagu koju si obećao onima koji su pošli pravim putem...

Slava tebi, gospodaru, služimo Harunu, bogu tame...

Crna zavesа na vratima odletela je u stranu. Mladić u prevelikoj sivoj odori, s kapuljačom na glavi, svečano je ušetao u salu. Obema rukama nosio je bodež s ručkom ukrašenom draguljima. Svetlost se odbijala o glatko, oštro sečivo. Kejlebu je prošla jeza niz kičmu.

Nema sumnje, pomislio je, momci su pronašli kamu koju su koristili još drevni Ertrurci u svojim obredima. Nežgodna alatka.

Zavladala je mrtva tišina. Silina bolesne požude zavladala je salom. Kejleb je zavukao ruku u džep kaputa i stegao ručku pištolja. Vatreно oružje bilo je uputno upotrebiti samo ako bi se rulja uskomešala. Ispalio bi hitac ili dva ukoliko bi ga opkolili verni sledbenici. Bez obzira na smirenost njihovog vođe, bez sumnje bi se žrtvovali za njega. Najmanje što je želeo

bilo je da povredi neko nedužno dete koje je, nažalost, imalo tu nesreću da bude pod uticajem vođe tako bolesnog obreda.

„Pogledajte slugu Harunovog i pokažite mu svu strahotu“, drhtavim glasom jasno je viknuo dečak koji je nosio bodež. „Večeras će se odazvati pozivu sile.“

Još jedna silueta pojavila se na vratima. Visok, mršav, umotan u crni plašt. Veliki prsten sijao mu je na ruci. Velika kapuljača skrivala mu je lice.

Čak i s mesta na kojem je stajao, Kejleb je osetio mračnu, bolesnu energiju koja je preplavila podanike.

Pali su na kolena. Kejleb je nevoljno učinio isto.

Harunov sluga gledao je u dečaka koji je držao bodež u rukama.

„Je li žrtva spremna?“

„Da, gospodaru“, rekao je dečak.

Potencijalna žrtva budila se iz polusvesti.

„Šta je ovo?“, promrmljao je nerazgovetno. „Gde sam to ja?“

„Tišina“, naredio mu je dečak s bodežom.

Žrtva je i dalje, pomalo omamljena, u neverici zatreptala nekoliko puta. „Jesi li to ti, Arni? Šta će ti ta smešna kabanica?“

„*Tišina*“, viknuo je Arni. Zvučao je veoma mlado i uplašeno.

„Dosta“, naredio je vođa. „Trebalo je da bude zavezanih usta i očiju. Žrtva ne treba da vidi Harunovog slugu.“

Nikad nije dovoljno dobro, pomislio je Kejleb. Skoro da je saosećao s jadnim detetom. Pomislio je koliko je samo služinčadi proteklih godina prošlo kroz sve to.

„Da, gospodaru“, užurbano je rekao Arni. „Rešićemo to.“

Nije znao šta bi uradio s bodežom. Odlučio je da ga spusti na oltar.

„Daj mi tu kamu“, naredio mu je Harunov sluga.

Viši od one dvojice pomagača pomerio se u nameri da doda bodež vođi. U prvi mah napravila se manja pometnja, a već sledećeg trenutka bodež je nestao bez traga.

Narednih nekoliko trenutaka niko se nije ni pomakao. Svi, pa i Harunov sluga, samo su nemo stajali i zurili u mesto s kog je bodež nestao.

Kejleb je iskoristio trenutak njihove zbunjenosti i skočio na noge. U dva koraka našao se kraj oltara.

Harunov sluga podigao je pogled i još zbunjen pogledao Kejleba, koji je krenuo ka njemu. Uspeo je da zaključi da je situacija izmakla kontroli.

„Ko si ti?“, viknuo je. Ustuknuo je i podigao jednu ruku kao da se brani od đavola.

Kejleb mu je pokazao pištolj. „Večeras je došlo do male izmene u scenariju.“

Sluga je netremice gledao u oružje. „Ne, nemoguće. Harun ti neće dozvoliti da me povrediš.“

Dečak koji je ležao na oltaru nespreno je uspeo da se pridigne. Kopnci kojima je bio vezan bili su presečeni.

„Šta se ovo događa?“, pitao je.

Bodež se ponovo pojavio, ali u rukama visokog pomoćnika.

„Idemo odavde“, pozvao ga je pomoćnik.

Podigao je dečaka, prebacio ga preko ramena i nestao s njim iza zaves.

„Zaustavite ga“, vikao je Harunov sluga.

Napravila se zbrka kada se nekoliko podanika s kapuljačama zaglavilo u begu na vratima.

Čula se lomljava stakla. Kejleb je primetio da je jedan fenjer pao na pod. To nije bio dobar znak. Izbio je plamen koji samo što nije uhvatio zavesu.

„Vatra“, povikao je neki momak.

Promukli, prestrašeni povici razlegli su se dvoranom. Eho je odzvanjao o kamene zidove. Mladi podanici pokušavali su da pobegnu u trku kroz jedina dva izlaza.

Uspaničeni mladići sudarali su se s Kejlebom. Usled tih udaraca, pištolj mu je ispaao iz ruke i pao na pod, van njegovog domašaja.

„Prokletstvo“, promrmljao je Kejleb. „Ovo mi nije bilo potrebno.“

Okrenuo se i video Harunovog slugu koji samo što nije zbrisao. Potrčao je i uspeo da dohvati i povuče nečiju odoru.

Harunov sluga nije zastao, ali se spotakao na oltar. Kapuljača mu je pala i otkrila orlovski nos tridesetogodišnjeg muškarca. Zavukao je ruku u džep i izvukao pištolj.

„Proklet bio“, urliknuo je. „Ja ću te naučiti pameti što si se usudio da ometeš Harunovog vođu.“

Povukao je oroz, ali nije imao ravnotežu i bio je potpuno van sebe. Nije ni čudo što je sasvim promašio. Pre nego što je dobio drugu šansu da puca, Kejleb ga je oborio.

Obojica su se obrušili na kameni pod. Odora koja se obmotala oko Kejleba umnogome mu je ublažila pad. Svetlost plamena pomogla mu je da spazi svoj izgubljeni pištolj.

Vođa obreda branio se kao da je zaista bio obuzet demonima. Međutim, tu nije bilo nikakvog smisla, samo gomila neobuzdanih pokreta, bacakanja i vriske. A i nekakvih čudnih kletvi.

Gorećeš u Harunovoj tamnici, neverniče.

Voljom Haruna, naređujem ti da umreš.

Čovek je stvarno potpuno lud, pomislio je Kejleb. Nije samo kriminalac koji se samoproklamovao za vođu obreda. Ovaj sluga zapravo je verovao u demona koji je stvorio njegov bolesni um.

„Moramo da bežimo odavde“, rekao mu je Kejleb, pokušavajući da ga imalo prizove pameti, ukoliko ju je uopšte bilo u tom pomućenom umu.

„To je Harun.“ Vođa se nekako pridigao na noge, odjednom fasciniran plamenom. „Stigao je.“ I na treperavoj svetlosti jasno se videlo oduševljenje na njegovom licu. „Došao je da me izbavi od tebe. Sada će tvoja duša platiti što si uvredio one koji služe demonu.“

Plamen je zahvatio somot oko stola. Crna tkanina u trenu je nestala u plamenu. Gusti dim ispunio je dvoranu. Veliki vođa bio je naizgled potpuno opijen tim paklom.

Kejleb je dohvatio pištolj i s leđa ga gurnuo svom rivalu pod lobanju.

Vođa se zateturio napred.

Kejleb je vratio pištolj u džep. Sagnuo se kako bi udisao što manje dima i maramicom zaštitio usta i nos. Na brzinu se osvrnuo oko sebe i video da su jedino još njih dvojica ostali u dvorani.

Još jednom se uhvatio za sluginu odoru, ne bi li tako izvukao omlanjenog čoveka odatle. Praktično ga je vukao do crne zavese. Vazduh je

s druge strane bio mnogo ređi, ali u tom prolazu nije bilo ni tračka svetlosti. Mrkli mrak.

Spustio je maramicu i jednom rukom pridržavao se za zid. Iza njega se začuo nekakav tresak. Plamen je zahvatio i oborio zavesu na vratima. Nije se osvrtao. Upirući se o zid i prateći trag svežeg vazduha, stigao je do kraja tunela, vukući vođu za sobom.

Zasijala je svetlost nekakvog fenjera i odagnala tminu. Trenutak kasnije nazreo je ljudske likove. Ugledao je poznato lice.

„Očekivao sam da ću te sresti ovde, rođače“, rekao je Kejleb.

„Gde si, dođavola, dosad?“ Gejbrijel Džouns pomogao mu je da izvuče već besvesno vođino telo. „Plan je bio da izvučeš Flečera i dete.“

„Nisam želeo da ostavim ovog skota“, rekao je Kejleb, udahnuvši svež vazduh. „Ali izbio je požar.“

„Da, vidim i sam. Ko ti je ovo?“

„Još mu ne znam ime. Kaže da je Harunov sluga. Sasvim je lud, ko god da je. Jesu li Flečer i dečko na sigurnom?“

„Jesu. Čekaju nas ispred, sa Spelarom i policajcima. Priveli su nekoliko saučesnika.“

„Nema svrhe. To su sve deca. Verujem da više nemaju toliko poverenja u svog vođu.“

Istrčali su iz tunela u dvorište napuštene kuće, gde ih je sačekalo nekoliko podanika i policijskih činovnika. Svetlost fenjera obasjavala je tu haotičnu scenu.

Pritrčao im je Edmund Flečer. Dečak kojeg su spasli bio mu je za petama.

„Jeste li dobro, gospodine“, pitao ga je Edmund.

Bio je vidno uzbuđen. Kejleb je u njemu prepoznao visok stepen adrenalina, izazvan olakšanjem posle prestanka opasnosti. I sam je imao sličan osećaj.

To nije bio prvi put da oseti slično uzbuđenje. Nije mu bilo jasno zašto je tog trenutka pomislio na Lusindu Bromli.

„Dobro sam“, odgovorio mu je Kejleb. Počeo je da kašlje, ali je uspeo da potapše Edmunda po ramenu. „Odlično ste obavili posao. Neprimetno

ste nas uveli unutra, kroz sva zaključana vrata, i bezbedno izbacili dečaka. Sjajna akcija.“

Edmund se nasmejao. „Mislite da nisam loš za ovaj posao?“

„Ne brinite. Siguran sam da će biti još prilike da pokažete svoj talenat.“

Dečak ga je pogledao. „Molim, izvinite, gospodine, ali gospodin Flečer i ja malo smo razgovarali o vašoj detektivskoj agenciji. Taj posao zvuči veoma zanimljivo. Treba li vam agent mojih kvaliteta?“

Kejleb je pogledao dečaka. „Kako se zoveš?“

„Kit, gospodine. Kit Habard.“

„A koje to kvalitete ima Kit Habard?“

„Pa, ne mogu da učinim da stvari nestanu, kao što to ume gospodin Flečer“, odgovorio mu je Kit ozbiljno, „ali odličan sam u njihovom pronalaženju.“

„Kako to misliš?“

„Ima jedno godinu dana kako sam otkrio taj svoj talenat. Ranije to nisam umeo, ne kao sada.“

Darovitost se obično ispoljava u pubertetu.

Kejleb i Gejb razmenili su poglede. Duskora je član Volšebnog društva mogao biti samo neko ko je član porodice ili ko venčanjem postane njen član. Društvo je zbog toga godinama stajalo na staklenim nogama. Oni koji su imali nadljudske moći optuživani su da se bave veštičarenjem. Opasnost koja je kroz istoriju pratila društvo dovela je do toga da se regrutuju i članovi s posebnim sposobnostima, bez obzira na njihovo poreklo i društveni status.

Svet se menjao. Došlo je neko novo vreme. Predsedavajući društva sada je bio mnogo savremenijih shvatanja.

Gejb je ispitivački posmatrao dečaka. „To zvuči kao veoma interesantan dar, Kite.“

Kit je okrenuo glavu ka bodežu koji je i dalje bio u Edmundovim rukama. „Ja sam pronašao taj bodež gospodinu Hačeru.“

Svi su pogledali vođu, koji je počeo da mrda.

„Tako se zove?“, pitao ga je Kejleb. „Hačer?“

„Tako ga Arni zove“, odgovorio mu je Kit. „Arni, znate, radi za njega. Rekao mi je da ću dobiti više novca nego što bih mogao i da zamislim ako pronađem taj bodež za gospodina Hačera. I eto, pronašao sam ga. Bio je sakriven u jednoj staroj kući u Ulici Skidmor. Vlasnik je umro pre mnogo godina i niko od tada nije sređivao podrum. Sledeće čega se sećam jeste da sam se probudio na toj gomili kamenja i da Arni drži taj isti bodež nad mojom glavom.“

„Voleo bih da mi malo detaljnije opišeš taj svoj talenat, Kite“, rekao mu je Kejleb. „Siguran sam da bi mojoj agenciji dobro došao tako darovit momak.“

Kit se nasmejao. „Plaćate li dobro, gospodine?“

„Odlično. Pitaj gospodina Flečera ako ne veruješ.“

Edmund se nasmejao i pomazio dečaka po kosu. „Jedan poslić za agenciju *Džouns* biće dovoljan da platiš stanarinu nekoliko meseci unapred i još će ti ostati da kupiš nov šešir za majku.“

„Mama bi se obradovala tome“, rekao je Kit veselo.

„Možda bi pre pomislila da si se uhvatio kriminala“, rekao je Kejleb. „Što i ne bi bilo tako daleko od istine.“

I Spelar se pojavio iz senke. Pogledao je Gejba.

„Možda je bolje da vas odmah obavestim, gospodine, da se priča već raširila gradom“, rekao mu je. „Gospoda novinari samo što nisu stigli. Ovo će biti udarna vest. Najdalje za dan-dva naći će se u svim novinama. Znam da biste više voleli da se ne pominje društvo i ime *Džouns* u vezi s tim.“

Jeste bilo neko novo vreme, pomislio je Kejleb, ali i dalje je bilo neophodno kloniti se novinara.

„Hvala, inspektore“, rekao mu je Gejba. „Verovatno je vreme da agenti agencije *Džouns* brišu odavde.“ Pogledao je Kita i Edmunda. „Vas dvojica idete s nama. Odvešćemo vas kućama. Pretpostavljam, Kite, da ti se mama već zabrinula.“

Kit je pogledao Hačera. „Šta će biti s njim? Hoće li ga uhapsiti?“

Hačer je iskoristio taj trenutak da prozbori sa Spelarom.

Amanda Kvik

„Harun će me spasti“, rekao mu je. „Doneo je vatru. Ali đavo je umešao svoje prste.“ Prezrivo je pogledao Kejleba. „Gorećeš u paklu, neverniče. Uskoro će te stići demonova kazna.“

Spelar je pogledao Kita. „Mislim da će se ovaj gospodin vrlo brzo naći u samici.“

Kejleba je već prošla srdžba. Više se sažaljivo naježio od tih reči.

„Sudbina nekoga gore osudi i od same smrti“, rekao je tiho.

Sedam

Kejleb je ušao u mračno predvorje i pošao uz stepenice. Kada je stigao do odmorišta, skrenuo je niz hodnik i otključao vrata svoje biblioteke-laboratorije. Upalio je fenjer i osvrnuo se po sobi koja je, u zavisnosti od okolnosti, umela da bude njegovo utočište ili sam pakao. U poslednje vreme sve više mu je ličila na pakao.

Većina relikvija, predmeta i eksponata koji su bili u vlasništvu društva čuvana je u Volšebnom domu, u zabačenom delu grada. Međutim, većina zapisa, neki od njih stariji od jednog veka, čuvani su baš kod njega. Njegova porodica generacijama je bila zadužena za to.

Najvredniji primerci te kolekcije, uključujući i nekoliko privatnih zapisa Silvestera Džounsa, čuvani su u staroj kući, u sefu posebno napravljenom za to.

Laboratorija koja se nalazila uz biblioteku bila je dobro opremljena. Nije baš imao nekog dara za nauku, njegovi talenti odveli su ga u drugom pravcu, ali umeo je da izvede mnoge eksperimente. Znao je da rukuje instrumentima i ostalim alatima koje bi našao na radnom stolu.

Oduvek ga je privlačila misterija paranormalnih pojava, mada, u poslednje vreme, prijatelji i rođaci nazivali su čudnom opsesijom ono što je nekada bio centar njegovog interesovanja.

Šaputali su između sebe da mu je to u krvi; da je u toj generaciji Džounsovih on nasledio gene briljantnog ali i ekscentričnog Silvestera. Bojali

su se da glava porodice nema tako jaku želju za znanjem kao Kejleb i da seme brže niče na mlađem tlu.

Mada to opasno seme u svakoj generaciji ne iznikne u cvet, umeli su da kažu. Po priči starijih, samo jednom posle Silvestera, posrećilo im se s Kejlebovim pradedom, Erazmusom Džounsom. Erazmus je imao urođeni talenat, baš kao i Kejleb.

Manje od dve godine pošto se oženio i dobio sina, iznenada je počeo da istražuje čudne pojave. Nedugo posle toga, brzo je sišao s uma i oduzeo sebi život.

Kejleb je znao da svako u porodici Džouns veruje da su promene u njegovoj svesti nastale kada je otkrio Silvesterov grob i u njemu pronašao zapise o alhemičarskim tajnim receptima.

Međutim, samo su on i njegov otac znali pravu istinu. Čak i unutar tako mnogobrojne i uticajne porodice bilo je moguće sačuvati tajnu u tako uskom krugu.

Prošao je pored polica punih raznih knjiga u kožnom povezu i došao pred hladni kamin. Ispred ložišta stajao je poljski krevet i dve stolice. Obično je tu obedovao i spavao. Tu je čak primao i povremene goste. Retko je koristio ostale prostorije. Veći deo nameštaja bio je prekrivačima zaštićen od prašine.

Na malom stolu stajali su bokal i dve čaše. Nalio je sebi malo konjaka i prišao prozoru. Napolju je bio mrkli mrak.

Mislila se vratio u još jednu tako tamnu noć kada su svi verovali da mu je otac bio na samrti. Fergus Džouns raspustio je sve koji su bdeli nad njegovom bolesničkom posteljom – medicinsku sestru, mnogobrojnu rodbinu, sluge – sve osim Kejleba.

„Priđi bliže, sine“, rekao mu je slabim i promuklim glasom.

Kejleb je ustao i prišao bliže ocu. Još je bio iznenađen njegovom naprasnom bolešću. Samo tri dana pre toga njegov otac bio je šezdesetogodišnjak u punoj snazi i nije imao nikakve tegobe, osim slabih bolova u

zglobovima koje je lečio salicilom. Lovac, kao i mnogi njegovi preci, živio je punim plućima, baš kao i njegov otac.

Kejleb je pomagao Gejbu u ispitivanju formule kada su mu javili da mu je otac oboleo od iznenadne upale pluća. Ostavio je rođaka da nastavi ispitivanje i odjurio kući.

Iako je bio vrlo zabrinut, nadao se da će otac ozdraviti. Nije shvatao ozbiljnost situacije sve dok nije stigao i čuo doktorovu prognozu.

Uvek je imao blizak odnos s ocem, pogotovo posle smrti majke Alis, koja je u dvadeset prvoj godini poginula nesrećnim slučajem dok je jahala konja. Fergus se nije ženio posle toga. Kejleb ga je vezivao za pokojnu suprugu.

Vatra je gorela punom parom, u bolesničkoj sobi bilo je pretoplo, i mada mu je telo bilo toplo, Fergus se žalio da mu je hladno. Taj neprirodni osećaj hladnoće medicinska sestra morbidno je bezosećajno objasnila kao jasan znak skorašnje smrti.

Glave podignute na jastucima, Fergus je pogledao u njega. Iako je tokom čitavog dana bio u delirijumu, pogled mu je tada bio potpuno bistar. Uhvatio je Kejleba za ruku.

„Moram ti nešto reći“, šapnuo mu je.

„Šta to?“, pitao ga je Kejleb. Stegao je toplu očevu ruku.

„Ja umirem, Kejlebe.“

„Ne.“

„Priznajem da sam planirao da napustim ovaj svet kao kukavica. Nisam mislio da ću smoći snage da ti kažem istinu. Ipak, ne mogu da odem i ostavim te u neznanju, pogotovo ako postoji i mala šansa da...“

Zakašljao se. Kada se primirio, ponovo je počeo normalno da diše.

„Molim vas, gospodine, nemojte se naprezati“, molio ga je Kejleb. „Morate sačuvati snagu.“

„Dodavola. Ovo je *moja samrtnička* postelja i trošiću svoju energiju onako kako želim.“

Kejleb se osmehnuo uprkos bolu. Bilo je čudno prisetiti se te odlučnosti u očevom glasu. Svi članovi porodice Džouns, i muškarci i žene, bili su borci.

„Da, gospodine“, rekao je Kejleb.

Fergus ga je pogledao, skrenuvši pogled u stranu. „Ti i Alis ste dva najveća bogatstva kojima sam blagosloven u životu. Želim da znaš da sam uvek bio zahvalan dragom bogu što mi vas je poklonio.“

„Ja sam najsrećniji sin, jer imam vas za oca, gospodine.“

„Žao mi je što ti moram reći da mi nećeš biti toliko zahvalan kada ti budem rekao istinu.“ Fergus je zažmurio od bola. „Nikada to nisam rekao ni tvojoj majci. To je bio moj poklon njoj. Alis je umrla i nije saznala za opasnost koja te čeka.“

„O čemu to govorite, gospodine?“ Možda je Fergus ponovo imao nekakve halucinacije.

„I dalje nisam siguran da li treba da ti kažem istinu“, šaputao mu je Fergus. „Ali ti si moj sin i odlično te poznajem. Proklinjaćeš me do sudnjeg dana ako ovo budem sačuvao za sebe. A i kada ti budem ispričao, svakako ćeš me zamrzeti.“

„Šta god da vam leži na duši, gospodine, slobodno mi možete reći. Nema tih reči zbog kojih bih vas mrzeo.“

„Sačekaj da čuješ šta imam da ti kažem, pa onda proceni.“ Još jedan strašni napad kašlja umalo nije ugušio Fergusu. Nekoliko puta ostao je bez daha, a onda se nekako povratio i počeo plitko da diše. „Tiče se tvog pradede, Erazmusa Džounsua.“

„Šta s njim?“ Jeza mu je prošla niz kičmu.

„Imaš dar, veoma sličan njegovom.“

„To već znam.“

„Znaš i to da je on skrenuo s uma, zapalio svoju laboratoriju i biblioteku i ubio se.“

„Mislite da delimo istu sudbinu, gospodine?“ pitao ga je tiho. „Da li to pokušavate da mi kažete?“

„Tvoj pradede verovao je da ga je upravo taj dar doveo do ludila. O tome je pisao pred samu smrt.“

„Nikada nisam čuo da je Erazmus Džouns pisao o bilo čemu.“

„To je zato što je sve svoje zapise, osim jednog, spalio. Bio je ubeđen da sav njegov rad, zajedno s talentom, ne vredi ničemu. Međutim, na kraju je zadržao jedan zapis, jer ipak je on bio Erazmus Džouns. Ne bi oprostio sebi da uništi baš svaku svoju tajnu.“

„Šta piše u tom zapisu?“

Fergus je okrenuo glavu i pogledao negde u zid. „Naći ćeš ga skrivenog u sefu, sa sveščicom koju sam uspeo da sačuvam. Njegov sin, tvoj deda, dao mi ih je kada je bio na samrti, a ja ih sada dajem tebi.“

„Jeste li ih pročitali?“

„Ne. A nije ni tvoj deda. Mi nismo mogli.“

„Zašto?“

Fergus je frknuo. „Erazmus je bio Silvesterove gore list. Kao i taj stari nitkov, imao je ličnu šifru koju je koristio u svojim zapisima. Sveska je, takođe, sva ispisana šiframa. Ni tvoj deda ni ja nismo pokazali nikome iz porodice ko bi eventualno mogao sve to da razume, jer smo se bojali tajne koju bi mogao da otkrije.“

„Zašto ste onda deda i ti čuvali te zapise?“

Fergus ga je pogledao grozničavim očima. „Zato što je prva strana ispisana čistim engleskim jezikom. Erazmus je ostavio poruku svome sinu i budućim pokolenjima. U poruci je pisalo da čuvaju te zapise sve dok se ne pojavi muškarac Silvesterovog kova.“

„Neko kao ja.“

„Da, bojim se da je tako. Erazmus je verovao da ta sveska krije tajnu kojom je mogao povratiti svoju svest. Nije uspeo da otkrije tajnu na vreme. Bio je ubeđen da će u budućnosti neko od njegovih predaka zapasti u istu krizu. Nadao se da će taj neko uspeti da izbegne njegovu sudbinu tako što će rešiti misteriju te sveske.“

„Šta je u drugom tomu?“, pitao ga je Kejleb.

„Kako je Erazmus rekao, to su Silvesterovi poslednji zapisi.“

* * *

Sve do zore ostao je uz očevu bolesničku postelju. Fergus je u zoru otvorio oči.

„Zašto je, dođavola, toliko toplo ovde?“, pobunio se. Pogledao je vatru. „Šta to pokušavaš? Da zapališ kuću?“

Iznenaden, Kejleb je ustao sa stolice na kojoj je proveo noć. Pogledao je oca u oči i primetio da više nije goreo od temperature. Kriza je prošla. Otac je preživeo. Osetio je olakšanje kao nikada.

„Dobro jutro, gospodine“, rekao mu je. „Uplašili ste nas proteklih dana. Kako se osećate?“

„Umorno.“ Fergus se počeošao po sedoj bradi. „Ali verujem da ću ipak preteći.“

Kejleb se nasmejao. „Biće da je tako, gospodine. Jeste li gladni? Pozvaću da vam donesu malo čaja i tosta.“

„Može i malo slanine i jaja“, dodao je Fergus.

„Da, gospodine.“ Kejleb je uhvatio satensku traku pored kreveta na kojoj je bilo okačeno zvono. „Iako biste možda pričom morali da ubedite bolničarku da ste spremni za takav doručak. Neka ostane među nama, ali liči mi na kakvog tiranina.“

Fergus se namrštio. „Biće razočarana što nisam ispunio njena očekivanja. Bila je sigurna da ću pre zore otegnuti papke. Plati ženi i pokaži joj izlaz do nekog novog jadnog umirućeg skota.“

„Biće kako ste rekli“, potvrdio mu je Kejleb.

Osam

Kejleb je pronašao ugladenu, malu kolibu baš na onom mestu u Gapi lejnu na koje ga je uputila gospođa Šut. Na jutarnjem suncu, to mesto izgledalo je ugledno i lepo. Nije bilo udaljeno od Landret skvera, ali po društvenom staležu bilo je daleko odatle.

Šta je, za ime sveta, Lusinda tražila tamo?

Omalen muškarac sa šeširom kočijaša i kaputom s mnoštvom džepova na sebi bio je naslonjen na gvozdenu ogradu ispred kuće. Kejleb je izašao iz kočije i umalo se nije nasmejao kada je video čovekove modrice. Platilo je kočijašu i uputio se ka gvozdenoj ogradi.

„Gospodin Šut?“

„Ovde, gospodine.“ Šut ga je nepoverljivo posmatrao. „Ja sam Šut.“

„Gospođa Šut dala mi je ovu adresu“, rekao mu je Kejleb. „Tražim gospođicu Bromli.“

Šut je odmahnuo glavom prema kućnim vratima. „Tu je.“ Izvadio je džepni časovnik i pogledao koliko je sati. „Tamo je već jedan sat. Možda i malo duže.“

Kejleb je odmeravao vrata. „Kućna poseta?“, pitao je naizgled nezainteresovano.

„Ne baš. Ima posla tu.“

„Stvarno?“

„Došli ste ovako rano, jer vas zanima šta jednu damu, kao što je gospođica Bromli, tera u ovaj deo grada.“

„Mudar ste čovek, gospodine Šute.“

„Mislili ste, možda je u kakvoj opasnosti, jelda?“

„Palo mi je na pamet.“ Postojala je, naravno, i mogućnost neke ljubavne veze. Zbog nekog nepoznatog razloga i to ga je brinulo.

„Gospođa Šut i ja odrasli smo u ovom kraju.“ Šut je redom gledao kuće preko puta ulice. „Tetka gospođe Šut živi tamo, u broju pet. Prestala je da radi posle skoro četrdeset godina službe u nekoj bogatoj kući. Kada je poslodavac umro, izbacili su ih na ulicu bez dinara. Gospođica Bromli plaća im stanarinu.“

„A, tako“, rekao je Kejleb.

„I ja imam neke rođake tu na kraju ulice. Gospođica Bromli zaposlila je njegove ćerke kod sebe, kao kućne pomoćnice. Gospođa Šut i ja imamo sina. On, njegova žena i njihovo dvoje male dece žive u susednoj ulici. Moj sin radi u štampariji. Otac gospođice Bromli zaposlio ga je pre neku godinu.“

„Mislim da počinjem da shvatam, gospodine Šute.“

„Moji unuci idu u školu. Gospođica Bromli pomaže im za školarinu. Kaže da je obrazovanje jedini pravi način da se uđe u moderno doba.“

„Gospođica očigledno razmišlja unapred.“

„Jeste.“ Šut je podigao ruku iznad svog širokog ramena i pokazao mu kuću iza. „Tu živi moja sestričina s porodicom.“

„Potpuno mi je jasno, gospodine Šute. Moja briga za sigurnost gospođice Bromli bila je potpuno izlišna. Ovde je sasvim sigurna.“

„Neki bi iz ove ulice, a i nekoliko okolnih, bez razmišljanja izvadili džigericu i bacili u reku toga ko bi samo pokušao da povredi i dlaku s glave gospođice Bromli.“ Šut je zaškiljio. „I ti si se tukao, a?“

„Bio sam uvučen u neku manju svađu sinoć“, rekao mu je Kejleb. Trudio se da podignutom kragnom kaputa i spuštenim obodom šešira sakrije masnicu na oku, ali mu, očigledno, nije uspeo.

Šut je ravnodušno klimnuo glavom. „Valjda si ti bolje prošao od tog drugog.“

„Tako bih rekao. Strpan je u ludnicu.“

„Nije baš uobičajen završetak pesničenja.“

„Nije to baš bilo obično pesničenje.“

Šut ga je zainteresovano pogledao. „Verujem da nije.“

Otvorila su se vrata na kući. Lusinda se pojavila na njima. U ruci je nosila veliku, crnu kožnu torbu. Bila je leđima okrenuta Kejlebu dok je razgovarala sa ženom u pohabanoj haljini.

„Nemojte se plašiti da mu date bilo šta od hrane“, rekla joj je Lusinda. „Važno je samo da popije po gutljaj čaja, nekoliko puta na sat.“

„Pobrinuću se da popije“, potvrdila je žena.

„Deca vrlo brzo dehidriraju kada imaju stomachne tegobe. Ali sigurna sam da će Tomi biti kao nov za dan ili dva, ali neka nastavi da pije taj čaj.“

„Ne znam kako da vam zahvalim, gospođice Bromli.“ Na ženinom licu jasno se videlo olakšanje. „Nisam znala šta drugo da uradim, osim da pozovem vas. Lekar verovatno ne bi došao u ovaj deo grada.“ Kiselo se osmehnula. „Znate već kako je. Mislio bi da nemamo dovoljno para da platimo njegove usluge. A nije isto kao kada dete polomi ruku. Pretpostavila sam da je nešto loše pojeo i da mu zbog toga nije dobro. A svi ovde znamo da, kada do toga dođe, vi ste mnogo bolji nego bilo koji doktor.“

„Tomi će biti dobro. Sigurno.“ Žena je izašla i mahnula Šutu. „Dobro jutro, čika Džede. Pozdravite tetu Bes.“

Šut se odmakao od ograde. „Hoću, Sali.“

Lusinda se tada okrenula i spazila Kejleba.

„Šta vi, dođavola, radite ovde, gospodine Džounse?“

„Došao sam kod vas jutros u osam, da vas izvestim o toku istrage i postavim još neka pitanja, ali vas nije bilo kod kuće“, odgovorio joj je.

„Bože dragi.“ Zapanjeno ga je posmatrala. „Došli ste u osam sati ujutro? Još nisam videla da neko radi tako rano ujutro.“

„Vi očigledno radite.“ Pogledao je ka kući iz koje je upravo izašla.

„Moj posao ovde potpuno je druge prirode.“

Uzeo je torbu iz njene ruke. Iznenađio se koliko je bila teška. „Kada su mi rekli da niste kod kuće, odlučio sam da vas pronađem. Sećate se da ste insistirali na dnevnim izveštajima?“

„Ne sećam se da sam upotrebila reč *dnevni*“, rekla mu je. „Koliko se sećam, rekla sam *česti* ili *stalni*.“

„*Česti* i *stalni*, ja shvatam *dnevnim*.“

Pogledala ga je ispod uskog oboda svog šešira, ukrašenog satenskom trakom. „Niste mi rekli da biste dolazili svakog jutra u osam sati ujutro. Neverovatno.“ Iznenađena je začutala i razrogačila oči. „Šta vam se to dogodilo, gospodine Džounse? Imali ste neku nezgodu?“

„Nešto slično tome.“

Pomogao joj je da se popne u rasklimatanu, malu kočiju i za svaki slučaj pripazio na nju. Neki njegov pokret izazvao je bol na mestu modrice. Lusinda je to primetila.

„Kada stignemo kod mene kući, daću vam nešto protiv bolova“, rekla mu je.

„Hvala vam.“ Spustio je torbu na pod kočije. „Bio bih vam veoma zahvalan. Popio sam salicil, ali nije mi pomogao.“

Minijaturna kožna sedišta nisu bila predviđena za čoveka njegove konstitucije. Jedva se smestio naspram Lusinde. Bilo je nemoguće ne očešati nogavice o žipon njene haljine. Da naiđu na neku malo veću rupu, našla bi mu se u krilu. Ili bi on bio na njoj. Uzavrela mu je krv na tu pomisao, toliko da je potpuno zaboravio na modrice.

„Kao dodatak leku protiv bolova, imam za vas i jedan čaj“, dodala je Lusinda.

Namrštio se. „Za šta je on?“

„Za opuštanje.“

„Nisam dobro spavao noćas.“

„Dobar san ne otklanja napetost koju imate. To je nervoza, izazvana nekim psihičkim problemima. Verujem da će vam moj čaj prijati. Napravila sam ga juče, čim ste otišli.“

Slegnuo je ramenima i okrenuo se ka prozoru. „Izgleda da vas veoma poštuju u ovom kraju, gospođice Bromli.“

„Reklo bi se potpuno drugačije od situacije u visokim krugovima?“ Osmehnula se ženi koja joj je mahala s praga. Kada se ponovo okrenula ka njemu, osmeh joj je nestao s lica. „Istina, ljudi u Gapi lejnu imaju poverenja da ih neću otrovati.“

„Baš kao i ja“, dodao je maznim i donekle provokativnim glasom.

„Očigledno“, rekla je tiše. „Pa, gospodine, šta to imate da mi kažete?“

Shvatio je da mu je bilo teško da se koncentriše na bilo šta drugo osim na Lusindino prisustvo koje je, poput droge, delovalo na sva njegova čula. Sedeti tako blizu nje uznemiravalo je njegove inače obično čiste misli. Mora da je to zbog lošeg sna, pomislio je.

Ili je razlog tome bio mnogo jasniji. Predugo već nije imao seksualno iskustvo. Prošlo je nekoliko meseci otkako je prekinuo vezu s jednom lepom udovicom. Sve njegove veze završavale su se tako što je posle njih imao neverovatan osećaj olakšanja.

Kako bilo, iznenadila ga je spoznaja da tokom svih tih meseci samovanja nije osetio želju ni za jednom ženom, sve do prethodnog dana, kada nije odoleo želji da poljubi Lusindu. Isto tako iznenada osetio je istu potrebu. Stvarno bi morao da se naspava.

„Gospodine?“ Lusinda je zvučala oštro.

Pokušavao je da razbistri glavu. „Juče sam vam rekao da, pre nego što se usredsredim na vašu istragu, moram najpre da završim jedan posao. E, to smo sinoć okončali.“

Radoznalost joj je zasijala u očima. „Uspešno, nadam se?“

„Da.“

Proučavala je njegovo lice. „Smem li da pitam da li to ima neke veze s vašom modricom, gospodine?“

„Stvari su malo izmakle kontroli“, priznao je.

„Došlo je do tuče?“

„U neku ruku.“

„Za ime boga, šta se dogodilo?“

„Kao što sam vam rekao, završili smo posao. Jutros sam donekle napravio plan istrage za lopovom koji je ukrao vašu paprat.“

„Kada ste zaspali sinoć?“, pitala ga je.

„Molim?“

„Koliko ste spavali?“

„Nekoliko sati, mislim. Nisam gledao na sat. Kad je reč o mom planu...“

„Koliko ste spavali noć pre toga?“

„Zašto vas, dođavola, to toliko interesuje?“

„Tokom našeg jučerašnjeg razgovora zaključila sam da ste i prethodne noći vrlo malo spavali. To se osetilo po vašoj nervoziji.“

Počeo je da se nervira. „Mislio sam da ste osetili napetost u meni.“

„Jesam. Možda je to razlog vaše nesanice.“

„Rekao sam vam da sam radio na jednom slučaju. Situacija se poprilično zakomplikovala. U poslednje vreme spavao sam vrlo malo. Ako se ne ljutite, postavio bih vam neka pitanja, gospođice Bromli.“

„Doručak?“

„Šta s njim?“

„Jeste li doručkovali?“

„Kafu.“ Zakolutao je očima. „Moja nova kućna pomoćnica dala mi je mafin kada sam odlazio. Nisam imao vremena za bilo šta drugo.“

„Obilan doručak vrlo je važan za čoveka vaše konstitucije, gospodine.“

„Moje konstitucije?“

Pročistila je grlo. „Vi ste jak i aktivan čovek, gospodine Džounse. I fizički i psihički. Potrebna vam je energija. Dobar san i obilan doručak neophodni su za vaše zdravlje.“

„Prokletstvo, gospođice Bromli, nisam došao kod vas u osam sati ujutro da biste mi delili lekcije o zdravom životu. Ako nemate ništa protiv, hoćemo li da se vratimo na temu vaše nestale paprati?“

Uspravila se na svom majušnom sedištu i spustila ruke u krilo.

„Da, naravno“, odgovorila mu je. „Dobro, onda, šta vas to dovodi kod mene u osam ujutro?“

Nervirao ga je osećaj potrebe za samoodbranom. „Gospođice Bromli, kada vodim neku istragu, ne mogu da pratim pravila otmenog društva i dolazim samo u vreme prikladno za posete.“ Svestan toga da je zvučao veoma samouvereno, nastavio je. „Nemam potrebu da se izvinjavam bilo kome zbog toga. Ja se predajem potpuno, bez obzira na vrstu slučaja koji preuzmem. Ali konkretno ova istraga, baš kao što sam vam i juče rekao, bila je od visokog značaja za društvo. I svaku istragu vodim onako kako ja to zamislim.“

„Da, rekli ste da ima veze s doktorom Noksom“, rekla je hladno. „Dobro, šta ste želeli da me pitate?“

„Juče ste mi rekli da Halsi...“

„Noks.“

„Za ime boga, kada kažem Noks, to bi mogao da bude i Halsi“, rekao je. „Makar dok ne nađem dokaz da se ta dva imena ne odnose na istu osobu.“

Proučavala je njegovo lice s očiglednom radoznalošću. „A bili ste sigurni da je Noks taj doktor Halsi za kojim ste tragali, zar ne?“

„Jesam.“

„Da li vas je vaš talenat doveo do takvog zaključka?“

„Moj talenat u kombinaciji sa činjenicama“, rekao joj je nervozno, kao i uvek kada bi ga neko propitivao kako, zapravo, funkcioniše njegov um. Đavola je i sam znao, pomislio je. „To je suština mog talenta, gospođice Bromli. Pomaže mi da napravim vezu između naizgled nespojivih činjenica.“

„Shvatam. Desi li se nekada da vas navede na pogrešan zaključak?“

„Retko, gospođice Bromli. Talenat je to.“

Iskrenula je glavu. „Onda, dobro, gospodine. Molim vas, nastavite.“

„Rekli ste mi da vam je Halsija preporučio očev dugogodišnji prijatelj.“

„Lord Roubak, stariji čovek, dugogodišnji zaljubljenik u botaniku. Nažalost, poslednjih godina potpuno je posenilio.“

„Da li je Roubak poznao dejstvo koje ta paprat ima na ljudsku psihu i da li je znao da je vi uzgajate u staklenoj bašti?“

„Ne vidim kako bi on to mogao da zna. Kao što sam vam već ispričala, moj otac, gospodin Vudhol i ja doneli smo tu paprat i još mnogo

interesantnih vrsta s naše poslednje ekspedicije. To je bilo otprilike pre osamnaest meseci. Jadan lord Roubak već tada je bio senilan. Nije izlazio iz kuće. I nikada nije bio u mojoj bašti. Ne, on nikako nije mogao znati mnogo o mojoj paprati.“

„A opet, pre mesec dana, Halsi je nekako doznao ne samo za postojanje te paprati već i za njene neverovatne moći. Morate biti ekspert da prepoznate jedinstvene osobine te biljke, je li tako?“

„I to ne bilo kakav ekspert“, dodala je, „već talentovani.“

„Taj neko, *talentovan*, mora da je imao priliku da vidi tu biljku. Taj neko je i rekao Halsiju za nju.“

„Pa, tokom poslednjih meseci nekoliko ljudi moglo je da je vidi u mojoj staklenoj bašti.“

Namrštio se. „Samo nekoliko?“

„I juče sam vam rekla: nisam imala preterano mnogo poseta otkako je otac umro. Mogla bih da vam napravim spisak imena onih koji su mi se javili u poslednje vreme.“

„Hajde da se koncentrišemo na one koji su se javljali neposredno pre nego što se Halsi pojavio.“

„To će onda biti veoma kratak spisak.“

„Odlično.“ Izvadio je notes i olovku. „Ima nešto što me tu buni, gospođice Bromli.“

Osmehnula se jedva vidno. „Čudi me to što priznajete da postoji išta što vi ne razumete, gospodine Džounse.“

Ignorisao je te njene reči uz blago negodovanje. „Vaša bašta obiluje raznim egzotičnim i neobičnim vrstama bilja. Zašto nema više posetilaca?“

„Bili biste zaprepašćeni u kojoj meri nekoliko glasina o otrovu može da promeni nečiji društveni život.“

„Pad reputacije u društvenim krugovima je razumljiv. Ali čovek bi pomislio da bi svaki botaničar dušu dao da prošetna kroz to bogatstvo.“

Obazrivo ga je posmatrala. „Da li vam je ikada palo na pamet, gospodine, da nisu svi tako sposobni kao vi da razdvoje logiku od emocija?“

„Vrlo često, gospođice Bromli“, odgovorio joj je. „Priznajem da to komplikuje rad jednog detektiva. Mogu da prepoznam vezu ili da donesem zaključak, ali ne mogu uvek da objasnim *zašto* se neki ljudi ponašaju tako kako se ponašaju. Dođavola, ne mogu čak ni da pretpostavim kako bi neko od klijenata mogao da reaguje kada mu donesem informaciju za koju me plaća. Bili biste zgranuti kada biste videli koliko neki od njih pobesne, na primer. Ja sigurno jesam.“

Neprimetno je iskrivila usne u osmeh. „Da, jasno mi je koliko su vama emocije otežavajući faktor.“

„Pa, nekom drugom prilikom, moraćemo da se vratimo na vaš društveni položaj. Sada ćemo se više koncentrisati na Halsija.“

„Šta ste rekli, gospodine Džounse?“

„Rekao sam: za sada ćemo se držati problema s Halsijem.“

„Da, čula sam, ali zašto bi, za ime boga, vas trebalo da zanima moj položaj u društvu?“

„Zato što je i to interesantan problem“, odgovorio je strpljivo.

Devet

Lusinda je dala Kejlebu veoma kratak spisak ljudi koji su prošetali baštom u nedeljama koje su prethodile Noksovom dolasku, baš kada je Šut zaustavio kočiju na Landret skveru.

Kejleb je pogledao kroz prozor. „Izgleda da imate mnogo ispunjeniji društveni život nego što mislite.“

Ispratila je njegov pogled i videla lepu plavušu u elegantnoj svetlobraon haljini. Devojka je upravo izlazila iz iznajmljene dvokolice. Kočijaš je iznosio njene kofere.

„Moja rođaka Patriša“, objasnila mu je Lusinda. „Ostaće kod mene mesec dana. Očekivala sam je tek u popodnevnom satima. Mora da je uhvatila jutarnji voz.“

„Gospođice Patriša“, pozvao je Šut. „Dobro došli nazad u London. Lepo je videti vas opet.“

„Radujem se što vas ponovo vidim, Šute“, otpozdravila mu je Patriša. „Dugo se nismo videli. Moji roditelji vas mnogo pozdravljaju. I vas i vašu porodicu.“

„Hvala, gospođice.“

Otvorila su se vrata broja dvanaest. Na vratima se pojavila i gospođa Šut.

„Gospođice Patriša“, obradovala se. „Lepo je što ste nam ponovo došli.“

„Hvala, gospođo Šut“, rekla je Patriša. „Izvinjavam se ako sam vas iznenadila. Znam da ste me očekivali malo kasnije.“

Gospođa Šut se usprotivila. „Ma kakvi, još pre nekoliko dana spremila sam sobu za vas.“

Kejleb je otvorio vrata kočije i spustio stepenice. Čvrsto je uhvatio točak, a potom pružio ruku Lusindi.

„Lusi.“ Patriša je potrčala ka njoj.

Lusinda je raširila ruke i dočekala je u zagrljaj. „Patriša, tako se radujem što te vidim. Koliko se samo dugo nismo videle.“ Povukla se korak nazad. „Da te upoznam s gospodinom Džounsom. Gospodine Džounse, moja rođaka, gospođica Patriša Makdanijel. Ako iole poznajete istraživa-nja antikviteta, onda ste sigurno čuli za njenog oca.“

Kejleb se nadvio na Patrišinom rukom, s takvom gracioznošću koja je iznenadila Lusindu. Čovek je možda retko pokazivao džentlmenske manire, ali svakako je to umeo kad je hteo.

„Zadovoljstvo mi je, gospođice Makdanijel“, rekao je Kejleb puštajući joj ruku. „Pretpostavljam da je Herbert Makdanijel vaš otac?“

Patriša je podigla pogled ka njemu. „Vidim da poznajete arheologe, gospodine.“

„Samo one koji su članovi Volšebnog društva i koji su genijalni kao što je Makdanijel“, složio se Kejleb. „Oduševio me je njegov tekst o grobovima u Egiptu, koji je nedavno pristigao u društvo. Fascinantan dokaz drevne egipatske religije.“

Lusinda se ponosno nasmejala. „Možda ste čuli da je savet poželeo da Patrišini roditelji naprave katalog s fotografijama tih iskopina kako bi ga čuvali u svom muzeju?“

„Znam da je Gejb pominjao da će Makdanijel i njegova supruga raditi na tome. I vreme je da ta kolekcija dobije svoje mesto.“

„Patriša će, takođe, biti uključena u to“, rekla je Lusinda. „Ona ume da dešifruje mrtve jezike.“

„Volšebno društvo vapi za takvima“, rekao je Kejleb. „Koliko ostajete u Londonu?“

Patriša se nasmejala. „Dok ne nađem muža.“

Lusinda je zinula od iznenađenja i bilo joj je potrebno malo vremena da uspe da progovori.

„Molim?“

„Mama i tata kažu da bi trebalo da se udam“, rekla je Patriša. „I ja se slažem. Zašto bih više gubila vreme?“

Prvi put u životu Lusinda je osetila potrebu za mirišljavom solju. Zaboravila je da su tu bili Kejleb, Šut i vozač kočije. Zaprepašćeno je gledala Patrišu.

„*Trudna si?*“, jedva je izgovorila.

Deset

„Izvini ako sam te prepala, Lusi.“ Patriša je stajala pored pomoćnog stola i služila se jajima sa ovala. „Stvarno se izvinjavam.“

„Uvažila bih tvoje izvinjenje kada bi prestala da se smeješ“, gundala je Lusinda. „Umalo nisam doživela nervni slom.“

„Koješta“, rekla je Patriša. „Ti si napravljena od malo jačeg materijala. Da sam ti se trudna pojavila pred vratima, verujem da bi mi našla muža. Slažete li se, gospodine Džounse?“

„Uveren sam da je gospođica Bromli sposobna da reši svaki zadatak koji se pred nju postavi“, potvrdio je Kejleb dok je mazao puter na parče tosta.

Lusinda ga je posmatrala preko stola. Nije mogla da odoli iskušenju, ali nesumnjivo je pogrešila kada ga je pozvala na doručak. Očigledno je bio ponesen željom da izbegne glad, da mu neko izvida rane od prethodne noći i da povрати ravnotežu uma. Tom čoveku bili su neophodni hrana i dobar san. Mogla je da mu ponudi sve osim ovog poslednjeg. Iscelitelj u njoj ne bi joj dozvolio da bude drugačije.

Ipak, očekivala je da će odbiti njen poziv da ostane na doručku. Na njeno iznenađenje, sa zadovoljstvom je prihvatio, kao da je bilo uobičajeno da obeduje u toj kući. Sedeo je na čelu stola, uživajući u jutarnjoj atmosferi koja mu je svaku ćeliju punila energijom, i s apetitom nekoga ko je duže vreme bio gladan jeo je kajganu i tost.

Komšilik će sada imati temu za razgovor, pomislila je. Uz loš glas koji ju je pratio, nepoznati muškarac biće još veća pikanterija.

„Mislim da smo već dosta razgovarali o tom delikatnom problemu. Možda bi trebalo da pređemo na drugu temu. Bilo koju. Dosta si zbijala šalu sa mnom, Patriša.“

„Uopšte se nisam šalila, Lusi.“

„Ma kako da ne“, opovrgla je Lusinda.

Patriša je donela svoj pretrpani tanjir i sela za sto. „Neću te više zadirkivati zbog toga što si pogrešila u proceni mog ne tako delikatnog stanja. Ali zaista sam ozbiljno mislila kada sam ti rekla da ovde želim da pronađem muža. Mislim da bi mesec dana bilo dovoljno za to, šta ti misliš?“

Lusindi je umalo ispala šoljica iz koje je pila kafu. Na drugom kraju stola, Kejleb je stavio u usta još jedan zalogaj kajgane i začuđeno pogledao Patrišu.

„Kako mislite da date ponudu za taj posao?“, pitao ju je sasvim ozbiljno.

„Zašto? – pa naravno, isto kao što je to uradila moja rođaka Lusi.“ Patriša je sipala sebi kafu. „To je bio vrlo efikasan i iznad svega logičan pristup.“

Kejleb je pogledao Lusindu.

„To je bila katastrofa“, prasnula je Lusinda iznenada. „Sigurno ti je promakla ta činjenica da ne samo što nisam srećno udata već da je moj verenik otrovan i da sada svi misle da sam ja odgovorna za to.“

„Da, pa jasno je da to sve i nije bilo baš po planu“, sažaljivo je rekla Patriša. „Ali to ne znači da je postupak bio loš.“

Kejleb je tada već bio potpuno zaprepašćen. „Opišite mi taj postupak, gospođice Patriša.“

„Sve je bilo sasvim pošteno“, rekla je Patriša, koja se već na početku sasvim unela u priču. „Lusi je napravila spisak atributa kojima bi se njen budući suprug mogao opisati. Spisak je dala svom ocu, koji je dalje ocenjavao svoje saradnike i njihove sinove, kako bi pronašao onog koji bi odgovarao njenim zahtevima.“

„Kandidat kojeg smo tata i ja odabrali bio je Ijan Glason“, rekla je Lusinda hladnim glasom. „Ispostavilo se da nije zadovoljio kriterijume.“

„Jasno.“ Patrišu više niko nije mogao učutkati. „Ali verujem da je problem bio u tome što si jednu stvar propustila da staviš na spisak.“

„A to je?“

„Psihička stabilnost“, trijumfalno je izjavila Patriša. „To je karika koja je nedostajala.“

„Na koji način misliš da sam mogla da procenim tu crtu u nekome?“, pitala ju je Lusinda.

„E, vidiš, u tome i jeste stvar“, rekla je Patriša. „Nisi mogla. Zapravo, hodala si vezanih očiju. Ali mama kaže da sada u društvu postoji neko ko može da proceni tu osobinu.“

Kejleb je klimnuo glavom. „Ledi Majlden.“

Obe su ga pogledale.

„Poznajete je?“, uzbuđeno ga je pitala Patriša.

„Naravno. Tetka mog rođaka Tadeusa Vera.“ Namrštio se. „Što je u neku ruku rodbinski dovodi i u vezu sa mnom, ali nisam siguran kako.“

„Hoćete li biti ljubazni da nas upoznate s njom?“, pitala ga je Patriša.

Kejleb je uzeo malo dimljenog lososa. „Još danas ću joj poslati pismo u kojem ću je obavestiti da želite njene usluge.“

Patriša je zasijala od zadovoljstva. „To je veoma ljubazno od vas, gospodine.“

Lusinda se nerado umešala. „Patriša, mislim da to baš i nije dobra ideja.“

„Meni zvuči odlično“, usprotivio se Kejleb. Pogledao je Patrišu. „Koji su ostali zahtevi na vašem spisku?“

„Zapravo, samo sam prepisala Lusindin“, objasnila mu je Patriša. „I još dodala psihičku stabilnost.“

„Šta je onda to bilo na spisku gospođice Bromli?“, pitao je dalje Kejleb.

„Pa, između ostalog, kandidati su morali imati moderan pogled na svet, uključujući jednakost između muškarca i žene“, rekla je Patriša.

Kejleb je klimnuo glavom, očigledno složivši se s tim zahtevom.

„Dalje“, rekao je.

„Odgovarajući kandidati morali bi pokazati interesovanja slična mojim“, nastavila je Patriša. „Ipak, dosta vremena provodili bismo zajedno. Očekujem da moj muž razgovara sa mnom i o nečemu drugom, a ne samo o arheologiji.“

„To ima smisla“, složio se Kejleb.

„Morao bi biti zdrav, naravno, i fizički i psihički.“

„Razuman zahtev kada je reč o potomstvu.“ Lusinda je iskoristila priliku kada je primetila da se Kejleb pomalo namrštitio i na brzinu se umešala.

„Morao bi imati razumevanja za moje sposobnosti i interesovanja“, dodala je Patriša. „Žao mi je što moram to da kažem, ali ne bi svaki muškarac trpeo ženu koja drži do svog mišljenja.“

„U tom slučaju, najbolje je da partnera potražite unutar društva“, posavetovao je Kejleb.

„I ja to mislim“, složila se Patriša. „I poslednje, ali ne manje važno, morao bi biti optimista i vedrog duha.“

„Pa naravno“, rekla je Lusinda. „To se podrazumeva.“

Kejlebu, izgleda, više nije bilo interesantno. Uozbiljio se. „Razumem razlog ostalih zahteva, ali zašto je, dođavola, važno da bude vedrog duha?“

„Zaista, gospodine?“, britko ga je pitala Lusinda. „Mislila sam da se to ne dovodi u pitanje. Optimizam je najbitnija osobina dobrog supruga. Zamislite kada bi morala da se bori s njegovom melanholijom i neraspoloženjem. I najinteligentnija žena bila bi ubijena u pojam.“

Ukočila mu se vilica. „Čovek ima pravo da povremeno bude neraspoložen.“

„Jeste“, rekla je Lusinda. „Međutim, odlučujuća reč tu je *povremeno*. Nijedna žena ne bi trebalo da to zauvek toleriše.“

„Najbolje je da to izostavimo na početku selekcije“, rekla je Patriša. „Veseo i blag temperament definitivno je kritična tačka među zahtevima.“

„Ha.“ Kejleb se nezadovoljno vratio kajgani.

Lusindi se učinilo da ga je to oneraspoložilo. Pogledala je Patrišu. „Dodatna sličnost u interesovanjima je odlična. Slažem se da je pametno da

bi profesije trebalo da budu srodne. Bojim se da bih ti ja u svemu tome bila glavna prepreka.“

Patriša ju je iznenađeno pogledala. „Kako to misliš?“

Lusinda je uzdahnula. „Tvoji roditelji i ti proveli ste skoro čitavu prošlu godinu u Italiji i Egiptu. Nemaš pojma koliko se toga ovde promenilo otkako su moj otac, njegov saradnik i moj verenik pokojni. Znaš već, sve te priče o trovanju.“

„Šta s tim?“, pobunila se Patriša. „Nećeš valjda da kažeš da su tvoji prijatelji i komšije, zapravo, poverovali u tu glupost?“

„Bojim se da većina jeste“, smireno je odgovorila Lusinda. „Štaviše, slobodno mogu reći da sam ubeđena da, sve dok si pod mojim okriljem, ledi Majlden neće prihvatiti tvoju ponudu. Taj izazov, da pobedi ozloglašenu koja prati ovu kuću, ne bi prihvatio nijedan provodadžija.“

Kejleb je podigao pogled s tanjira. „Ne znate vi ledi Majlden.“

Jedanaest

„Mogu ti reći, Lusi, da mi se baš dopada gospodin Džouns“, rekla je Patriša i zastala ispred saksije u kojoj je rasla zubača. „Ali nekako je čudan, zar ne?“

„Blago rečeno“, rekla je Lusinda. Nalazile su se u delu staklene bašte u kome je bilo lekovito bilje. Taj deo njena majka umela je da nazove *bašta psihe*. „Ali sumnjam da je takav po prirodi.“

„Moguće da nije.“ Patriša se sagla da pregleda hrizantemu.

„On je, rekla bih, veoma jaka ličnost“, kazala je Lusinda. Zastala je pored aloje koju je nedavno napala plamenjača. „Ta snaga iziskuje mnogo samokontrole, a tolika samokontrola lako može da ima i crtu ekscentričnosti.“

Kejleb je poneo svoje čajeve i napustio ih sat pre toga. Patriša se popela na sprat kako bi propratila raspakivanje svog prtljaga. Kada se vratila, želela je da obiđu baštu.

„Ta ekscentričnost zapravo je očigledna.“ Patriša je išla od cveta do cveta svetloroze valerijane. „Tata kaže da tako natprosečno jaki ljudi vrlo lako mogu da nadvladaju sami sebe i potpadnu pod uticaj sopstvenog uma.“

„To je veoma popularna teorija i u društvu, i mislim da, zaista, postoji opasnost od takvog nečeg.“ Lusinda je prelazila prstima preko širokih listova solomonovog pečata. „U svom poslu imala sam priliku da se sretnem s ljudima koji su bili mentalno poljuljani usled problema psihičke prirode. Primetila sam da su to obično bile snažne ličnosti.“

Patriša je pročistila grlo. „Porodicu Džouns ionako bije takav glas. Izgleda da im je ekscentričnost u krvi. Na kraju krajeva, svi vuku korene od istog pretka.“

„Da, znam, Patriša. Ali ako je tvoja insinucija to da je Kejleb Džouns možda neki čudak, varaš se.“ Nije joj bilo jasno zašto je imala potrebu da odbrani Kejleba, ali to je, izgleda, bilo jače od nje. „To je čovek koji se razlikuje od drugih i ima veoma neobične osobine. To objašnjava njegovo pomalo čudno ponašanje, ukoliko si to zapazila.“

„Da li to objašnjava i njegovu modricu na oku?“, pitala je Patriša.

„Gospodin Džouns je prošle noći imao nekakvu neprijatnu situaciju. Jedan od čajeva, koje sam mu dala, trebalo bi da ublaži otok.“ Nije želela da pominje razlog zbog kojeg mu je dala i tonik. Nešto joj je govorilo da Kejleb Džouns ne bi voleo da se naširoko priča o njegovim ličnim problemima.

„A, tako.“ Patriša se pomerila do žutih cvetova. „Čovek bi za njega pomislio da je oženjen. Zar ne misliš da je čudno to što je još sam?“, rekla je i pogledala je pomalo ispitivački. „On *jeste* sam, zar ne?“

„Da.“ Lusinda se namrštila i malo razmislila o tom pitanju. „A zašto je još sam, pojma nemam.“

„Koliko god da je čudan, on je Džouns“, istakla je Patriša. „Njihovo bogatstvo potiče još od slavnog alhemičara Silvestera. Većina muškaraca njegovih godina, pa i mlađi, odavno su se oženili.“

„Gospodin Džouns *nije* toliko star“, prasnula je Lusinda. Ali bila je svesna da je Patriša imala pravo. Kejleb nije mogao još dugo da odlaže ženidbu. Džentlmen njegovog staleža svakako je imao odgovornost prema svojoj porodici i familiji.

Zašto ju je to toliko zabrinjavalo? – pomislila je.

„Mora da mu se bliži četrdeseta“, rekla je Patriša.

„Gluposti. Mislim da ima tridesetak godina.“

„Skoro četrdeset.“

„Hoćeš da kažeš da mu je kasno za ženidbu? Svašta. Gospodin Džouns očigledno je u najboljim godinama.“

„To zavisi od toga iz kog ugla gledaš“, rekla je Patriša ozbiljno.

„Tebi je devetnaest godina, Patriša. Čekaj dok dođeš u moje godine. Tada će ti verovatno drugačije izgledati neko ko ima tridesetak.“

„Nisam želela da kažem da si ti stara.“ Kada se Patriša okrenula, videlo se da je pocrvenela u licu. „Lusi, molim te, oprosti. Znaš da nisam htela to da kažem.“

„Naravno da nisi“, nasmejala se Lusinda. „Ne brini, nisam se uvredila.“ Začutila je i podigla obrvu. „Da li bi se iz ovog razgovora moglo zaključiti da je, bez obzira na razliku u godinama, gospodin Džouns dobrodošao na tvoju listu kandidata?“

Patriša se namrštila uz osmeh. „Definitivno.“

„U današnje vreme, mlade devojke tvojih godina često odluče da se udaju za starijeg muškarca koji bi mogao otac da im bude, ili pak deda.“

Patriša je slegla ramenima. „Srećom, mama i tata imaju moderne poglede na svet. Nikada me ne bi primorali da se udam za nekoga koga ne volim.“ Stavila je ruke na leđa i počela da razgleda stabljike nekog pruča. „Koliko dugo poznaješ gospodina Džounsa?“

Lusinda je pomislila da će pre ili kasnije morati da objasni Kejlebovu ulogu u svom životu. Pitala se da li je to bio pravi trenutak da obelodani istinu da bi vrlo lako mogla biti osumnjičena za ubistvo.

Možda je ipak bolje da još malo sačeka, pomislila je. Istina bi svakako uznemirila Patrišu i omela je u traženju budućeg muža.

„Gospodin Džouns i ja upoznali smo se nedavno“, rekla joj je Lusinda.

„To bi moglo da znači pre nekoliko nedelja? Nisi ga pominjala ni u jednom skorašnjem pismu.“

„Ovo je drugi dan otkako smo se sreli. Zašto pitaš?“

„*Molim?*“ Patriša se okrenula ka njoj, očigledno zaprepašćena. „Znaš ga samo dva dana, a zoveš ga na doručak?“

„Pa, nije spavao prošle noći, a jutros nije ni doručkovao. Valjda sam se sažalila na njega.“

Patriša je dodatno razrogačila oči. A onda se zasmejala. „Zaista, rođako, iznenađuješ me.“

„Šta je toliko smešno?“

„Držala si ga budnog čitave noći, zar ne?“, namignula joj je Patriša. „Modernijih si shvatanja nego što sam mislila. Zna li mama za to? Sumnjam.“

„Pogrešno si shvatila“, rekla joj je Lusinda, zbunjena njenom reakcijom. „Nisam ja prošle noći uposlila gospodina Džounsua. Do zore je bio okupiran nekim drugim obavezama.“

Patriša je prestala da se smeje. „Gospodin Džouns ima i neku drugu? Kako možeš da dozvoliš sebi da ga deliš?“

„Pa, on je profesionalac“, istakla je Lusinda. „Sigurna sam da je ovih dana prosto okupiran obavezama. Prosto nije moguće imati njegove usluge dvadeset četiri sata dnevno.“

„Usluge?“, viknula je Patriša. „Plaćaš mu?“

Lusinda ju je zbunjeno pogledala. „Pa, naravno.“

„Zar to nije pomalo, hm, čudno?“

„U kom smislu?“

Patriša je raširila ruke. „Pa, uvek sam mislila da, ukoliko je novac uvršćen u takvu vrstu veze, muškarac plaća, a ne obrnuto. Ali ako malo bolje razmislim, jasno je zašto jednakost između muškarca i žene...“

„Veze?“, užasnuta tom rečju, Lusinda umalo po drugi put tog dana nije pala u nesvest. „Gospodin Džouns i ja nismo ni u kakvoj vezi. Pobogu, Patriša, odakle ti ta ideja?“

„Čekaj da razmislim“, rekla je Patriša suvo. „Možda odatle što si se s njim u društvu, u rane jutarnje sate, kočijom dovezla kući. To je bio dovoljan razlog da pomislim da ste noć proveli na nekom skrivenom mestu.“

„Nisi u pravu.“

„A onda ga još i pozivaš na doručak. Šta bih drugo mogla da pomislim?“

Lusinda se uspravila i pogledala je ledeno ozbiljnim pogledom. „Sve si potpuno pogrešno shvatila. Gospodin Džouns dopratio me je jutros iz Gapi lejna iz čisto poslovnih razloga. Razgovarali smo na putu dovde i kada sam shvatila da je vrlo malo spavao i da nije doručkovao, smatrala sam da bi bilo uljudno ponuditi mu doručak. To je sve.“

„Zašto?“, pitala je Patriša.

„Šta zašto?“

„Zašto si smatrala da je trebalo da mu ponudiš doručak? On je Džouns. Verovatno ima kuhinju punu slugu koje su ga čekale s gotovim doručkom.“

Logičnost tog pitanja uznemirila ju je više nego što je trebalo. Zašto je pozvala Kejleba da ostane na doručku?

„Očigledno je da ne vodi računa o sebi“, rekla je. „Meni u korist ide da bude zdrav i u punoj snazi.“

„Zašto?“, ponovila je Patriša.

Lusinda je podigla ruke. Toliko od pokušaja da prećuti razlog svog poznanstva s Kejlebom. „Zato što je on jedina osoba koja stoji između mene i zatvora, i jedini je koji bi mogao da mi skine omču s vrata.“

Dvanaest

Vrata laboratorije otvorila su se baš kada je Bazil Halsi sipao poslednji sastojak svoje formule u staklenu posudu. Iznenadila ga je lupa, ruka mu je zadrhtala i nekoliko kapi rastvora palo je na pod. Iz zatvorenog kaveza gledalo ga je šest pacova svojim ucaklenim očima.

„Kakva je to lupa?“ ljutito je viknuo Halsi.

Okrenuo se u nameri da nauči pameti tog ko je bio dovoljno hrabar da nepozvan uđe u njegovo carstvo. Bio je prinuđen da stiša svoj bes kada je video ko stoji ispred njega.

„O, to ste vi, gospodine Norkrose“, promucio je. Podigao je naočari uz nos. „Pomislio sam da je onaj klinac iz apoteke koji me snabdeva biljem.“

Njegova nova finansijska potpora bila je mnogo arogantnija, ali jednako zainteresovana za formulu kao i svi njegovi pređašnji pokrovitelji. Svi su isti, pomislio je. Bogataši iz visokog društva koje samo interesuje korist koju mogu da izvuku od te droge. Nisu marili za dobrobit novih otkrića u hemiji; nisu imali razumevanje za probleme koje je trebalo prebroditi.

Nažalost, nije bilo lako pronaći bogatu gospodu voljnu da finansiraju naučna istraživanja kojima se on bavio. Dva meseca ranije, posle kraha Trećeg kruga, našao je pokrovitelje. Celokupna njegova oprema i dragoceni zapisi bili su konfiskovani od strane Volšebnog društva. Poslednje što je želeo jeste da ponovo ima bilo kakve veze s Emeraldom Tabletom. Međutim, članovi tog društva bili su jedini voljni da finansiraju njegov rad.

„Upravo smo čuli da je Kejleb Džouns jutros tražio Lusindu Bromli“, rekao mu je Alister Norkros.

U vazduhu se osećala teskoba. Halsi je postajao sve nervozniji. Za Alistera Norkrosa niko ne bi rekao da je bio normalan. Njegove karakterne crte, pojačane dejstvom droge, bile su zastrašujuće.

Fizički je odlično izgledao. Imao je u sebi nešto što se dopadalo ženama, ali nije bio nimalo sladak kada ga čovek bolje upozna. Kestenjasta kosa bila mu je uvek moderno podšišana, a elegantna odela isticala su njegovu atletsku figuru. Tek kada ga čovek upozna, shvati da je bio poremećen.

Preplašeni Halsi instinktivno je ustuknuo nazad. Udario je nogom o kavez. Namrštio se od bola. Čuo je kako se zatočeni glodari skupljaju oko žice kaveza i brzo se pomerio.

Strgao je naočari s nosa i izvadio maramicu iz džepa. Brisanje stakla umelo je ponekad da mu smiri živce.

Norkros je pogledao ka kavezu i odmah skrenuo pogled. Mrzeo je pacove. Verovatno jer njih ne možeš tako lako zaplašiti, pomislio je Halsi. Ili možda baš zato što je ličio na njih.

Kada se malo primirio, Halsi je vratio naočari na nos.

„Ne razumem, gospodine“, rekao mu je. Imao je predosećaj da se događa nešto veoma krupno. Nije mu se dopao taj lični osećaj. „Postoji li neki problem?“

„Budalo jedna. Kejleb Džouns umešao je prste, i to tvojom krivicom.“ Halsi je bio zaprepašćen. I uvređen.

„Nemam pojma o čemu p-pričate“, mucao je. „Ne možete kriviti mene ukoliko su vaši krugovi privukli pažnju Džounsovih. U-uveravam vas da nemam pojma šta se događa.“

„S razlogom smo uvereni u to da taj Džouns, makar zasad, nema pojma da Sedmi krug uopšte postoji. A potrudićemo se da to tako i ostane. Preduzećemo neke korake.“

„Uh, kakve korake?“, pitao je Halsi, nervozniji nego ikad. Njegovo umeće bilo je od velike koristi za Sedmi krug, ali nešto ga je neverovatno

pritisvalo tokom te kratke saradnje s njima, a to je činjenica da Emerald Tablet nije tolerisao neuspeh niti bilo kakve greške.

„To se tebe ne tiče“, odbrusio mu je Norkros. „Bolje bi bilo da se pozabaviš problemom koji si nam napravio s Kejlebom Džounsom. Danas sam poslat ovamo da te obavestim da je vođa Kruga veoma ljut zbog tvoje nepromišljenosti. Jesi li me razumeo, Halsi?“

„K-kako mogu ja da budem kriv zbog toga što se Džouns video s gospođicom Bromli?“, pitao je Halsi pogubljeno.

„Ti si ukrao tu prokletu paprat iz njene bašte.“

„Kakve to veze ime sa Džounsom? Prošlo je *mesec* dana od tada. Sumnjam da je gospođica Bromli uopšte i primetila da je nema. Sigurno nije pozvala gospodina Džounsa još tada.“

„Još nismo saznali razlog Džounsovog zbližavanja s Bromlijevom, ali vođa misli da to sigurno ima neke veze s tom prokletom paprati. To je jedino logično.“

Halsi je potajno pogledao paprat. Saksija s tim širokim lišćem stajala je na radnom stolu. Bila je to prelepa biljka neverovatnih moći. Njegovo dotadašnje istraživanje potvrdilo je da baš ta paprat može doprineti ostvarenju njegovog sna. Bila bi velika šteta da je ostala u bašti gospođice Bromli.

„Stvarno ne vidim kakve veze to što sam uzeo paprat ima s ovim“, rekao je umirujuće. „Možda je Džounsovo interesovanje za Bromlijevu lične prirode.“

„To je *Džouns*. Čovek njegovog ranga i statusa nema razloga da zove ćerku notornog trovača, ženu koju bje glas da je pošla očevim stopama. Koliko mi znamo, niko iz višeg staleža nije zainteresovan za videnje s gospođicom Bromli. Jedino s kim se viđa jesu njeni rođaci i nekolicina hrabrih botaničara.“

„M-možda je Džouns želeo da obide njenu baštu“, rekao je Halsi. „Svako u društvu svestan je da je on čovek širokih intelektualnih sposobnosti i interesovanja.“

„Ako se ispostavi da se Kejleb Džouns video s Lusindom Bromli zbog radoznalosti na naučnoj bazi, bila bi to neverovatna koincidencija. A znaš već šta mi mislimo o tome.“

„To je čitava riznica raznih vrsta. Ne verujem da je gospođica Bromli i primetila da nema paprati. Sve i da jeste, smešno je i pomisliti da bi unajmila privatnog detektiva da je traži. Još smešnije bi bilo da gospodin Džouns prihvati takav slučaj. To je samo biljka, na kraju krajeva, nije dijamantska ogrlica.“

Norkros se pomerio tako da mu je fenjer osvetlio lice. „Za tvoje dobro, bolje bi bilo da si u pravu, jer je ta paprat u direktnoj vezi s tobom, a ti s nama.“

Halsi je uzdrhtao. „Budite ubeđeni da Džouns to nikada neće prokljuviti. Kada sam se video s gospođicom Bromli, predstavio sam se potpuno drugim imenom. Nema šanse da me je mogla prepoznati.“

Norkros se s gađenjem namrštio. „Ti si stvarno idiot, Halsi. Vрати se eksperimentu i svojim pacovima. Ja ću se pobrinuti da rešim problem koji si nam napravio.“

Bes koji je obuzeo Halsija potpuno je potisnuo strah. Uspravio se svom visinom. „Vređaju me vaše reči, gospodine. U Engleskoj danas nećete naći nijednog čoveka koji se, na ovom specifičnom polju hemije, može poređiti sa mnom. *Nijednog*. Zašto? – jer bi to mogao da bude samo Njutn.“

„Da, znam, Halsi. I jedino te to može spasti u ovom trenutku. Veruj mi na reč da bi ti vođa nabio nož u srce samo da je Njutn živ, ili da postoji neko sličan njemu.“

Halsi ga je prestrašeno gledao.

Norkros je izvadio zlatnu tabakeru iz džepa, pažljivo je otvorio i izvadio malo sadržaja iz nje. Oštro je udahnuo beli prah. Potom se preteći osmehnulo.

„Jesi li me razumeo, Halsi?“ pitao ga je.

Već dovoljno zaplašen, Halsi se dodatno prestravio. Potpuno je zaneleo. Srce mu je lupalo toliko jako da je mislio da će se onesvestiti. Pokušao je da udahne, ali u sobi kao da više nije bilo kiseonika.

Kao da se sreo sa samim đavolom, nekim oličenjem iz najgore noćne more. Čistom logikom ubeđivao je sebe da ispred njega nije mogao biti nekakav vampir niti fantom. Bio je to samo Norkros, koji je koristio svoju bizarnu moć zastrašivanja. Ali ni to mu nije pomoglo da se smiri.

Nejak da izdrži duže, Halsi je pao na kolena i počeo da se klati napred-nazad. Čuo je nekakav krik i shvatio da dopire iz njegovog grla.

„Pitao sam te nešto, Halsi.“

Halsi je znao da bi morao, ali nije mogao da mu odgovori. Sve što je uspeo da izusti bio je nekakav neartikulisani zvuk.

„D-d-da“, nekako je uspeo da promuca.

Očigledno zadovoljan reakcijom, Norkros mu se još jednom sablasno osmehnuo. Halsi je očekivao vampirske kljove u njegovim ustima. Malo se ohrabrio. Počeo je ponovo da diše.

„Odlično“, rekao mu je Norkros. Spakovao je tabakeru. „Nadam se da si me dobro razumeo. Ustaj, idiote.“

Halsi se uhvatio za rub stola i s mukom se pridigao. Morao je da se drži kako ne bi ponovo pao.

Norkros je izašao i tiho zatvorio vrata za sobom, što nije bilo ništa manje uznemirujuće od njegovog zastrašujućeg osmeha.

Halsi je sačekao da mu se umiri puls. Zatim se stropoštao na stolicu.

„Dobro je“, rekao je naglas. „Možeš da izađeš. Otišao je.“

Vrata su se otvorila. Bertram je bojažljivo ušao u sobu. Sav se tresao od straha.

„Norkros je lud“, prošaputao je Bertram.

„Da, znam.“ Halsi je masirao svoju bolnu glavu.

„Šta misliš, na šta je mislio kada je rekao da će preduzeti korake kako Džouns ne bi doveo paprat u vezu s tobom?“

Halsi je pogledao svog sina. Bertram je bio briljantan talenat na svoj način i kopija svog oca kada je ovaj imao dvadeset tri godine. Doduše, njegov karakter i interesovanja bili su malo drugačiji od očevih, ali su se odlično dopunjavali u laboratoriji. Bertram je bio idealan asistent u

istraživanjima. Ponekad bi Halsi, ponosno kao i svaki roditelj, pomislio da će sin prevazići oca.

„Ne znam na šta je mislio“, odgovorio mu je Halsi. „Važno je da, šta god da preduzmu, neće imati veze s nama.“

„Kako znaš?“

„Zato što nas, inače, već ne bi bilo.“

Halsi je umorno ustao sa stolice i prišao kavezu. Pacovi su ga netremice posmatrali. Oni su bili zamena za prethodnu šestoricu koji su uginuli prethodne nedelje. Uzeo je bocu i napunio im posudu za vodu. Žedni pacovi pohrlili su na pojilo.

„Jesu li svi pokrovitelji tako neotesani?“ pitao ga je Bertram.

„S obzirom na moje iskustvo, odgovor je *da*. Svi su nenormalni.“

Trinaest

Viktorija, leđi Majlden, bila je žena strogog ali veoma modernog izgleda. Njena seda kosa bila je vezana u spiralnu punđu.

Na prvi pogled bilo je jasno da ne samo što je imala entuzijazma već je i ulozi provodadžije pristupala ozbiljno poput kakvog feldmaršala. Ugostila je Patrišu i Lusindu u prijatnoj radnoj sobi u svom domu u centru grada.

„Impresionirana sam vašom listom zahteva“, rekla je Patriši. „Iz iskustva mogu reći da je malo mladih ljudi koji posmatraju brak iz tog ugla.“

„Hvala vam“, rekla joj je Patriša. „Lusi je bila moja inspiracija za takvu listu.“

„Zaista?“ Viktorija je ljubopitljivo pogledala Lusindu. „Pa, moram priznati da ste vrlo temeljni. Posebno me je obradovalo kada sam videla da ste spomenuli i važnost srodnih interesovanja.“

„Mama kaže da je to vrlo važno.“

„Vaša majka je vrlo pametna žena.“ Viktorija je spustila papir i skinula naočari. „Kada bi samo više parova obratilo pažnju na taj detalj. To je ključ bračne sreće, posebno kod onih parova koji se mogu pohvaliti natprosečnom inteligencijom.“

„Htela bih da razjasnim nešto“, rekla je Lusinda. „Šta, zapravo, znači sličnost u interesovanjima?“

Viktorija se izražavala veoma profesionalno. „Znate već da svako od nas širi različitu vrstu energije oko sebe.“

„Da, naravno“, rekla je Lusinda. „Možete li da osetite nečiju energiju?“ „Donekle“, odgovorila joj je Viktorija. „Mogu da procenim ko je na kakvoj talasnoj dužini. Često se događa da su baš one odlučujuće za uspešnost intimne veze.“

Patriša se, pomalo zatečena, nagnula napred.

„Ako dvoje ljudi nisu na istoj talasnoj dužini, jasno je da u svojoj vezi neće pronaći mnogo emocija i sreće. Ja imam tu sreću da mogu da procenim ko kome odgovara, a ko ne.“

„Dobro je znati da imate tako naučan pristup svom poslu, gospođo Majlden“, rekla joj je Patriša.

„Problem je što“, nastavila je Viktorija, „kada obavim razgovore i procenim koje bi dvoje ljudi moglo da se spoji, moram i da spojim potencijalne mladu i mladoženju pre nego što se uverim da odgovaraju jedno drugom.“

„Kako to radite?“, pitala je Lusinda radoznalo.

„Prvi korak biće da napravim spisak potencijalnih kandidata za Patrišu.“ Viktorija je tapkala prstima po papiru koji je stajao ispred nje. „Naravno, imajući u vidu njene zahteve. Ali upozoravam vas da je teško ispuniti baš svaki uslov.“

Prvi put Patriša je izgedala pomalo tužno. „Stvarno ne znam kakav bih kompromis mogla da napravim. Sve što je zapisano veoma mi je važno.“

„Ne brini“, rekla joj je Viktorija. „Ako budete na istoj talasnoj dužini, videćeš da je svaki kompromis moguć.“

Patriša i nije bila baš ubeđena u to. „Kako ćete napraviti spisak gospode?“

Viktorija je mahнула rukom po sobi i pokazala na dugačak red fascikli. „Kao što vidiš, imam mnoštvo dosijea onih koji su podnosili zahtev za učlanjenje u Volšebno društvo od trenutka kada sam ubedila rukovodstvo da te informacije mogu biti od značaja za ovu vrstu konsultacija. Pretražiću svoje evidencije, izdvojiću one za koje smatram da bi mogli odgovoriti tvojim zahtevima i organizovaću vam sastanak.“

„To zvuči kao mukotrpan posao. Nadala sam se da će sve biti gotovo za mesec dana.“

„O, mislim da to neće biti problem.“ Viktorija se osmehnula. „Iskustvo mi govori da tu nema mnogo čekanja kada se dogodi da se sretnu dvoje mladih koji se uzajamno privlače.“ Namignula je. „Mada oni ne žele odmah to da priznaju, čak ni sami sebi.“

„Sigurna sam da bih odmah umela da prepoznam pravog kandidata“, rekla je Patriša.

„Roditelji nekada umeju da osujete takav brak, smatrajući da buduća mlada i mladoženja nisu jedno za drugo“, dodala je Viktorija. „Za mene je teži posao razdvojiti tada te mlade ljude.“

„Moji roditelji imaju veoma moderne poglede na brak“, uveravala ju je Patriša. „Kao što sam vam rekla, mama me je i poslala u London s idejom da se posavetujem s vama.“

„To je dobro znati“, rekla je Viktorija. „To je olakšavajuća okolnost.“

Jedna pomisao navela je Lusindu na razmišljanje. „Šta se desi kada se nađu dvoje ljudi, a oboje su već u bračnim vodama?“

Viktorija je začutala. „To je veoma tužna situacija u kojoj ja ne mogu ništa da učinim. Žao mi je što moram to da kažem, ali kada se dvoje ljudi venčaju zbog finansijskih razloga ili društvenog položaja, a ne zbog ljubavi, takav brak vrlo brzo zapadne u krizu. A takve veze veoma su česta pojava.“

„Oh“, uzdahnula je Lusinda tiho. „Da, pretpostavljam da to objašnjava zašto se tako veliki broj ljudi nađe u preljubi.“

„Kako ćete mi organizovati viđenje s izabranim džentlmenom iz vaše arhive?“, pitala je Patriša.

„Postoji nekoliko veoma efikasnih načina za upoznavanje klijenta s izabranicima i onda kada ih je veći broj“, objasnila joj je Viktorija.

„A to su?“, pitala je Lusinda.

„Tradicionalne metode, naravno. Balovi, zabave, pozorište, skupovi, galerije, čajanke i slično. Ljudi su generacijama koristili takve događaje za upoznavanja. Razlika je, naravno, u tome što ja pratim svoje klijente na tim događajima i pratim reakcije svih s kojima se sretnu.“

Lusinda se naježila. „Bojim se da balovi i zabave ne dolaze u obzir.“

Viktorija ju je iznenađeno pogledala. „Ne vidim razlog.“

„Ledi Majlden, biću iskrena. Mogla bih sebi da priuštim i bal i zabavu ili šta god za Patrišu, ali sigurna sam da ste čuli za glasine koje prate moju porodicu. Duboko sumnjam da bi iko s vašeg spiska kandidata uopšte prihvatio moj poziv. Ne mogu pomoći kada je u pitanju društveni život.“

„Da, gospođice Bromli, čula sam glasine. Ali mislim da ne bi trebalo da dozvolimo da nekoliko budalastih tračeva pokvari sreću vašoj rođaki.“

„Budalastih tračeva?“, Lusinda nije mogla da veruje svojim ušima. „Madam, govorim vam o ubistvu trovanjem, a moj otac nazvan je samo-ubicom. A zapravo, niko nema dokaze za to. Loš glas se, svakako, daleko čuje. Znae već kako to ume da utiče na društveni život.“

„Znam kako to utiče na društveni život unutar udruženja“, rekla je Viktorija smireno. „Nije uputno odbiti poziv nekoga iz porodice Džouns.“

„Ne razumem“, rekla je Lusinda potpuno zbunjeno.

„Krajem ove nedelje čeka nas događaj, veoma bitan za Volšebno društvo“, objasnila joj je Viktorija. „Moji sin i snaha organizuju veliku zabavu u čast veridbe mog nećaka Tadeusa Vera i njegove slatke verenice Leone Hjuet. Pozvan je veliki broj visoko kotiranih članova društva, uključujući predsedavajućeg i njegovu suprugu. Pobrinuću se da vi, gospođica Patriša i odabrana gospoda budete na listi pozvanih.“

„Dragi bože“, uzdahnula je Lusinda, ganuta Viktorijinom dobrotom.

Na drugoj strani, Patriša se unervozila. „Skupovi, galerije, prijemi – to mi zvuči prihvatljivo, ali, ledi Majlden, bojim se da ja ne bih umela da se ponašam na tako velikim društvenim okupljanjima.“

„Nema razloga za brigu“, uveravala ju je Viktorija. „Biću tamo da pratim svaki tvoj korak. Sve je to deo moje usluge.“

„Ali ako me budete pratili u stopu, svima će biti jasno da sam u potrazi za mužem“, zaključila je Patriša. „Zar to ne bi bilo pomalo smešno?“

„Ni najmanje“, rekla je Viktorija. „Diskrecija je, takođe, deo usluge. Veruj mi, svakako sam neko ko prisustvuje svim važnim društvenim događajima“, namignula je. „A i ti nećeš biti moj jedini klijent na balu.“

„Mislim da bi bilo bolje da ja ne idem“, rekla je Lusinda razočarano. Moje prisustvo samo će izazvati razne komentare i spekulacije. Patrišino

prezime je Makdanijel. Ako mene ne bude bilo, možda niko neće ni znati da je u srodstvu sa mnom.“

„Gluposti, gospođice Bromli.“ Viktorija je ponovo stavila naočari i uzela pero. „Verujte da stidljivost ne ide u korist društvenoj aktivnosti. Slabi uvek budu pregaženi. Prežive samo oni jaki i pametni.“

Uprkos nervozi, Lusinda se umalo nije nasmejala. „Zvučite kao da govorite o Darvinovoj teoriji.“

„Ne bih mogla da pričam baš o svakoj vrsti“, rekla je Viktorija umačući pero u mastilo, „ali, bez sumnje, zapažanja gospodina Darvina mogla bi se odnositi i na društvenu elitu.“

Lusinda ju je posmatrala neko vreme. „Rekla bih da je jedini pravi razlog što ćemo možda stići do kraja vašeg briljantnog plana, to što ćemo imati podršku porodice Džouns.“

Viktorija ju je pogledala preko naočara. „Porodica Džouns postavlja pravila unutar Volšebnog društva, gospođice Bromli.“

„A izvan njega?“, pitala je Lusinda.

„Izvan društva, Džounsovi slede lična pravila.“

Četrnaest

Baš kada su sledećeg jutra Lusinda i Patriša sele da doručkuju, začulo se kucanje na vratima. Gospođa Šut spustila je poslužavnik s kafom na sto i s neodobravanjem pogledala ka holu.

„Ko bi to mogao biti ovako rano ujutro?“, čudila se dok je brisala ruke o kecelju.

„Da se nije neko razboleo, pa traži tvoj savet, Lusi?“, rekla je Patriša i uzela parče tosta.

Gospođa Šut je s nepoverenjem iskrivila glavu. „Oni iz komšiluka, kada traže pomoć gospođice Bromli, obično kucaju na kuhinjska vrata. Idem da vidim ko je.“

Izašla je iz sobe.

Patriša se nasmejala. „Žao mi ga je što stoji na spoljnom stepeništu, ko god da je.“

„I meni, ali tako mu i treba kada kuca na nečija vrata u pola devet ujutro“, dodala je Lusinda. Uzela je jutarnje novine. Ostala je bez daha kada je videla naslovnu stranu *Flajing intelidžensera*. „Bože, Patriša, slušaj ovo...“

Zastala je u pola rečenice kada je čula dobro poznat muški glas.

„Izgleda da je gospodin Džouns“, rekla je Patriša sijajući od uzbuđenja. „Mora da donosi neke vesti. Možda je rešio slučaj i otkrio identitet osobe koja je otrovala lorda Ferberna.“

„Ne verujem.“ Lusinda je spustila novine, pokušavajući da odagna iznenadni nemir. „Verovatno nije imao dovoljno vremena da razgovara sa svim ljudima sa spiska koji sam mu dala.“

Kejleb se pojavio na vratima. „U pravu ste, gospođice Bromli. Stigao sam samo do polovine vaše liste. Dobro jutro, dame. Jutros ste obe neverovatno lepe.“ S oduševljenjem je odmerio tanjir s barenim jajima i bakalrom. „Jesam li vas to prekinuo u doručku?“

Naravno da jeste, pomislila je Lusinda. Bio je detektiv, pa je stoga verovatno zapazio jasan dokaz. Posmatrala ga je i odahnula kada je primetila da je bio naspavan. Još je imao modrice na licu, ali otok je splasnio. Bilo je primetno i to da nije bio napet. Čajevi su, očigledno, delovali.

„Nemojte se ustručavati, gospodine“, brzo je rekla. „Pretpostavljam da ste ovde, jer nam konačno donosite neke vesti?“

„Nažalost, nema mnogo napretka u istrazi.“ Kejleb je pogledao srebrni poslužavnik s kafom kao retko umetničko delo. „Ali javila su se neka nova pitanja. Ponadao sam se da biste mogli da mi odgovorite na njih.“

„Naravno“, rekla mu je. Učinilo joj se da je bio veoma gladan. Namrštila se. „Jeste li doručkovali?“

„Nisam imao vremena“, odgovorio je Kejleb u isti čas. „Nova kućna pomoćnica nije upoznata s mojim obavezama. To uvek bude tako.“

Patriša ga je zbunjeno pogledala. „Šta to, gospodine?“

„Posluga“, rekao je, ponovo pogledavši tanjire s hranom. „Nikada se na vreme ne upoznaju s rasporedom. Doručak nikada ne bude spreman na vreme. Očekujem da će, poput ostalih, i gospođa Perkins vrlo brzo dati otkaz.“ Ponovo je pogledao bakalare. „Ovo izgleda vrlo ukusno.“

Ne preostaje mi ništa drugo nego da ga pozovem da sedne, pomislila je Lusinda.

„Pridružite nam se“, rekla je iskreno.

Kejleb joj se neočekivano osmehnuo. Nasmejane crte njegovog lica zaustavile su joj dah. I ranije je nalazila da nije bio ružan, ali tog trenutka shvatila je da joj je, zapravo, bio privlačan. Uznemirilo ju je to saznanje.

Sve do tada mislila je da je, pošto ju je Ijan Glason nasamario, imuna na muškarce.

„Hvala, gospođice Bromli, sa zadovoljstvom“, rekao je.

Uzeo je tanjir i počeo da se služi. Prethodnog dana, kada je odlazio, pitao ju je u koje vreme doručkuje. Rekla mu je da je to u pola devet, misleći da svojom posetom nije želeo da je prekida u doručku. Pogledala je na sat. Bilo je osam i trideset dva. To sigurno nije bilo slučajno, zaključila je. Kejleb Džouns nije bio čovek koji bi napravio takvu grešku.

Patriša se trudila da prikrije smeh. Lusinda ju je prekorno pogledala, a onda se okrenula Kejlebu.

„Reklo bi se da je došlo do izvesnih promena u vašem domu, gospodine Džounse“, rekla je hladno.

„Nije da mi je potrebno mnogo osoblja.“ Dodao je jaja na svoj tanjir. „Živim sam u kući. Većina soba je zatvorena. Potrebni su mi samo jedna pomoćnica i baštovan. Ne volim da mnogo ljudi šeta kućom kada treba da se koncentrišem na posao. To me nervira.“

„Jasno“, rekla je Lusinda. Sada se i ona borila da uguši smeh.

„Ja to uopšte ne razumem.“ Kejleb je prišao stolu i seo. „Osoblje dolazi i odlazi baš kao i vozovi. Tu su mesec dana, najduže dva, i odu. Stalno moram da idem u agenciju i objavljujem da mi je potrebna nova kućna pomoćnica. To je sasvim frustrirajuće. Da vam ne pričam.“

„Šta im je glavni problem?“, pitala ga je Lusinda.

„Glavni problem je to što daju otkaz.“

„Mislila sam na osoblje, gospodine. Zašto tako brzo daju otkaz kada ih zaposlite?“

„Razlozi su razni“, promrmljao je. Zagrizao je poveliki zalogaj i u slast ga pojeo. „Neki od njih rekli su mi da ih budim dok noću hodam po biblioteci ili laboratoriji. Kažu da to zvuči kao da spavaju u ukletoj kući. Naravno, glupo sujeverje.“

„Baš tako“, promrmljala je Lusinda.

„Drugi, opet, kažu kako ih plaše moji eksperimenti. Kao da je prah ikada ikog povredio.“

„I to je moguće, gospodine“, rekla je Lusinda. „Čula sam da je bilo ozbiljnih nezgoda među fotografima koji su koristili nekakve opasne materije.“

Kejleb ju je nervozno pogledao. „Još nisam zapalio kuću, gospođice Bromli.“

„Sva sreća, gospodine.“

Vratio se doručku. „Uopšteno, osoblju je najčešće smetao moj raspored.“

„Da li ga uopšte imate?“, pitala ga je uljudno Lusinda.

„Naravno da ga imam. To što se on svakog dana menja, u zavisnosti od toga na kakvom slučaju radim, ne zavisi od mene.“

„Hm.“

Patriša, koja je očigledno zaključila da je bilo vreme da menjaju temu, odjednom se uključila u razgovor.

„Lusi je taman čitala naslove u novinama“, rekla je.

„Šta ste to pročitali?“, pitao je Kejleb. Pogledao je novine koje je Lusinda i dalje držala u rukama. Kada je video ime urednika, s neodobravanjem je okrenuo glavu. „Da. *Flajng intelidženser*. Ne verujte nijednoj reči koju pročitate u tom smeću. Oni prave senzaciju.“

„Moguće je.“ Lusinda je razmišljala o naslovu. „Ali morate priznati da je ovo interesantna vest o veoma bizarnom zločinu. Slušajte samo.“

Počela je da čita naglas.

Krvava ljudska žrtva

Borba s duhovima

Gilbert Otford

Nevidljiva sila Onog sveta zaustavljena je jezivim obredom i tako je spasen život nedužnog dečaka. Postoje mnogi očevici ovog užasnog događaja.

Iako je čitaocima možda teško da poveruju u tu priču, policija je potvrdila da se ovakvi obredi već nedeljama odigravaju u srcu Londona.

Ove nedelje, tačnije, u utorak uveče, grupa učesnika u obredu imala je nameru da žrtvuje dečaka otetog s ulice. Zapanjujuće je to što očevici tvrde da su nepoznate, paranormalne sile u kapuljačama intervenisale u poslednjem trenutku kako bi spasle život nedužnoj žrtvi.

Vođa obreda naziva sebe Harunovim slugom. Policija ga je identifikovala kao gospodina Vilsona Hačera iz Ulice Roun. Dečak koji je trebalo da bude žrtvovan bio je van sebe i nije mogao da dâ izjavu.

Policija je uhapsila nekoliko ljudi, uključujući i gospodina Hačera, za koga nadležni tvrde da je skrenuo s uma.

Očevidac koji je razgovarao s našim dopisnikom poverio nam je, po neproverenim informacijama, da žrtvu nisu spasli duhovi već tajno društvo koje se bavi spiritističkim ispitivanjem...

„Ha.“ Kejleb je kratko prokomentarisao između dva zalogaja. „Gejbu se ovo neće dopasti. Ali valjda je nekoliko glasina neminovnost.“

Lusinda je spustila novine.

„Juče je bila sreda“, zaključila je.

„Da.“ Kejleb se nasmejao gospođi Šut, koja je spustila srebrnu šoljicu za kafu ispred njega. „Hvala, gospođo Šut. Samo da kažem da je bakalar odličan.“

„Drago mi je što vam se dopada, gospodine.“ Odmah zatim gospođa Šut nestala je iza vrata koja su vodila do kuhinje.

Patriša je pogledala Kejleba. „Zašto vas brine to što su novine pomenule Volšebno društvo, gospodine Džounse?“

„Neki od članova veća veruju da je bolje da Volšebno društvo ne postane hrana za novinare.“ Kejleb je zahvatio džem iz činije. „Slažem se. Ali ne verujem da bi mu mogao naškoditi trač o postojanju još jednog društva koje se bavi spiritističkim istraživanjem. U Londonu postoji toliko grupa i organizacija posvećenih istraživanju paranormalnih pojava. Još jedna, kao nijedna.“

„Ovo je razlog vaše nesanicice u utorak, zar ne?“, pitala ga je Lusinda i lupkala kažiprstom po novinama. „Vi ste bili ta nevidljiva ruka, maskirana kapuljačom, koja je spasla tog dečka. To objašnjava i pojavu modrice i otekline na oku.“

„Bio sam tamo, ali ne samo ja“, rekao je Kejleb dok je mazao parče dvopeka džemom. „Neverovatno talentovan mladi gospodin, po imenu Flečer, uveo me je unutra, oslobodio Kita i izbavio ga odande. Ja sam tu bio samo da ne dopustim da vođa pobegne kada je stigla policija. Hoćete li biti ljubazni da mi dodate kafu, gospođice Bromli?“

„Kako je mladi gospodin upotrebio taj svoj talenat?“, pitala ga je Patriša.

„Njegov talenat je, u stvari, sposobnost da manipuliše energijom tako da vam potpuno odvuče pažnju. Može da učini da stvari, pa čak i on, u trenutku nestanu na neko vreme. Isto tako, veoma, veoma je dobar u otključavanju brava. U suštini, pravi je mađioničar.“ Nakratko se zamislio. „Mada, zbog nekog razloga nije bio baš odličan na sceni. Verujem da to ima neke veze s nervozom koju izazivaju svi ti reflektori.“

„Stvarno može da učini da nešto nestane?“, pitala je Patriša. „Zašto? – to je neverovatno.“

„Verovatno u džepu ima seme neke paprati“, rekla je Lusinda suvo.

Patriša se namrštila. „Ali takvo nešto ne postoji. Paprat se razmnožava putem spora.“

„Ah, ali stari ljudi verovali su da svaka biljka raste iz semena“, rekla joj je Lusinda. „Kod paprati nisu mogli da pronađu seme, pa su zaključili da je nevidljivo. Shodno tome, verovali su da kad neko nosi sa sobom seme paprati, može postati nevidljiv. Sećas se rečenice iz Šekspirovog *Henrija Četvrtog*?“

„Pronašli smo seme paprati“, citirao je Kejleb. „*Hodamo nevidljivi*.“

Patriša je bila oduševljena. „Taj gospodin Flečer je, izgleda, veoma interesantan čovek. Verujem da on sada radi za vašu agenciju, gospodine Džounse?“

„Samo povremeno.“ Kejleb je napunio svoju šoljicu kafom. „Više bih voleo da ne znam kako inače zarađuje za život.“

Lusinda je posmatrala njegovo modro oko.

„Koliko vas često posao dovodi u opasnost, gospodine?“

„Verujte da ne provodim svako veče s nasilnim ludacima koji se bave okultizmom.“

Namrštila se. „Nadam se da je tako.“

„Ima pametnijih stvari kojima se obično zabavljam“, dodao je Kejleb.

„Zašto ste prihvatili taj slučaj, gospodine?“, pitala ga je Patriša.

Kejleb je slegnuo ramenima. „Gejb je ubedio savet da Volšebno društvo ima obavezu da se pozabavi opasnim kriminalcima koji poseduju natprirodne moći. Bojao se da policija ne može uvek uspešno da se izbori s tim prestupnicima.“

„Verovatno je u pravu“, rekla je Lusinda i poslužila se kafom. „Osim toga, skrenuti pažnju javnosti na paranormalne pojave danas, značilo bi da bi novine počele da pišu o tome, što uopšte nije dobro. Radoznalost javnosti lako bi mogla da preraste u strah i paniku.“

Kejleb je zastao usred gutljaja i začuđeno je pogledao.

Podigla je obrve. „Šta sam rekla?“

Progutao je. „To je upravo i Gejb rekao. Vas dvoje, očigledno, imate isti pogled na to.“

„Koje su to bile sposobnosti vođe obreda?“, pitala ga je Patriša.

„Hačer je imao dar da privuče pažnju, zavara druge i manipuliše njima na način koji bi se mogao opisati kao hipnoza, iako on, zapravo, nije hipnotisao“, objasnio joj je Kejleb. „Verovatno ima više veze s medicinom. Zapazio sam ga kada je počeo da regrutuje momke s ulice.“

„Zašto o umeću gospodina Hačera govorite u prošlom vremenu?“, pitala ga je Lusinda.

Kejleb se odjednom namrštio. „Zato što više ne može da ga primeni ni na koga osim na samog sebe.“

Patriša ga je pogledala širom otvorenih očiju. „Kako to mislite?“

„Postao je žrtva iste iluzije kojom je obmanjivao učesnike obreda“, objasnio je Kejleb. „Jasno je da nije bio normalan ni kada je počeo da se bavi takvim nečim, ali prekjučerašnji događaj samo ga je još dublje gurnuo u

imaginarni svet koji je stvorio oko tog kulta. Sada veruje da je uspeo da pronikne u onaj svet, ali umesto da služi demonu, on komanduje mračnim silama.“

„Kakva strahota“, prošaputala je Patriša.

„Da“, potvrdio je Kejleb bez imalo saosećanja. „Moglo bi se tako reći.“

Pijuckao je kafu i gledao u ogledalo koje se nalazilo preko puta stola, baš kao da kroz njega gleda u drugu dimenziju. Nije ga mnogo uzбудilo šta god da je video, pomislila je Lusinda. Jedna pomisao sledila joj je kosti. *Plaši se da će doživeti Hačerovu sudbinu.* Ali to je bila čista glupost. Kao što ga je opisala Patriši, imao je kontrolu nad sobom.

Ali opet, koliko je ta samokontrola mogla biti pouzdana?

Spustila je novine na sto. „Da pređemo na vaša pitanja, gospodine Džounse“, ozbiljno je rekla.

Kejleb se trgnuo, skrenuo pogled s ogledala i nakratko pobegao od naizgled crnih misli. Povratio se i usmerio pažnju na nju.

„Juče sam razgovarao s tri botaničara s vaše liste: Viksom, Brikstonom i Morganom. Svi su tvrdili da ne poznaju nikoga ko bi odgovarao Halsijevom opisu i nema razloga da im ne verujem.“

„Slazem se“, rekla je Lusinda. „Onda ostaje apotekarka, gospođa Dejkin, koja je bila u obilasku nedelju ili dve pre nego što me je Halsi pozvao.“

„Da, baš tako.“ Izvadio je beležnicu iz džepa i otvorio je. „Danas ću razgovarati i s njom. Nešto me interesuje u vezi s njom.“

„Šta vam je privuklo pažnju?“

„To je samo pretpostavka.“

Nasmejala se. „Vaš talenat deluje, mislili ste.“

Jednim zalogajem progutao je pola tosta. „I to. Već sam pregledao arhivu. Nije član društva. Mislite li da ona ima talenat sličan vašem?“

„Definitivno“, rekla mu je Lusinda. „Mada, nije ni blizu. Primetila sam da je upućena, ali mislim da se nismo sasvim razumele.“

„Možda ona nije bila svesna toga“, rekao je Kejleb. „Mnogi ljudi vrednuju sebe više od drugih.“

„Da, jeste tako.“

Kejleb je izvadio olovku iz sakoa. „Dobro, pretpostavimo da gospođa Dejkin ima talenat. Šta mi još možete reći o njoj?“

„Bojim se, ne baš mnogo. Videla sam je samo jednom, i to kada je tražila da obiđe baštu. Rekla bih da ima četrdesetak godina. Predstavila se kao gospođa Dejkin, ali po njenom izlaganju rekla bih da živi sama iznad svoje apoteke.“

Kejleb je na to podigao pogled. „Hoćete da kažete da nije udata?“

Lusinda je razmišljala o njegovom pitanju. „Nisam sigurna u to. Kao što sam rekla, to je samo moj utisak. Možda je udovica. Mada, ništa nije govorilo da je u žalosti. Jedino što je u jednom trenutku pomenula da ima sina. Žene s vanbračnom decom obično koriste prezime deteta.“

„Ima li uspeha u poslu?“

„Ne bih mogla da tvrdim. Nikada nisam ušla u njenu apoteku. Ali svakako je bila odlično obučena i imala je divnu ogrlicu s kamejom. Rekla bih da je poprilično uspešna u poslu.“

„Jeste li se dobro slagali s njom?“

„I nismo baš neke srodne duše“, rekla je Lusinda. „Bilo nam je zajedničko jedino interesovanje za lekovito bilje.“

„Kako je saznala za vrste koje imate u bašti?“

Patriša ga je pogledala iznenađena takvim pitanjem. „U svetu botanike svi znaju za brojnost vrsta koje Lusi uzgaja, gospodine Džounse. Nije ni malo čudno to što je apotekarka čula za baštu moje rođake, niti to što je poželeva da je vidi.“

„Gospođa Dejkin očigledno je duže vreme u tom poslu“, rekao je Kejleb. Ponovo se okrenuo Lusindi. „Da li vam se javljala i pre toga?“

„Ne“, odgovorila mu je Lusinda. „Samo tada.“

„Što se dogodilo tačno kog datuma?“, pitao je dalje Kejleb.

Lusinda je trepnula. „Bojala sam se da ćete me to pitati. Ne mogu da se setim tačnog datuma, mada mislim da sam to zapisala u svom dnevniku. Trenutno vam mogu reći da je to svakako bilo malo pre nego što je Halsi došao.“

„Jeste li joj pokazali paprat?“

„Da, kao i mnoge druge vrste za koje sam smatrala da su zanimljive za jednu apoteku. Nije bila posebno zainteresovana za *Ameliopteris amazonensis*.“

Patriša je spustila šoljicu s kafom. „Možda je namerno prikrila svoje interesovanje.“

„Zašto bi to uradila?“ pitala je Lusinda.

Čudan sjaj blesnuo je u Kejlebovom oku. „Zato što ima veze s Halsijem“, rekao je. „Znala je da bi on bio zainteresovan za vašu paprat. Zapravo, ne sumnjam da ju je on i poslao ovamo.“

„Zaista tako mislite?“ pitala ga je Patriša.

„Vreme njene posete poklapa se s raspadom Trećeg kruga. Halsi je ostao bez pokrovitelja, a bio je nestrpljiv da nastavi istraživanja. Mislim da je poslao Dejkinovu ovamo u nekakvu izviđačku misiju. Verovatno ju je slao i u mnoge druge botaničke bašte u potrazi za lekovitim i drugim biljem koje bi mogao da iskoristi.“ Pogledao je Lusindu. „Ali naročito ga je interesovala vaša kolekcija bilja.“

„Zašto?“ pitala ga je Patriša.

„Zato što je Halsi član Volšebnog društva“, objasnio joj je Kejleb. „Sigurno je odlično znao da roditelji gospođice Bromli nisu bili makar kakvi botaničari, već vrhunski. Verovao je da u ovoj zbirci verovatno ima i biljaka koje imaju posebne moći. Najpre je poslao Dejkinovu da to proveriti kako ne bi rizikovao da dolazi ukoliko ne bi bilo neophodno. Bio je svestan toga da ga Volšebno društvo posmatra.“

Lusinda je razmišljala o toj mogućnosti. „Kada mu je rekla da u kolekciji imam izvesnu vrstu paprati koja utiče na psihu, najavio je posetu kako bi se i sam uverio da li bi mogao da je iskoristi i da bi skovao plan za eventualnu krađu.“

Kejleb je klimnuo glavom, sada već potpuno uveren u takav scenario. „Sve se uklapa.“

„Šta ćete sledeće preduzeti?“ pitala ga je Patriša.

Zatvorio je beležnicu. „Posetiću gospođu Dejkin čim budem završio ovaj ukusni doručak.“

„Poći ću s vama“, rekla mu je Lusinda.

Kejleb ju je pogledao s neodobravanjem. „Zašto biste, kog đavola, išli?“

„Rekla bih da gospođa Dejkin neće biti spremna da razgovara s vama. Stoga, moje prisustvo će pomoći.“

„Hoćete da kažete da bih je ja unervozio?“

Lusinda mu se blaženo osmehnula. „Svi su svesni vaše ličnosti i poštovanja koje zaslužujete, gospodine. Ali žene se obično uplaše muškaraca koji su očigledno spremni na pesničenje.“ Namerno je pročistila grlo kako bi istakla značenje svojih reči. „Gospodina koji je očigledno *učestvovao* u pesničenju.“

Promenio je izraz lica. „Nisam razmišljao o tome.“

„Jasne znake nasilja nije baš lako prikriti“, nastavila je nežno. „Nećete verovati, ali vrlo dobro znam da ima onih koji umeju da budu veoma šokirani njima.“

Kejleb se još jednom pogledao u ogledalu i razočarano uzdahnuo. „Možda i jeste u pravu. Sreća je što vas nisam baš tako uplašio, gospođice Bromli.“

Petnaest

Strma ulica bila je pokrivena maglom. Iz kočije su se slabo videle radnje pored puta, a kamoli brojevi i natpisi na vratima. Iščekivanje je uzburkalo Kejlebovu krv. Osećao je da će baš tog dana otkriti nešto krupno.

„Oдавde se ne vidi ništa dalje od metra“, rekao je Lusindi.

Pogledala ga je. „Hoćete reći da je to dobro?“

„Gospođa Dejkin neće nas ni primetiti dok ne uđemo u radnju.“

„Ubeđeni ste da je umešana u ovaj slučaj, zar ne?“

„Da, i ako sam upravu, uplašiće se kada nas bude videla. Mene, jer sam za nju potpuni stranac, i to još s modricom na licu, a vas zbog krađe paprati.“

„A šta ako grešite i potpuno je nevinna?“

„Tada neće imati problem da odgovori na svako naše pitanje, pogotovo što ste vi tu, a ja nisam član neke kriminalne grupe.“

Otvorio je vrata, spustio stepenice i sišao polako da izbegne bol u rebrima. Već mu je bilo mnogo bolje, zahvaljujući Lusindinim čajevima, ali još je imao bolove.

Sakupljanje evidencionog materijala bilo je za njega poseban eliksir. Želja za takvim lovom ubrzala je krvotok u njegovim venama. Kada je podigao ruku kako bi pomogao Lusindi, primetio je da je i ona uznemirena. Osetio je sličnu energiju. Neko uzbuđenje. Pitao se da li je ona osetila isto što i on.

Spustila je obod šešira kako bi sakrila lice i pružila mu ruku. Stegao je njenu ruku svojim i preko rukavice osetio nežne ženske prste. Osetio je i oblik prstena na njenoj ruci. Kada ga je malo jače prihvatila dok je silazila niz nestabilne stepenice, iznenadio se jačinom njenog stiska. Pomislio je da je to zbog silnog kopanja po bašti. Bila je snažnija nego što je na prvi pogled izgledala.

Otišli su do ulaza u apoteku. Unutra nije bilo svetla.

„S obzirom na svu ovu maglu danas, čovek bi očekivao da bude upaljeno svetlo“, primetila je Lusinda. „Mora da je unutra veoma mračno.“

„Da“, potvrdio je Kejleb dok ga je obuzimala neka jeza. „Zaista je veoma mračno.“ *Tama koja najavljuje smrt*, nešto mu je govorilo.

Pritisnuo je kvaku. Vrata su bila zaključana.

„Zatvoreno“, rekla je Lusinda razočarano. „Džabe smo gubili vreme.“

„Ne mora da znači.“ Gurnuo je ruku u džep i izvadio malu pincetu.

Lusinda je uzbuđeno uzdahnula. „Pobogu, gospodine, ne mislite valjda da provalite u apoteku?“

„Na vratima nije okačen znak *Ne radi*“, rekao je Kejleb. „Vi ste njen poslovni saradnik. Imate pravo da uđete i proverite da gospođi Dejkin možda nije pozlilo.“

„Ali ništa ne ukazuje na to da je žena bolesna.“

„Ne možemo biti potpuno sigurni. Apoteke ponekad umeju da budu opasno mesto.“

„Ali...“

Otvorio je vrata, zgrabio je za ruku, uvukao unutra i ponovo zatvorio vrata pre nego što je uspela da dovrši rečenicu.

„Pa, rekla bih da provala i upad u tuđe nisu ništa naspram hapšenja zbog trovanja lorda Ferberna“, rekla je Lusinda. Njen glas bio je tiši i piskaviji nego obično, ali u isto vreme veoma smiren.

„To je duh, gospođice Bromli“, rekao je. „Ja uvek kažem: treba gledati vedriju stranu.“

„Rekla bih da ste prvi put u životu izgovorili takvo nešto, gospodine Džounse.“

„Mi, koji smo rođeni optimisti, uvek izgovaramo slične gluposti.“

Nisu joj se videle oči ispod šešira, ali znao je da ga gleda onim njenim dobro poznatim pogledom.

„Inspirisani ste, zar ne?“ rekla mu je.

Kao da je lupio glavom o zid. Ponestalo mu je daha. *Dragi bože*. Još od njihovog prvog susreta znao je da nije bila kao sve druge žene. I pored toga, to je bilo vrlo direktno pitanje.

„Molim?“ pitao je, jer mu ništa pametnije nije palo na pamet.

„Vaša osećanja“, objasnila je smireno. „Uzburkala su se. Širite energiju oko sebe.“

„Moja osećanja. Tačno. *Inspirisan sam*. Moglo bi se tako reći.“ Koncentrisao se na prostor oko sebe. „To nije baš ono kako bih ja to nazvao, ali moglo bi se tako reći. Na neki način.“

„Koja reč bi to bolje objasnila?“

„*Pokrenut. Poletan. Otvoren. Uzbuđen*.“

„*Uzbuđen*. Hm. Da, to je dobra reč za stanje kada osećanja odu u crveno. Slično onome kao kada čovek trči uz stepenice. To izaziva sličan osećaj topline. Puls poludi. Izaziva znojenje.“

U glavi mu je bila slika njenog tela koje gori od želje i strasti. Ta slika mu je uistinu ubrzala puls.

„Energija je energija“, promrmljao je „Bez obzira na ono što je izaziva.“

„Nisam mislila na nervozu.“

Osetio je nekakvu napetost u bradi. „Gospođice Bromli, da li bismo nekom drugom prilikom mogli da nastavimo ovaj zanimljivi razgovor? Sada mi poprilično odvlači pažnju.“

„Da, naravno. Izvinite.“

Usmerio je svoju pažnju na unutrašnjost apoteke. Tamne senke i magla s ulice smanjile su vidljivost. Sama atmosfera dodatno je bila začinjena mirisima raznog bilja i medicinskih preparata.

„O, bože“, uzdahnula je Lusinda. „Moja paprat.“

„Molim? Gde?“

„Bojim se da je gospođa Dejkin pravila otrove od ovih sastojaka.“ Na-
ježila se. „Otrov od moje paprati.“

„Jeste li sigurni u to?“

„Osećam.“ Polako je koračala dok nije stigla iza prodajnog stola. „I
ovde osećam tragove.“

Pažljivo ju je posmatrao. „Je li to otrov koji je usmrtio Ferberna?“

„Da.“ Počela je da otvara fioke i ormančice. „Ali mislim da ovde ne-
ćemo naći sastojke. Rekla bih da osećam veoma slab miris. Pravila je i
druge otrove. Osećam i njihov miris.“

„To možda objašnjava njen uspeh u poslu.“

Šetao je po sobi s namerom da iskoristi svoj dar, a to je da uoči detalje
koje neko drugi, sa svojih pet čula, ne bi mogao. Ciglu po ciglu, stvarao
je sliku u svojoj glavi.

„Za čim tragate?“, pitala ga je Lusinda.

„Za nečim“, rekao je odsutno. „Za detaljima. Onim što se normalnom
čovjeku ne bi učinilo čudnim, a i onim što bi. Izvinjavam se, Lusinda, ne
znam tačno kako to da objasnim.“

„Šta ako se gospođa Dejkin pojavi dok smo ovde?“, pitala je uplašeno.

„Neće se pojaviti.“

„Kako možete biti sigurni u to?“

Preturao je po gomili recepata. „Ne verujem da je gospođa Dejkin
među živima.“

„Mrtva je?“

„Rekao bih da bi, devedeset osam odsto, odgovor mogao biti potvr-
dan.“

„Gospode bože, kako to možete znati?“, Lusinda ga je pogledala dok
je u čudu gužvala rub svog šešira. „Šta ovde postoji što vas navodi na to
da pomislite da je mrtva?“

„Tragovi jake, mračne sile.“

„A vi to možete da osetite?“

„To je deo mog dara.“ Otvorio je fioku i iz nje izvukao gomilu papira.
„Ili kletve, zavisi od toga iz kog ugla posmatrate.“

„Razumem“, rekla je tiho. „Mora da vas taj dar opterećuje, s obzirom na porast nasilja u današnje vreme.“

Pogledao je preko pulta i poželeo da joj kaže celu istinu, iako bi ga možda zamrzela zbog toga. „Uverili ste se da me u ovakvim trenucima obuzme posebna uznemirenost.“

Nije želela da ispituje dalje. „Razumem.“

Nekoliko trenutaka nemo je gledao u nju. Možda ga nije najbolje razumela.

„Sumnjam, Lusinda.“

„Vaša reakcija potpuno je očekivana, gospodine. Osećate se posebno, jer vas je priroda time obdarila. I ja osećam slično zadovoljstvo kada mi pođe za rukom da napravim lekoviti čaj koji će probuditi nečiji duh ili čak spasti nečiji život.“

„Za razliku od vas, ja se ne bavim spasavanjem života i svesti“, rekao joj je. „Rešavam zagonetke koje imaju veze s nasiljem.“

„I tako spasavate živote“, nije odustajala Lusinda, „kao što ste spasli i tog dečka kojeg su kidnapovali zbog obreda.“

Nije bio siguran šta bi joj rekao na to. „Verujte mi na reč da, ko god je bio ovde iz loših namera, otišao je uveren da je uspešno obavio zadatak.“

„I to možete da osetite?“

„Da.“

Pogledala je gomilu papira koju je izvadio iz fioke. „Šta ste to našli?“

„Recepte. Poslednji su s jučerašnjim datumom. Nema nijednog s današnjim.“ Vratio je recepte i uzeo novine koje su stajale na polici iznad kase. „I novine su od juče. Kao da je baš sve stalo juče, u nekom određenom trenutku.“

„Sigurni ste da gospođa Dejkin možda, jednostavno, nije u žurbi otišla s posla?“

Otvorio je kasu i izvadio dosta papirnih novčanica i nešto sitnine. „I da je bežala odavde, siguran sam da bi sa sobom ponela dnevni pazar.“

Lusinda je pogledala novac, shvativši to i sama. „Da.“ Šok se odslikao na njenom licu. „Hoćete da kažete da je još ovde?“

Pregledao je policu na kojoj su bile poređane teglice i male apotekarske činije. „Sigurno je gore.“

„Opušteno šetate ovuda, tražeći dokaze, a znate da žena leži gore mrtva?“

Prvi put je zaista zvučala šokirano; ne *iznenađeno*.

Pogledao ju je s neodobravanjem. „To je deo mog posla. Volim da imam kompletnu sliku. Telom ću se pozabaviti kad...“

„Za ime sveta“, prekinula ga je i pošla uz stepenice. „Odmah ćemo se pozabaviti telom. Za vašu informaciju, gospodine, leš je prioritet. Dokazi mogu i da sačekaju.“

„Zašto?“, pitao je začuđeno. „Žena je odavno mrtva. Verovatno je preminula još tokom noći. To što telo budemo našli neki minut kasnije, neće promeniti ama baš ništa.“

Ali Lusinda je obema rukama podigla suknju i već bila na vrhu stepeništa. Svetlost koja je dopirala s ulice osvetlila je njene čizme na štiklu.

„To je stvar pristojnosti i poštovanja, gospodine“, rekla mu je strogo.

„Uh.“ Krenuo je za njom. „Nisam razmišljao o tome.“

„Očigledno. Previše ste usredsređeni na dokaze i tragove.“

„To i jeste moj posao, Lusinda.“ Kako god, nastavio je da se penje za njom. Nije želeo da bude sama kada se bude susrela s lešom. Mogla bi nenamerno da uništi neki od dokaza.

„Da li stvarno mislite da ćemo pronaći telo gospođe Dejkin u njenoj sobi?“, pitala ga je Lusinda kada se uhvatila za kvaku.

„Nije lako otarasiti se leša ili ga sakriti. Zašto bi se ubica trudio da ukloni žrtvu s mesta zločina?“

„Žrtvu?“, zaustavila je ruku kojom se držala za kvaku. „Mislite da je reč o ubistvu?“

Sitna ruka, u rukavici, dodatno je stegla kvaku. „Pomislila sam da je možda sama sebi oduzela život.“

„Samoubistvom? Zašto bi to uradila?“

„Zbog osećaja krivice? Zbog svih tih otrova koje je prodala?“

„Očigledno se dugo bavila time. Sumnjam da su je odjednom pogodile glasine.“

Postao je zabrinut. Lusinda je izgledala veoma čudno. Možda je to bilo zato što je trebalo da se suoče s lešom. Ne, nije bilo samo to, shvatio je. Još nešto ju je mučilo. Nije bio umešan da opiše jake emocije, ali je svakako mogao i te kako da ih oseti. Ispod njenog naizgled mirnog lica osetio je buru.

Svojom rukom stegao je njenu šaku kojom je držala kvaku. „Šta vam je? Šta se desilo?“

Pogledala ga je sa užasom u očima. „Šta ako je gospođa Dejkin ubijena mojom krivicom, Kejlebe?“

„Dođavola, znači, to je problem.“ Obema rukama obuhvatio je njeno lice i primorao je da ga pogleda pravo u oči. „Slušaj me dobro, Lusinda. Šta god da se desilo u toj sobi, nije se desilo tvojom krivicom. Ako je gospođa Dejkin mrtva, a mislim da jeste, to je zbog toga što je na neki način bila saučesnik u ovoj aferi.“

„Možda je bila samo nevini posmatrač koji je nesvesno pogrešio kada je rekao doktoru Halsiju da imam retku paprat.“

„Prestani, Lusinda. Šta god da je bila, gospođa Dejkin nije bila nevini posmatrač. Sama si zaključila da je duže vreme spravljala otrove.“

„Šta ako je to bio neko drugi ko je prodavao otrove u ovoj apoteci? Neko od radnika možda? Moguće je da gospođa Dejkin nije ni znala za to.“

„Znala je.“

„Bila je farmaceut, žena koja je znala da izleči sigurno nikada ne bi...“

„Znaš li kako stari ljudi kažu? *Ono što te leči može i da te ubije*. Posao sa otrovima očigledno je vrlo isplativ. Rekao bih da je pohlepa mnogo veći motiv.“

U isto vreme nežno i odsečno pomerio je njenu ruku s kvake i otvorio vrata. Zapahnuo ih je miris smrti.

„Dragi bože.“ Lusinda je izvukla lanenu maramicu iz džepa i stavila je preko nosa. „Bili ste u pravu.“

On je, takođe, izvadio maramicu kako bi se odbranio od neprijatnog mirisa. Nažalost, ništa nije moglo da umanjí taj smrad. U telu više nije bilo života, niti bilo kakve energije, ali smrt je svakako ispunila sobu negativnom energijom.

Nije bilo tragova fizičkog nasilja. Izgledalo je kao da se žena, jednostavno, onesvestila. Ali njene širom otvorene oči i usta odavali su užas trenutka u kome je izdahnula.

„Jeste gospođa Dejin“, rekla je Lusinda tiho.

„Otrovana?“, pitao ju je.

Lusinda je prišla bliže telu mrtve žene. Nekoliko trenutaka stajala je nad njim. Osetio je da je u tom trenutku budila svoja čula.

„Ne“, rekla mu je uvereno. „Ali nema ni traga bilo kakve povrede. Možda je doživela moždani ili srčani udar.“

„To bi bila neverovatna koincidencija, ne verujem.“

„Da. Ali ako ne prirodnom smrću, kako je onda umrla?“

„Ne znam, ali sigurno je ubijena. Štaviše, dobrovoljno je pustila ubicu u svoju sobu.“

„To možete da osetite svojim čulima?“, pitala ga je vidno impresionirana.

„Ne. To mogu da zaključim iz činjenice da nema tragova provale.“

„Ah. Da, jasno mi je na šta mislite. Možda je ljubavnik?“

„Ili saradnik. U svojoj kratkotrajnoj karijeri detektiva viđao sam da i jedni i drugi mogu biti veoma podmukli.“

Polako i temeljno ispitivao je svojim čulima svaki delić sobe. Krajičkom oka video je kako Lusinda odlazi do stola i s njega uzima uramljenu fotografiju.

„Ovo mora da je njen sin“, rekla je. „Onaj kojeg je pomenula onog dana kada je bila kod mene. Kao da mi je odnekuda poznat.“

Kejleb je prišao i pogledao fotografiju. Bio je to mladić od dvadesetak godina. Pozirao je u tamnom odelu. Imao je duboke zaliske. Pogled kojim je gledao u kameru bio je tipičan za portrete.

„Da li ga prepoznajete?“, pitao je Kejleb.

„Ne. Ali, na prvi pogled, čim sam pogledala fotografiju, učinilo mi se da me je podsetio na nekoga koga znam.“ Odmahnula je rukom i vratila fotografiju na sto. „Verovatno sam primetila sličnost s majkom.“

Kejleb je pogledao Dejkinovu. „Ne liči na nju, ali valjda ima neku njenu crtu.“

„Da.“ Gledala ga je dok je otvarao fioke na malom stolu. „Ima li nečeg interesantnog?“

„Računi, porudžbenice firmama od kojih je nabavljala hemikalije i bilje.“ Uzeo je drugu gomilu papira. „Ništa lične prirode.“ Kada je krenuo da zatvori fioku, primetio je papir koji je bio prilepljen uz zadnju ivicu. Odlepio ga je.

„Šta je to?“, pitala ga je Lusinda.

„Niz brojeva. Liči mi na šifru za sef.“

„Ne vidim da ima sef“, rekla je Lusinda.

Bio je uveren da će ga naći. „Tu je negde.“

Nekoliko minuta kasnije otkrio ga je iza uzglavlja malog kreveta. Kombinacija brojeva zapisanih na papiriću odmah je otvorila bravu. Unutra su bili jedna sveska i tri paketića.

Ponovo mu je proradila intuicija. Posegnuo je rukom ka sefu.

Lusinda ga je zaustavila. „Pažljivo. U tim paketićima je otrov. Isti onaj kojim je ubijen lord Ferbern.“

Nije ni za trenutak posumnjao u njen zaključak. Osetio je nekakvo olakšanje.

„Rekao sam vam da gospođa Dejkin nije bila nevini posmatrač“, podsetio ju je. Uzeo je svesku i na brzinu je prelistao.

„Šta je to?“, pitala ga je Lusinda i pogledala preko njegovog ramena. „Liči mi na žvrljotine.“

„To je kôd.“ Neko vreme proučavao je zapise i blago se nasmejao kada je video formulu. „Jednostavna formula. Mislim da smo otkrili dokaz o tome da je gospođa Dejkin prodavala otrove. Spelar će biti oduševljen. Ova sveska pružiće mu dovoljno informacija potrebnih da reši slučaj Ferbern, kao i mnoga druga nerešena ubistva.“

„Zašto bi, za ime sveta, gospođa Dejkin čuvala dokaz o takvim transakcijama? To je opasan dokaz.“

Još jednom bio je uveren u to da ga osećaj nije prevario. „Mora da je zaključila da je rizik bio vredan poslovnog uspeha.“

„Kako to mislite?“

Podigao je svesku. „Ova sveska odličan je ucenjivački materijal.“

„Bože moj. Gospođa Dejkin profitirala je na razne načine. Najpre je prodavala otrove, a onda iznuđivala novac od onih koji su ih kupovali.“

„Poslovna žena, nema šta.“

Šesnaest

Tri dana posle toga, u jedan sat po ponoći, Lusinda je u Viktorijinom društvu sedela na dvosedu presvučenom u somot. Dvosed je bio na balkonu koji je gledao na osvetljenu salu za balove.

Posmatrale su događanja. Te noći bio je organizovan prijem u čast nedavno verenog gospodina Tadeusa Vera i njegove verenice, Leone Hjuet. Mada Lusinda i Viktorija nisu posmatrale počasne goste.

„Veoma su atraktivan par“, rekla je Viktorija dok ih je posmatrala kroz pozorišni dvogled, „ali bojim se da nisu jedno za drugo. Mladi gospodin Saton nije prava prilika.“

„Šteta“, rekla je Lusinda. „Čini mi se da je veoma fin.“

„I jeste.“ Viktorija je spustila dvogled i počastila se gutljajem šampanjca. „Ali nije prava prilika za vašu rođaku.“

„Odavde možete da vidite sve to?“

„S ove udaljenosti mogu samo da naslutim da li tu ima neke hemije, ali i to je dovoljno da vidim da on nije za nju.“

Zapisala je nešto u svoju svesku i s vojničkom preciznošću vratila dvogled ispred očiju.

Lusinda je pratila pravac u kojem je gledala. Na ogromnom prostoru ispod njih, mnogo elegantnih parova, uključujući Patrišu i gospodina Satona, igralo je valcer. U svetloružičastoj satenskoj haljini s karnerima od

tila, Patriša je izgledala zanosno i nevino. Duge ružičaste rukavice pokrivala su joj ruke. U kosi je imala češalj sa svetlucavim roze cvetićima.

Lusinda je bila svesna da je njena pojava bila potpuno drugačija. *Nevinost* nije bila reč kojom bi se mogla opisati. Viktorijina pomoćnica odabrala joj je svilenu haljinu boje kobalta. *Savršeno* se uklapa uz karmin i *te plave oči*. Madam Lafonten imala je francuski naglasak koji je poticao sa obale, pre nego iz Pariza.

Haljina je imala dubok izrez koji je, po Lusindinom mišljenju, odlično isticao njena ramena i grudi. Madam Lafonten predložila je da skрати ogrlicu. Viktorija se složila s njom. *Tajna uspeha je u tome da treba pokazati sve*, rekla je Lusindi. *Moraš biti odvažna*.

Lusinda nije bila baš potpuno uverena u to, ali nije mogla da ne prizna da je Viktorija odlično radila svoj posao. Patriša je bila prebukirana. Verovatno će biti potpuno iscrpljena kada bal bude završen, pomislila je Lusinda uz osmeh. Na donovima će joj se verovatno pojaviti rupe. Svaki put kada bi sišla s podijuma, jedva je uspevala da popije poneki gutljaj limunade pre nego što je novi džentlmen molio za ples.

„Šta vidite kada gledate tu salu punu ljudi, gospođo Majlden?“ pitala ju je Lusinda.

„Vidim mnogo onih parova koji nije trebalo da budu u braku i isto toliko verenih koji će završiti isto tako.“

„To je baš tužno.“

„Jeste.“ Viktorija je spustila dvogled i otpila još jedan gutljaj šampanjca. „Ali rekla bih da bi moja nova karijera provodadžije mogla da promeni situaciju. Delujem kao protivotrov.“

„Ako sam dobro izbrojala, Patriša je igrala s devetoricom kandidata“, rekla je Lusinda. „Koliko ih još ima?“

„Na mom spisku još dvojica, ali uočila sam još nekoliko džentlmena koji su uspeli da odigraju valcer s njom. Nemam ništa protiv. Volim neočekivano. Ponekad se dvoje ljudi jednostavno sretnu, nije im potreban provodadžija. Ne bi trebalo isključiti i takvu mogućnost. Na kraju krajeva, tako su se našli Tadeus i Leona.“

„Na balu?“

„Pa, ne baš“, priznala je Viktorija. „U muzeju, zapravo.“

„Ah, oboje imaju slična interesovanja za umetnost.“

„Ne“, rekla je Viktorija. „To se desilo usred noći i nije ih spojilo interesovanje za umetnost. Hteli su da pokradu nekog gada. Umalo oboje nisu stradali.“

„Blagi bože. Kako...“ Zaćutala je, jer nije mogla da pronade pravu reć. „Neobićno.“

„I jesu neobićan par. On je talentovan za hipnozu. Ona poznaje kristale.“

Lusinda je pogledala Tadeusa i Leonu. Nije se bavila provodadžisanjem, ali je s te udaljenosti mogla da vidi bliskost meću njima. To se videlo iz Tadeusove želje da privuće verenicu što bliže sebi, i njenog osmeha koji nije skidala s lica dok ga je gledala.

„Imali su sreću što su se našli“, rekla je tiho.

„Da“, potvrdila je Viktorija. „Ćim sam ih videla zajedno, znala sam da su savršen par.“

„Šta ćete uraditi ako se ispostavi da večeras nijedan od džentlmena nije onaj pravi za Patrišu?“

„Isplanirala sam ćajanke, okupljanja, posete muzejima i galerijama, kao i još jedan bal iduće nedelje. Ne brinite, naći ćemo nekoga za nju.“

„Imate veoma pozitivan stav u svom poslu.“

„To je lako kada imate šarmantnog klijenta, kakva je vaša roćaka“, rekla je Viktorija.

„A šta kada klijent nije tako šarmantan?“

Viktorija je ljubopitljivo pogledala. „Zašto pitate?“

Lusinda je pocrvenela. „Pitam onako, hipotetićki.“

Viktorija je ponovo uzela dvogled i pogledala u podijum. „Ako ste mislili na Kejlba Džounsa, to bi već bio veći problem.“

„Zašto da ne?“

„Kejleb Džouns veoma je komplikovan ćovek i svakim danom sve je komplikovaniji.“

„To je fini način da se kaže da mislite kako on nikada neće naći odgovarajuću ženu za sebe?“

„Vidim da u poslednje vreme provodite mnogo vremena u njegovom društvu. Sigurno ste onda primetili da on posmatra svet na pomalo čudan način. Ima i čudne osobine.“

Lusinda se prisetila njegove navike da joj rano izjutra dolazi u posetu.

„On ne voli nikakva pravila“, rekla joj je. „Sama sam se uverila u to.“

„Uh. Ume on i lepo da se ponaša. Ipak, on je Džouns. Ali njegovi maniri nisu istančani. Toliko nema takta da to nekada prelazi u nepristojnost, a društvena okupljanja izbegava kad god je moguće. Mogu da potpišem da kad god je kod kuće, svaki božji trenutak provede sam u laboratoriji ili biblioteci. Koja bi žena bila srećna pored takvog čoveka?“

„Pa...“

„Naravno, i on će se oženiti. Kao i svaki Džouns. To mu je dužnost. Ali sumnjam da će tada tražiti da mu provodadžišem.“ Zakolutala je očima i dodala: „Hvala bogu.“

„Stvarno mislite da ne biste uspeli da nađete onu koja bi mu odgovarala?“

„Pre bih rekla da Kejleb Džouns i žena kojom se on bude oženio nikada neće naći sreću u braku. Ali to ne bi bilo ništa novo. Zapravo, to je još malo pa pravilo u visokom društvu.“

„Slažem se da gospodin Džouns ponekad ume da bude grub, ali mislim da to što vi u njemu vidite komplikovanu ličnost, dolazi iz njegovih sposobnosti i snage da ih kontroliše.“

„Možda i jeste tako, ali, draga moja, kada jednom dođete u moje godine, shvatićete da taj stepen samokontrole nije baš poželjan. Čovek tako postane krut, tvrdoglav i neumoljiv.“

U neku ruku, to je i ona sama predočila Patriši, setila se Lusinda. Kako bilo, nije želela da nalazi razloge zbog kojih Kejleb nikada neće biti srećan.

„Ako mene pitate, sumnjam da će Kejleb ikada liznuti med iz čaše“, nastavila je Viktorija, baš kao da je čitala Lusindine misli. „Jednostavno, u

njegovoj prirodi nije da se zaljubi. Staviće prsten na ruku neke žene, oplodiće je i onda će se osamiti u svojoj laboratoriji i biblioteci.“

„Hoćete da kažete da je gospodin Džouns imun na strast?“, pitala je Lusinda iznenađeno.

„U neku ruku, da.“

„Bez uvrede, madam, ali mislim da grešite.“

Sada se Viktorija iznenadila. „Nećete valjda reći da Kejleb Džouns može da doživi delikatna osećanja?“

„*Delikatna osećanja* možda nije pravi izraz za to, ali uveravam vas da je i te kako emotivan.“

Viktorija je pogledala širom otvorenih očiju. „Gospođice Bromli, zašto sam ostala bez teksta? Vi ste jedini koga sam ikad srela, a da je tim rečima opisao Kejleba Džounsa.“

„Mislim da je on samo neshvaćen, čak i od članova svoje porodice.“

„Fascinantno“, promrmljala je Viktorija. „Kad smo već kod Kejleba, pitam se gde je do sada. Kao što rekoh, izbegava ceremonije kad god je moguće, ali ima i obavezu prema porodici. Očekujem da će se pojaviti u narednim minutima. Tadeus mu je, ipak, rođak.“

„Verujem da je gospodin Džouns veoma zauzet istragom“, rekla je Lusinda.

Kejlebova odbrana i pravdanje njegovih postupaka postali su joj navika, pomislila je, i to vrlo loša. Takođe, potpuno nepotrebna. Ako je ikada rođen čovek koji je umeo da brine o sebi i koga uopšte nije interesovalo tuđe mišljenje, bio je to Kejleb Džouns.

Zapravo, uopšte nije znala ni gde je, ni šta radi. Nije ga videla od doručka. Tog jutra stigao je tačno u pola devet, pojeo poveliku porciju jaja i tosta, rekao da bi trebalo da razgovara s inspektorom Spelarom, naručio kočiju i nestao.

Iako je očigledno bolje spavao, bilo je jasno da ga je još mučila neka briga. Pitala se da li je trebalo da promeni sastav svojih čajeva. Ipak, imala je osećaj da je napravila pravu mešavinu za njega.

Odjednom se trgla iz razmišljanja. Kako je pogledala u salu, istog trena zapazila je Kejleba. Stajao je u senci stuba, delimično skrivajući se od dešavanja. Posmatrao je plesne parove baš kao što lav posmatra stado antilopa.

„Eno ga gospodin Džouns“, rekla je.

„Koji?“, pitala je Viktorija začuđeno. „Večeras je baš gužva.“

„Kejleb“, šapnula je Lusinda opijeno. „Iza palme.“

„Da, vidim ga.“ Viktorija se nagla i zagledala kroz dvogled. „To liči na njega da se ušunja kroz zadnja vrata, pre nego da uđe na glavni ulaz i prođe sve formalnosti. Rekla sam vam, čovek prezire društvena okupljanja. Ako bude kao i uvek do sada, zadržaće se nekoliko minuta i onda će zbrisati.“

Možda nije nameravao da se zadrži, ali potrudio se da obuče belu košulju i crno odelo, primetila ja Lusinda. Elegantno odelo i lanena košulja isticali su snagu kojom je zračio.

Izašao je iz senke i krenuo kroz salu. Usput je vešto izbegao razgovor sa nekoliko poznatih, klimnuvši samo glavom. Prišao je Tadeusu i Leoni, razmenio s njima nekoliko reči, a onda pogledao pravo ka balkonu.

Odmah ju je spazio. Taj pogled zaustavio joj je dah. *Kao da je tačno znao gde će me pronaći*, pomislila je.

Rekao je još nešto Tadeusu, elegantno se poklonio Leoni i nestao nekakvim sporednim hodnikom. Lusinda se naslonila na sedište, očigledno razočarana. A šta je očekivala? Da će je možda potražiti i porazgovarati s njom?

Viktorija je zapucketala prstima. „Puf, nestao je. Tipično. Zamislite kako bi bilo tražiti pravu za čoveka kome je problem čak da zamoli damu za ples.“

„Svakako bi bio izazov“, saglasila se Lusinda. *Mada, više bih volela da ode, nego da ga vidim da igra s nekom*, pomislila je Lusinda. To saznanje bilo je uznemirujuće. Stegla je lepezu u ruci. Nije smela da se zaljubi u Kejleba Džounsa.

„A, evo, gospodin Riverton prilazi Patriši“, rekla je Viktorija s nadom u glasu. „Polazem velike nade u njega. Riverton je veoma učen mladić. Ume da oceni pravu ženu.“

Lusinda je posmatrala Rivertona kroz šupljinu na gelenderu. „Simpatičan je.“

„Da. I veoma talentovan.“ Viktorija je neko vreme proučavala novi par. „Izgleda da se dobro slažu.“ Spustila je dvogled i zapisala nešto u svoj notes. „Definitivno bi trebalo obratiti pažnju.“

Lusinda se naginjala kako bi bolje osmotrila Rivertona. Zastala je kada ju je ponovo uhvatila jeza. Videla je Kejleba kako prilazi iz slabo osvetljenog hodnika.

„Šta, dođavola, radite ovde, gospođice Bromli?“, pitao je, ne mareći za učtiv pozdrav. „Očekivao sam vas negde dole.“

„Dobro večer i vama, gospodine Džounse“, pozdravila ga je Viktorija suvo.

„Viktorija“, rekao je Kejleb kao da je tog trenu primetio njeno prisustvo. Uzeo je njenu ruku i učtivo joj se naklonio. „Izvinjavam se. Nisam primetio da ste ovde.“

„Naravno da jesi“, rekla mu je Viktorija. „Samo, obratio si više pažnje na gospođicu Bromli.“

Kejleb je neznatno pocrveneo. „Tražio sam nju, da.“

„Ima li nekih vesti?“, pitala ga je Lusinda.

„Da, zapravo, ima.“

Uhvatio se za gelender i pogledao dole, kao da se među plesnim parovima iznenada dogodilo nešto zanimljivo. Kada se ponovo okrenuo ka njoj, oči su mu zasijale nekim čudnim sjajem.

„Da li biste mi učinili tu čast da igrate sa mnom, a ja ću vam ispričati šta sam saznao?“, pitao je.

Šokirana, otvorenih usta, samo je gledala u njega.

„Uh“, jedva je uspela da izusti.

„Idite“, rekla je Viktorija. Gurnula je Lusindu vrhom lepeze. „Ja ću paziti na Patrišu.“

Udar lepeze probudio je Lusindu iz bunila. Progutala je knedlu i sabrala se.

„Hvala vam, gospodine Džounse“, rekla je. „Ali odavno nisam igrala valcer. Bojim se da sam izašla iz štosa.“

„Kao i ja, ali koraci i nisu toliko teški. Siguran sam da se nećemo sa-plesti o sopstvena stopala.“

Uzeo ju je za ruku i podigao sa stolice pre nego što je uspela da smisli neki novi izgovor. Pogledala je još jednom preko svog ramena, ali iz tog pravca nije stizala nikakva pomoć. Viktorija je samo začuđeno gledala za njima.

Sledeće čega je bila svesna jeste to da ju je Kejleb vodio najpre kroz poluzatamnjen hodnik, a onda niz strme, kružne stepenice za posluđu. Kada su stigli do dna stepeništa, Kejleb je otvorio vrata i uvukao je bleštavu bal-sku salu. Odlučno, kako je to samo on umeo, probijao je put kroz gužvu.

A onda, u trenu, našla se u njegovom naručju, baš kao i onog dana u biblioteci kada ju je iznenada poljubio.

Vodio ju je kroz lagane, senzualne korake valcera. Znala je da su ih pratili pogledi sa svih strana; da su privukli pažnju kakvu je želela da izbe-gne. Ali više i nije marila za to. Kejlebova snažna ruka bila je topla, muški joj je pritiskao pleća i gledao je kao da za njega nije postojao niko drugi. Neka čudna toplina, pomešana s taktovima muzike, potpuno ih je opila.

„Vidite“, rekao je. „Valcer nije nešto što se zaboravlja.“

Nije ona igrala, pomislila je. Lebdela je. „Izgleda da je tako, gospodine Džounse. A sada, recite mi šta ima novo.“

„Neposredno pre dolaska ovamo razgovarao sam s inspektorom Spe-larom. Uhapsio je osumnjičenu za ubistvo Ferberna na osnovu dokaza o transakcijama, zapisanim u svesci gospođe Dejkin.“

„Gospođu Ferbern?“

„Ne, njenu sestru, Hanu Ratbon. Onesvestila se i odmah sve priznala kada joj je Spelar pokazao svesku. Njeno ime bilo je zapisano u njoj.“

„A, tako. Pretpostavljam da je ubila Ferberna s namerom da njena se-stra postane bogata udovica.“

„To bi svakako bilo jedno od logičnih objašnjenja. Ali Spelar smatra da je ubila svog zeta, jer je prekinuo aferu koju je imao s njom.“

„Dragi bože. Dakle, to nije bilo zbog novca, već zločin iz strasti.“

„Kao što sam rekao, nije baš logičan motiv, ali tako vam je to. Više vam ne preti opasnost od hapšenja za Ferberovo ubistvo.“

„Gospodine Džounse, ne znam kako da vam zahvalim...“

„Postoji, ipak, izvesna opasnost zbog toga što se vaša paprat našla u otrovu koji je Dejkinova prodavala.“

Naježila se. „Ali gospođa Dejkin sada je mrtva, a niko drugi ne zna za sastav njenog otrova.“

„Postoji makar jedna osoba koja zna“, rekao je Kejleb.

„O, bože. Mislite na doktora Halsija?“

„S velikom sigurnošću, sada možemo reći da je Halsi saradivao s gospođom Dejkin. Napravio je neke od otrova koje je prodavala.“

Jedna pomisao pala joj je na pamet. „Mislite li da ju je možda on ubio?“

„Ne“, odgovorio je Kejleb.

„Zašto ste tako sigurni u to?“

„Halsijeva specijalnost su opasne materije. Da je hteo nekoga da ubije, koristio bi oružje koje je njemu poznato.“

„Otrov.“

„Da.“

Ponovo se naježila. „Ali nisam primetila otrov na telu.“

„Što će reći da ju je neko drugi usmrtio.“

„Neko od onih koje je ucenjivala?“

„Moguće je“, složio se Kejleb. „Ali po onome što je zapisivala u svesci, reklo bi se da je godinama bila u tom poslu. Da je neko iznenada rešio da je ubije...“

„Znam. Suviše slučajnosti. Isto mislim i za očevo takozvano ubistvo. Ne verujem da bi on sebi stavio pištolj na čelo, i to neposredno posle smrti svog kolege.“

„Šta?“ Kejleb je zastao nasred podijuma za igru. „Vaš otac nije popio otrov?“

Svesna radoznalih pogleda oko sebe, utišala je glas.

„Ne“, šapnula mu je.

Amanda Kvik

„Prokletstvo. Ubijen je. Zašto mi, dođavola, to niste rekli?“

Zgrabio ju je za ruku i kroz gužvu odvuкао s podijuma do neosvetljene bašte. Kada su ostali sami, uhvatio ju je za ramena.

„Hoću da znam šta se tačno dogodilo vašem ocu“, rekao joj je.

„Ubijen je iz pištolja“, rekla je. „Sve je namešteno da izgleda tako kao da je sam povukao oroz. Ali ja sam ubedena da je neko drugi pucao u njega.“

Ta noć bila je puna neke nevidljive energije. Mogla je da oseti Kejlbova čula.

„Naravno, u pravu ste“, rekao joj je.

Laknulo joj je.

„Gospodine Džounse, ne znam šta bih vam rekla. Vi ste jedini koji mi veruje.“

Sedamnaest

„Sve se uklapa“, rekao je Kejleb.

„Šta to?“, pitala ga je teško dišući zbog umora i neke hladne energije koja je izbijala iz njega. „Imate li nekakav predosećaj?“

„Da, zahvaljujući vama.“ Zategla mu se vilica. „Trebalo je da postavim sebi to logično pitanje još na početku. Bio sam previše okupiran traganjem za Halsijem.“

„Koje je to logično pitanje?“

„Kakva je veza između ubistva vašeg oca i njegovog kolege, i krađe paprati?“

„Molim?“ Uzdrhtala je i pokušala da dokuči izraz na njegovom licu, sakrivenom u senci. „Ne razumem. Kakve to veze ima jedno s drugim?“

„To je, gospođice Bromli, ono što moram da otkrijem.“

„Ali mislite da postoji neka veza?“

„Kao što rekoh, trebalo je i ranije da razmotrim tu mogućnost. Mogu samo reći da sam, na neki način, bio ometen.“

„Pa, ne može se reći da niste imali pune ruke posla, kako sa sprečavanjem onog opasnog kulta, tako i s razotkrivanjem identiteta čoveka kojeg sam ja poznavala kao doktora Noksa, a koji je, u stvari, bio ludi naučnik za kojim ste tragali. Da ne pominjem i to da ste pronašli leš gospođe Dejkin i otklonili opasnost od mog hapšenja za ubistvo. Bili ste veoma zauzeti u

posljednje vreme, gospodine. Potpuno je jasno zašto niste mogli da se pozabavite i ubistvom dvojice ljudi od pre godinu i po dana.“

„To su bile samo manje poteškoće“, rekao je. „Bilo je tu još nečeg što mi se isprečilo na putu.“

„Šta to?“

„Kad smo već kod toga, mislim da je i smrt vašeg verenika povezana s tim događajem. Mora da jeste.“

Ponovo je uspeo da je iznenadi. „Ne mislite valjda da i ubistvo gospodina Glasona ima veze s tim?“

„Moglo bi da ima“, rekao je. „Slika je sada mnogo jasnija. Muka, koju sam pomenuo, bila je veliki problem koji mi je pomutio um.“

„Stvarno?“, podigla je obrve. „Kakva je to muka koja je tako sposobnog Kejleba Džounsa naterala da pogreši?“

„Vi“, jednostavno je odgovorio.

Ostala je bez reči.

„Molim?“, konačno je uspela da progovori.

Obema rukama obuhvatio joj je obraze. „Ti si ta muka, Lusinda. Nikome do sada nije uspelo da pomuti ovaj um, kao što je uspelo tebi.“

„To baš ne zvuči kao nekakav kompliment.“

„To nije bio kompliment. Samo činjenica. Štaviše, mislim da neću ni moći da se koncentrišem sve dok se ne uverim da li ja delujem tako uznemirujuće na tebe.“

„Oh“, uzdahnula je. „Da, da, delujete. Vrlo uznemirujuće.“

„Veoma mi je drago što to čujem.“

Njegove usne poklopile su njene.

Čula su joj se u trenutku zažarila i prepustila čarobnoj noći. U toj tmini, bašta je oživela i okružila ih mirisima. Samo trenutak pre toga, cveće nije bilo vidljivo u tami. Sada je već gorelo poput malih fenjera i obasjavalo ih svetlošću raznih boja. Trava je poprimila smaragdnozelenu boju, a živa oграда ličila je na najlepši zid. Sve je oživelo.

Kejleb ju je privukao bliže. Pritiskao ju je usnama.

„Želiš li me, Lusinda?“, pitao je promuklo. „Moram da znam. Ne znam da li ću ikada više moći da se otrezним ukoliko mi ne odgovoriš na to pitanje.“

Sve do tada bila je ubeđena da nikada neće saznati šta znači osetiti strast. A ona ju je tada udarila svom žestinom. Niko ne bi bio povređen ako bi dopustila sebi da je odnese ta oluja. Moglo je da naškodi jedino njenom srcu, ali bilo je jako, izdržaće. Pomisao na to da nikada neće saznati, niti osetiti ništa slično, ukoliko se ne prepusti Kejlebovom zagrljaju, otvorila je novu perspektivu. *Bolje je umreti, a znati šta znači voleti.*

Rukavicama je dotakla njegovo lice. „Želim te, Kejlebe. Je li to odgovor koji si želeo da čuješ?“

Njegove usne ponovo su se glatko spustile na njene. Prigušeni zvuci muzike kao da su dolazili iz neke druge dimenzije. Noć je postala vrela. Potpuno se prepustila tom nepoznatom ludilu.

Obesila je ruke oko Kejlebovog vrata i podarila mu svoje usne. Drhtala je. Nije odmah bila svesna da ju je Kejleb podigao u naručje i poneo dublje u baštu.

„Osećam to“, rekao joj je. „Vrela si.“

„Da.“ Prešla je prstom po ivici njegove brade. „I ti si.“

„Bašta je tvoj svet. Kako ti sada izgleda?“

„Magično. Živo. Svaka biljka, pa i najmanji listić trave, deluje opijajuće. Svaka nijansa zelene boje lišća. I cvetovi sijaju na svoj način.“

„Kao da si u bajci.“

„Tako je“, potvrdila je. „Šta ti vidiš?“

„Samo tebe.“ Zaustavio se ispred nekakve niske kućice. „Otvori vrata.“

Spustila je ruku, opipala kvaku i pritisnula je. Vrata su se otvorila. Sačekali su ih mirisi raznog bilja. Njena čula budili su mirisi suve lavande, latica ruža, kamilice, nane, ruzmarina, majčine dušice i lovora. Na svetlosti mesečine videla je bukete raznih biljaka koji su visili s plafona. Na podu je bilo još mnogo mirisnih bokora.

„Koliba za sušenje bilja“, rekla je opijeno. „Imam i ja takvu.“

„Ovde možemo biti sami.“

Lagano ju je spustio na noge i otišao do drugog kraja kolibe, na kome je stajala jedna drvena stolica. Uzeo ju je i zaglavio ispod kvake na vratima. Odmah zatim vratio se njoj.

„Ti uvek na sve misliš“, rekla mu je.

„Trudim se.“

Veoma nežno skinuo joj je naočari i spustio ih po strani. Ponovo ju je podigao u naručje.

Drhtala je od želje toliko da je morala da se uhvati za njegova ramena kako bi održala ravnotežu.

Nežno ju je ljubio, a onda okrenuo leđima ka sebi. Počeo je da otvara kopče na njenom korsetu. Za tili čas haljina joj je bila raskopčana.

Poljubio je njeno golo rame. „Hvala bogu da nemaš metalnu mrežu na korsetu.“

„Modna industrija tvrdi da su veoma nezdrave“, objasnila je.

Nasmejao se prigušenim, dubokim, muškim glasom. „A da ne pomijemo nepraktičnost u ovakvim trenucima.“

Okrenuo ju je ka sebi i lagano oslobodio korseta. Zajedno s njim, spuštao je i suknju, sve dok nije pala na pod. Ostala je u tankom kombinezonu, čarapama i čizmicama.

Polusvesna, raskopčala mu je sako i gurnula ruke ispod košulje, nestrpljiva da oseti toplinu njegovog tela. Brzim pokretima skidao je sako, razvezao kravatu i raskopčao košulju. Prstima je prelazila preko njegovih čvrstih grudi.

„Potreban nam je krevet“, rekao je Kejleb.

Odmakao se od nje, uzeo najbližu korpu i okrenuo je naopako. Iz nje se rasulo mnogo suvog, mirisnog bilja. Kada je na isti način ispraznio još jednu, drugu i treću korpu, na podu je bila hrpa bilja. Dodatno opijena mirisima raznog bilja, spustila se i legla kao u najudobniju postelju, čim ju je Kejleb prekrio svojim kaputom. Svojim telima gnječili su cvetove, latice i lišće.

Legao je tik uz nju, oslonivši se na jedno rame, dok je drugom rukom pratio obline njenih grudi. Nekakav čudan zvuk za tren ju je prenuo iz

bunila. Shvatila je da je to bio neartikulisani, tihi krik koji je ispustila iz grla.

„Ššš“, rekao joj je nežno. Zvučao je kao da je gušio smeh ili uzdah zadovoljstva. Oboje ih je utišao poljupcem. „Sami smo, ali nećemo rizikovati da privučemo pažnju nekih koji su možda rešili da prošetaju parkom.“

To ju je probudilo iz transa. S obzirom na svoju reputaciju, nije mogla pasti niže, ali bilo bi potpuno ponižavajuće da je vide голу u naručju nekog muškarca.

„Ne boj se“, rekao joj je Kejleb. „Znaću ako se neko bude približio kolibi. Nisam lovac, ali odlično čujem. To nam je nasledno.“

„Siguran si?“, pitala ga je.

„Ne veruješ mi i ne osećaš se sigurno pored mene?“

Bio je čvrst kao stena. Ako nešto obeća, održaće obećanje, pomislila je.

„Verujem ti“, prošaputala je, iznenadivši i sebe tim svojim rečima. Ali bio je to čista istina. „*Zaista* ti verujem.“

Pritisnuo ju je svojim grudima i lagano je ljubio. Znala je da je to bio njegov način da potvrdi obećanje koje je dao.

Opustila se i uživala u težini njegovog tela. Dodirivao ju je kao da je mazio najnežniji cvet orhideje. Njihov žar stopio se s mirisima suvog bilja.

Trgla se kada je osetila kako Kejlebova ruka klizi uz njenu butinu. Ukočila se.

„Hoću da osetim koliko si topla“, šaputao je.

Najpre stidno, lagano je opustila kolena. Kada njeno telo više nije slušalo razum, sama se nudila njegovim dodirima.

Njegov topao dlan opipavao je čarapu i bio sve bliži goljoj koži iznad podvezice. Teško je disala. Krv joj je ključala.

„Imaš sve ono što pravi alhemičar žudi da otkrije“, rekao je Kejleb. Glas mu je bio dubok i pomalo hrapav. „Čuvaš sve tajne plamena i noći.“

Nežno je stiskao i svojim dodirima pronalazio mesta koja su gorela pod njegovim prstima. Mišići su joj se grčili, gubila je dah. Iščekivanje i želja budili su potpuno nepoznata osećanja u njoj. Više nije kontrolisala pokrete.

Želeći da upozna Kejleba, prisno kao što je i on nju, spuštala je ruku niz njegovo čvrsto telo. Kada je opipala pantalone, shvatila je da su već bile raskopčane. Radoznali prsti napipali su njegovu snažnu, obdarenu muškost. Zastala je iznenađeno.

Kejleb je ostao potpuno miran.

„Misliš li da sam... neprihvatljiv?“ pitao je šapatom. Osetila je strah u tom pitanju i pored sve te njegove samokontrole.

„Više nego... prihvatljiv.“ Spustila je lice na njegove grudi. „Samo, nisam očekivala da će biti toliko... prihvatljiv.“

Osetila je kako mu grudi podrhtavaju.

„Nemoj ni da pomisliš da mi se smeješ, Kejlebe Džounse.“

„Nikada“, rekao je.

„Osećam da se smeješ.“

„Osmehujem se, ne smejem se. To nije isto.“

Imala je nameru da to raspravi s njim, ali on ju je ponovo pritisnuo svom težinom i ponovo je zaplovila u nepoznato. Imala je osećaj da je čeka oluja. Zarila je prste u njegova leđa, ne bojeći se više njegove veličine. Čula ga je kako prigušeno stenje.

„Boli te“, rekla je i prestala da ga steže.

„Ne“, rekao je promuklo.

Ponovo ga je dodirnula. Zastenjao je u njen vrat.

„Želim da svršiš“, rekao je.

Ponovo je klizio rukom po njenom telu, ali to više i nije bilo neophodno. Njegove reči bile su dovoljne da je izlude. Spoznala je potpuno nov i nepoznat osećaj zadovoljenja.

Kejleb je već duboko i snažno prodirao u nju.

Jedva da je mogla da podnese bol i zadovoljstvo koje je osećala. Preplavili su je neki čudni talasi. Kejlebova energija, pomislila je, bila je u punoj snazi.

Kao da joj je otvorio vrata raja. Više nije osećala bol, samo neizmerno uživanje. Svaki put kada bi Kejleb iznova prodro duboko, osetila je sve veće zadovoljstvo. Nije mu se opirala.

Zarila je nokte u njegova ramena i prepustila se uživanju. Želja je pobedila stid. Kejleb jeste bio snažan, ali i ona je otkrila snagu žene u sebi.

Za tren se uplašila da će ih uništiti sudar njihovih jakih energija ličnosti.

Čak i uz tu opasnost, bila je očigledna i strast koja ih je spajala. Njihove energije, spojene u jedno, eksplodirale su poput vatrometa.

„Lusinda.“ Glas mu je bio hrapav, kao da je trpeo bol.

Otvorila je oči. Gledao ju je s takvim žarom da je pravo čudo kako njegov pogled nije zapalio vatru te noći.

„Lusinda.“

Naredni put, ime joj je izgovarao u transu.

Mišići su mu se grčili. Sa usana mu se oteo uzdah. Sledećeg trenutka, duboko u sebi, osetila je dokaz njegovog zadovoljstva.

Zajedno su, spojeni u jedno, uplovili u noć.

Osamnaest

Prigušeni glasovi – muški šapat i tihi ženski smeh – vratili su Kejeleba u realnost. Pažljivo je slušao kako bi odredio lokaciju tog para. Jesu bili udaljeni, ali su se približavali kolibi.

Lagano se odvojio od Lusinde i ustao. Suvo lišće zašuštalo je ispod njegovog kaputa. U mirise bilja umešao se i miris ljubavnog čina.

Lusinda se okrenula i otvorila oči. Na svetlosti mesečine mogao je da vidi koliko je bila opijena i malaksala. Osmehnula mu se se, vrlo zadovoljna sobom, i prstom dotakla njegovu usnu.

Uhvatio ju je, poljubio joj ruku i brzo izvadio maramicu iz džepa. Nežno ju je obrisao, podigao je na noge i dodao joj naočari.

„Moraš se obući“, šapnuo joj je na uvo.

„Mmm.“

Primitio je da joj se izgleda nije žurilo. Podigao je haljinu i pokušao da je zakopča na leđima. Imao je priliku da raskopča nekoliko žena, ali nijednu do tada nije zakopčavao. Shvatio je da je to bilo mnogo komplikovanije nego što je mislio. Njegovo neiskustvo odmah je izašlo na videlo.

„Zašto žene, za ime boga, oblače ovako teške haljine?“, mumlao je dok je pritezao kopče.

„Budi siguran da je ova haljina lakša od bilo koje druge na balu. Samo da dodam i to da moj korset, donji veš i podsuknja ne prate današnju modu. Lakši su nego što to nalažu modna pravila.“

„Verujem ti na reč“, rekao je.

Primitio je da je malo nedostajalo da prasne u smeh. Zaboravila je na opasnost da su mogli biti viđeni. Pomislio je da nije bila svesna toga da više nisu bili sami.

„Približava nam se neko dvoje ljudi“, rekao joj je na uvo. „Idu ka nama, verovatno s namerom da iskoriste ovu kolibu u istu svrhu u koju smo je mi upravo iskoristili. Vrata su zaglavljena, ali će sigurno moći da čuju naše glasove.“

To ju je osvestilo.

„Dragi bože.“ Užurbano je počela da podiže čarape i namešta haljinu.

On je zakopčavao pantalone. Zakopčao je košulju, obukao sako i vešto vezao kravatu. Niko u porodici Džouns nije imao strpljenja za ličnu posluhu, pa je očigledno imao iskustva u tome. Zgrabio je svoj kaput, otre-sao lišće s njega i brzo ga obukao. Zadovoljno se osmehnuo kada je osetio miris Lusindinog tela koji je bio dokaz njenog malopredašnjeg uživanja.

„Frizura“, šapnula je prestravljeno. Užurbano je pokušavala da ukroti lokne raspuštene iz punđe, koja je do malopre bila besprekorna. „Nema šanse da je popravim.“

Tada je jasno mogao čuti glasove u bašti. Stavio je ruku preko Lusindinih usta. Ućutala je istog trena.

Zaškripala je kvaka na vratima.

„Dodavola“, pobunio se muški glas. „Izgleda da je prokleta koliba zaključana. Moraćemo da potražimo neko drugo mesto, draga.“

„Nemoj ni da pomisliš da to bude neki zabačen čošak u bašti“, opomenuo ga je strogi ženski glas. „Nema šanse da bih ovu haljinu isflekala na travi.“

„Sigurno ćemo naći neko prikladno mesto“, nestrpljivo je dodao muškarac.

„Pih. Možemo i da se vratimo u salu. Ionako sam izgubila volju. Radije bih popila još jednu čašu šampanjca.“

„Ali, draga...“

Glasovi su postajali sve tiši kako se par udaljavao ka kući.

„Mislim da taj mladić na kraju neće uživati kao što sam ja“, rekao je Kejleb.

Lusinda ga nije slušala. „Ne mogu ovako nazad u salu. Moraš me odvesti do kočije. Ledi Majlden moraće da otprati Patrišu do kuće.“

„Nema potrebe da paničiš, Lusinda.“ Kada je bio siguran da je opasnost prošla, sklonio je stolicu s vrata. „Pobrinuću se da sve bude u najboljem redu.“

Naći rešenje za svaki problem – u tome se dobro snalazio, pomislio je samouvereno. Uzeo ju je za ruku i izveo iz kolibe.

Odlično je poznavao svaki deo te bašte, kao da je bio kod svoje kuće. Nije bilo teško provesti Lusindu sporednim stazama, pored kuhinje, pa na sporedni ulaz i najzad na parking.

Na platou ispred kuće čekalo je mnogo kočija, s nekoliko dvokolica. Kada je spazio Kejleba i Lusindu, Šut je prekinuo razgovor s dvojicom kočijaša. Podigao je šešir i pozdravio ih.

„Odlazite, gospođice?“, pitao je. Nakratko je pogledao Lusindinu frizuru, a onda brzo skrenuo pogled.

„Da“, odgovorila je kratko. „Što pre, ako je moguće.“

Otvorio je vrata i spustio stepenik. „A gospođica Patriša?“

„Gospodin Džouns zamoliće ledi Majlden da je odveze do kuće. Hoćete li, gospodine Džounse?“

„Naravno“, rekao je Kejleb. Zabavljao ga je njen usplahireni glas.

„Oh, zamolite je da ponese i moj ogrtač.“

„Hoću“, obećao je Kejleb.

Lusinda je obema rukama podigla izgužvanu haljinu i ušla u kočiju. Kejleb je prišao vratima, nagnuo se unutra i iskoristio poslednji trenutak da još malo uživa u njenom mirisu i raspoloženju.

„Videćemo se sutra, u isto vreme“, rekao joj je.

„Molim?“ Kao da je ostala bez daha. „A, da. Vaš dnevni izveštaj.“

„I moj doručak. Kažu da je to najvažniji obrok. Laku noć, gospođice Bromli. Lepo spavajte.“

Zatvorio je vrata i odmakao se od kočije. Šut mu je klimnuo glavom, popeo se na sedište i uhvatio uzde.

Kejleb je gledao za kočijom sve dok nije nestala u magli. Kada mu se izgubila iz vida, okrenuo se i na sporedni ulaz ponovo ušao u kuću.

Stepeništem za posluđu peo se ka balkonu kada ga je zaustavio poznati glas iza leđa.

„Jeste li za čašu pića“, pitao ga je Gejb. Možete nam se pridružiti u bilijaru, mada znam da vam je ovih dana dosta igara na sreću.“

Okrenuo se i video svog rođaka kako mu se osmehuje s vrata sale za bilijar. Iza Gejba stajao je Tadeus s bilijarskim štapom u ruci. Obojica su bili bez sakoa, kravata i s rukavima podignutim do laktova.

„Šta vas dvojica, dođavola, tražite ovde?“, pitao ih je Kejleb. „Mislim da bi trebalo da budete u sali.“

„Leona i Veniša sažalile su se na nas i dale nam slobodno dok se njih dve pozabave starijom gospodom“, rekao mu je Tadeus.

„Čaša pića zvuči kao odlična ideja.“ Kejleb se predomislio i krenuo ka njima. „A i bilijar. Valjda će ulog biti dobar.“

Tadeus i Gejb pogledali su se začuđeno.

„Mesecima niste igrali bilijar s nama“, rekao je Gejb.

„Bio sam zauzet. Nisam imao vremena za bilijar.“ Kejleb je svukao kaput i prebacio ga preko stolice. „Koliki je ulog?“

Gejb i Tadeus ponovo su se pogledali u čudu.

„Nikada ne igrate u novac“, rekao je Gejb. „Sve je moguće, rekao bih.“

„Bilijar nije igra koja se slučajno igra.“ Kejleb je prišao zidu i izabrao štap. „Nemam ništa protiv toga da iskoristim mogućnost, pa čak i povremeno.“

„Onda, dobro.“ Tadeus je pogledao Kejleba preko stola. „Recimo, sto funti? Ovo je prijateljska, familijarna igra.“

„Neka bude hiljadu“, rekao je Kejleb. „Tako će biti još više prijateljska.“

Tadeus se nasmejao. „Sigurni ste u pobjedu?“

„Večeras ne mogu da izgubim“, odgovorio je Kejleb.

Malo kasnije, Kejleb je vratio štap na mesto. „Hvala, rođaci. Bilo je ovo lepo iskustvo. A sada, ako nemate ništa protiv, moram da pronađem ledi Majlden pre nego što krenem kući. Rano ustajem u poslednje vreme.“

„Zbog istrage?“, pitao ga je Tadeus.

„Ne“, odgovorio je Kejleb. „Zbog doručka.“

Gejb se nagnuo nad sto. „Mesecima niste igrali bilijar, a večeras ste uspeli da uzmete po hiljadarku od obojice. Kako ste bili tako sigurni da ćete pobediti?“

Kejleb je uzeo kaput sa stolice i obukao ga. „Posrećilo mi se.“ Krenuo je ka vratima.

„Samo još nešto, pre nego što odete, rođake“, rekao mu je Gejb.

Kejleb je zastao i pogledao ga preko ramena. „Šta?“

„Skinite to lišće s leđa pre nego što uđete u salu“, rekao mu je Tadeus.

„Da li to imate pokidane latice po kosi?“, dodao je Gejb. „Mislim da to nije u modi.“

Devetnaest

Gospođa Šut otvorila je vrata kuće i pre nego što se kočija zaustavila. Strčala je niz stepenice, umotana u ogrtač, s noćnom kapom na glavi i crnom, kožnom tašnom u ruci. Pod slabom svetlošću fenjera, Lusinda je primetila da je bila uznemirena.

„Konačno ste stigli, gospođice Bromli“, rekla je gospođa Šut. „Očekivala sam da ćete se vratiti mnogo ranije. Htela sam da vam pošaljem poruku, ali nije bilo nikoga ko bi je odneo u ovo doba.“

„Šta se desilo?“, pitala je Lusinda uplašeno.

„Moja rođaka iz Gapi lejna“, rekla je gospođa Šut. „Pre sat javila mi je da dečko iz njenog komšiluka, mali Hari, ima visoku temperaturu i otežano diše. Rekla je da mu je majka pretrnula od brige i straha.“

„Idem odmah“, rekla je Lusinda kako bi je umirila. „Dajte mi tašnu.“

„Hvala vam, gospođo.“ Vidno smirena, gospođa Šut joj je s olakšanjem dodala tašnu i odmakla se korak nazad. Zastala je i kao da se namrštila. „Vaša frizura, gospođo. Šta vam se to dogodilo?“

„Mala nezgoda“, kratko joj je odgovorila Lusinda.

Šut je ponovo povukao uzde. Kočija se, uz škripu, izgubila u magli. Lusinda je upalila fenjer i proverila da li je u koferu bilo sve što bi joj moglo zatrebati. Sve je bilo tu. Bočice, kutijice, pa čak i bilje od kojeg je pravila rastvore za inhalaciju i koji su ublažavali spazam pluća kod male dece. Ako još nešto bude zatrebalo, Šut će moći da se vrati do grada.

Zadovoljno se naslonila i kroz prozor posmatrala predeo kojim su prolazili. Zgrade i neke druge kočije nakratko bi se pojavile, a onda ponovo nestajale u magli. Čula se samo škripa točkova.

Poziv iz Gapi lejna prekinuo je onaj nestvarni, lep osećaj koji ju je pratio sve do kuće. Nije verovala da je, uz Kejleba Džounsa, mogla da oseti i doživi takvu strast. I to ni manje ni više, nego u kolibi. Do tada je pročitala mnogo romana, ali nijedan o tome da su heroj i heroina koristili kolibu za takav nedozvoljeni čin.

Nedozvoljeni čin. A baš ona upravo je proživela jedan takav. Pomislila je da je postala pomalo nevaljala. Ali kao da taj susret u kolibi nije bilo jedino što joj je uzburkalo čula. Telo joj se povratilo od siline uživanja koje je osetila tokom svog prvog seksualnog iskustva, ali bilo je tu još nečeg zbog čega je bila uznemirena. Osećala je da se sprema nešto veliko. Slično onoj energiji koju je osećala uz Kejleba. Kao da ju je još držao taj osećaj iščekivanja. Osećala je da će je to odvesti Kejlebu. Pitala se da li je i on osećao tu čudnu povezanost.

Šut je zaustavio kočiju ispred jedne kućice. To je bila jedina kuća u kraju čiji su prozori bili osvetljeni. Sve druge bile su u mraku, a ukućani poodavno u posteljama. Za sat ili dva, kada se moderna, gradska gospoda budu vraćala kući s balova ili iz nekog drugog provoda, ljudi iz tog kraja će se buditi. Poješće nešto skromno za doručak i uputiće se u londonske radnje, fabrike i bogate kuće u kojima su zarađivali za život. Ono što bi zaradili bilo je jedva dovoljno da prežive.

Šut je otvorio vrata. „Čekaću vas ovde, pored konja, kao i obično, gospođice Bromli.“

„Hvala.“ Uzela je tašnu i osmehnula mu se. „Izgleda da se ni vi ni ja ove noći nećemo naspavati.“

„Nije nam prvi put, zar ne?“

Vrata na kući širom su se otvorila. Alis Ros pojavila se s kapom i kecljom oko struka. Bila je nestrpljiva i vidno uplašena.

„Hvala bogu, stigli ste, gospođice Bromli“, rekla je. „Izvinite što sam vas pozvala u ove sitne sate, ali nisam bila ovako uplašena ni kada se Eni razbolela prošlog Božića.“

„Molim vas, nemojte misliti na vreme, gospođo Ros. Žao mi je što kasnim. Nisam bila kod kuće kada je stigao vaš poziv.“

„Da, gospođo, shvatila sam.“ Alis je s oduševljenjem pogledala njenu plavu haljinu. „Prelepo izgledate, gospođo.“

„Hvala vam“, odsutno je odgovorila Lusinda. Prošla je pored Alis i požurila do mališana koji je ležao na sofi ispred kamina. „Tu si, Hari. Kako se osećaš?“

Dečak ju je pogledao očicama koje su gorele od temperature. „Bilo je i bolje, gospođice Bromli.“

Disao je plitko i isprekidano, kao i sva deca kada se prehlade.

„Uskoro ćeš opet biti dobro“, rekla mu je. Spustila je tašnu pored ognjišta, otvorila je i izvadila jedan paketić. „Sada, gospođo Ros, hoćete li da prokuvate malo vode, da što pre Hariju olakšamo disanje.“

Hari je žmirkao dok je gledao u nju. „Baš ste lepi, gospođice Bromli.“

„Hvala, Hari.“

„A šta vam se to desilo s frizurom?“

Kejleb je skinuo kaput, sako, odvezao kravatu, a onda je zastao i zagledao se u krevet. Posle ljubavnog čina bio je veseliji i opušteniji nego mesecima unazad. Imao je nameru da legne u spavaću sobu, koju je retko koristio, i još malo uživa u tom osećaju.

Osećaj zadovoljstva lagano je bledeo, bio mu je potreban san, a ipak, nije mu se dalo da legne.

Nekakav drugi osećaj, sličan teskobi koju je osećao proteklih dana, nije mu dao mira. Ništa slično uobičajenoj nesanici, ali svakako ono zbog čega je bio siguran da te noći ne bi mogao da zaspi.

Izašao je iz spavaće sobe i sišao u biblioteku-laboratoriju. Ušao je, upalio fenjer i pored polica s knjigama došao do sefa. Otkucao je šifru, otvorio ga i iz njega izvadio zapise i svesku Erazmusa Džounsa.

Seo je ispred ugašenog ognjišta, skinuo zlatnu dugmad s rukava i podigao ih visoko iznad laktova. Neko vreme samo je sedeo i gledao te dve

gomile ispisanog papira. Svaku je pročitao već nekoliko puta, od prvog do poslednjeg slova. Savijeni čoškovi izdvajali su stranice koje možda jesu, a možda i nisu bile bitne.

U početku je s elanom čitao zagonetke i pristupao im s istim uzbudjenjem kao kada je trebalo da složi kockice i reši nekakav problem. Mora da postoji način, govorio bi sebi. Uvek postoji rešenje.

Bilo mu je potrebno mesec dana da dešifruje kodove koje je njegov pradedo pisao. Isto toliko bilo mu je potrebno da dešifruje i Silvesterove sveske. Pokazalo se da kôd u toj svesci nije isti kao i oni koje je taj matori krelac koristio u drugim svojim zapisima.

Čak i taj mali deo zagonetke koji je uspeo da dokuči dao mu je vetar u leđa. Erazmusovi zapisi bili su dokaz njegovog postepenog padanja u ekscentričnost, opsesiju i ludilo. Nasuprot tome, Silvesterovi zapisi bili su potpuna enigma. Misterija misterije i lavirint bez izlaza. Međutim, sve do sudnjeg dana, Erazmus je bio ubeđen da će pronaći tajnu svog ludila i ključ za izlečenje.

Nasumice je izabrao jednu stranicu i u sebi počeo da prevodi jedan manji pasus.

Transmutaciju četiri elementa psihe nije moguće postići ukoliko se ne otkrije tajna petog elementa, onog koji je najpre otkriven i poznat kao miris starosti...

Tipična lupetanja jednog alhemičara, pomislio je. Izgleda da je sveska bila puna sličnih gluposti. Međutim, nije mogao da pobegne od osećaja da je nešto propustio. Šta li se krilo u tim zapisima što je toliko opčinilo Erazmusa?

Neprijatan nemir sve više ga je mučio. Bio je sve sigurniji u svoj osećaj koji mu je govorio da nešto mora da preduzme. Zatvorio je svesku kada više nije mogao da se koncentriše, i ustao.

Neko vreme stajao je i pokušavao da se koncentriše na istragu u vezi s Halsijem. Kada ni tako nije uspeo da sredi svoje misli, pošao je da dohvati bokal brendija, kao slamku spasa za koju se u poslednje vreme često hvatao.

Savršen otrov

Zastao je na sredini sobe. Možda je pre trebalo da popije malo čaja koji mu je Lusinda preporučila protiv napetosti. Te večeri bio je napregnut. Nije znao tačnu dijagnozu, ali svakako se uvek bolje osećao kada bi popio taj njen napitak.

Lusinda. Sećanje na ono što su njih dvoje doživeli u kolibi više mu nije grejalo dušu. Štaviše, zaledila mu se krv u žilama.

Lusinda.

Odjednom je znao, a uvek je verovao svojoj intuiciji, da je bila u velikoj opasnosti.

Dvadeset

Inhalacija je za samo nekoliko minuta umanjila tegobe Harijevog spazma.

„To bi bilo sve.“ Lusinda je ustala, boreći se pomalo s težinom svoje haljine i nasmejala se Alis Ros. „Ostaviću vam ovo za slučaj da mu ponovo bude loše, mada verujem da će mu ubrzo biti mnogo bolje.“

„Ne znam kako da vam zahvalim, gospođice Bromli“, rekla joj je vidno smirena Alis.

„Zahvalićete mi tako što ćete se pobrinuti da se mali Hari vrati u školsku klupu čim mu bude bolje.“

Hari se na to namrštio i promuklo uzdahnuo. „Mogu da zaradim više novca ako budem prodavao novine na čošku.“

„Škola je dobra investicija“, rekla mu je Lusinda i zatvorila torbu. „Ako sada budeš išao u školu, kasnije ćeš imati mnogo više novca nego što sada možeš da zaradiš prodajom novina na ulici.“

Iza Alis pojavio se Gilbert Ros, gromada od čoveka, koji je zarađivao za život baveći se stolarijom.

„Čim mu bude bolje, vratiće se u školu“, obećao je Gilbert. „Nemojte da brinete za to, gospođice Bromli.“

Lusinda se nasmejala i sagla se da pomazi Harija po kosi. „Drago mi je što to čujem.“ Uspravila se, uzela torbu i pošla ka vratima. „Poželela bih vam laku noć, ali čini mi se da je već jutro.“

Gilbert joj je otvorio vrata. „Hvala vam, gospođice. Odužiću vam se kao i uvek. Kad god vam zatreba stolar, samo me pozovite.“

„Znam. Hvala, gospodine Ros.“

Napolju ju je dočekala još gušća magla nego kada je došla da pomogne Hariju. Jedva je uspela da nasluti obrise kočije.

Imala je nekakav čudan osećaj dok je koračala ka njoj. Naježila se na oštrom jutarnjem vazduhu. *Trebalo je da uzmem svoj ogrtač pre nego što me je Kejleb ispratio s bala. Na šta sam samo mislila?* Ah, znala je odgovor na to pitanje. Ni na šta drugo osim na uživanje tokom ljubavnog čina i na osećaj bliskosti s Kejlebom.

Prijalo joj je prisećanje na taj trenutak, ali je više nije grejalo. Ili je njoj samo bilo veoma hladno.

Čovek, umotan u kaput, odvojio se od ograde na koju je bio naslonjen i krenuo ka kočiji. Nije progovorio ni reč dok je otvarao vrata i spuštao stepenik.

Šut ju je uvek dočekivao pozdravom. Uvek bi joj rekao poneku reč, kome god da je bila u poseti. Nije čak ni ruku podigao kako bi se javio Gilbertu Rosu, koji je još stajao na pragu svoje kuće.

Nešto tu nije bilo kako valja.

Čula je kako se vrata zatvaraju iza njenih leđa. Gilbert je očigledno bio zadovoljan, jer ju je predao u sigurne Šutove ruke. Uхватила ju je panika.

Jedva je čekala da sedne i umota se u ćebe, ali zbog nekog nepoznatog razloga zaustavila se na nekoliko koraka od kočije. Nešto nije bilo u redu sa Šutom. Kaput mu nije stajao kao i obično, pomislila je. Bio mu je preuzan u ramenima, a i kapa mu je omalila. I nije stajala kako treba. Šut je krivio kapu na drugu stranu.

Ko god da je bio, to nije bio Šut.

Pokušala je da se okrene u nameri da pobegne nazad u kuću.

„E nećeš“, povikao je lažni Šut.

Snažna ruka u hrapavoj rukavici zgrabila ju je preko usta i privukla na neke tvrde, mišićave grudi.

Panično je pokušavala da se odbrani i šutne otmičara u cevanicu, ali noge su joj se upetljale u dugu haljinu.

„Prestani da se ritaš, glupa kučko, ili ću te onesvestiti.“ Kragna mu je bila dignuta preko usta, pa mu je glas bio prigušen. Vukao ju je ka kočiji. „Dodavola, pomoz mi, Šarpi“, dobacio je nekome. „Saplešću se o ovu njenu suknju. Sve vreme mota mi se oko nogu.“

„Uhvatiću je za noge“, rekao je drugi čovek. „Pazi da ne uplašiš konja. Samo nam još treba da pobegne, zajedno s kočijom.“

Shvatila je da je još držala torbu u levoj ruci. U strahu je pokušavala da je otvori. Nijedan od te dvojice nije obratio pažnju na to. Bilo im je važno samo to da je prestala da se rita. Drugi muškarac uhvatio ju je za noge i podigao s tla. Uspela je da otvori jednu od dve kopče na torbi.

„Požuri“, viknuo je čovek sa Šutovom kapom na glavi. „Strpaj je unutra i nabij joj maramicu u usta pre nego što nekome padne na pamet da pogleda kroz prozor.“

Drugi nasilnik, onaj koji se zvao Šarpi, mučio se da je ubaci kroz uzana vrata na kočiji. Nekako se rešila i druge kopče na torbi.

Gurnula je ruku u torbu i pokušala da opipa paketić koji je tražila i molila se gub da izvuče onaj pravi.

„Prokleta haljina zaglavila se na vratima“, besneo je čovek.

„Nema veze, rešiću ja to, Perete. Penji se, brišemo odavde.“

Paket joj je bio u ruci. Otvorila ga je, zaustavila dah i čvrsto zažmurila.

Punu šaku praha bacila je ka onom koji joj je držao noge.

Šarpi je iznenađeno vrisnuo kada mu je mešavina bilja i ljutog bibera napala oči, nos i usta. Momentalno ju je pustio i počeo da vrišti, dahće i kašlje.

„Šta ti je, kog đavola?“, pitao ga je Peret zbunjeno i nestrpljivo. Još je žmurila i vapila za vazduhom, ali uspela je da baci veću količinu praha i u pravcu Peretovog lica.

I on je vrisnuo i sklonio ruke s nje. Nije uspela na vreme da stane na noge, pa je pala na bok i rame. Suknja je donekle ublažila pad, ali ne u potpunosti. Udarac i bol primorali su je da otvori usta i udahne malo

misterioznog praha. Grlo joj se istog časa zažarilo. Otkotrljala se ispod kočije i pokušala da udahne čist vazduh dok je oprezno otvarala oči.

Nisu suzile, ali sve je bilo u magli. U samoodbrani je negde izgubila naočari.

„Veštica me je oslepela“, vikao je jedan od one dvojice. „Ne mogu da dišem. *Gušim se.*“

Njegov drugar je urlikao.

Čula je još jedan glas u tami. Gilbert Ros.

„Prokleti razbojnici su ovde“, vikao je Ros. „Hoće da kidnapuju gospođicu Bromli.“

Otvarala su se vrata na kućama oko njih. Istrčavali su muškarci u pidžama i s noćnim kapama na glavi. Čim su videli poznatu kočiju, pritrčali su u pomoć.

Takozvani otmičari shvatili su da im je pretila životna opasnost ako bi pali u šake stanovnika Gapi lejna. Oteturali su se i izgubili iza ugla.

Nekoliko ljudi potrčalo je za njima, ali su brzo odustali, jer bosonogi nisu mogli da gaze oštro kamenje na putu.

„Gospođice Bromli“, povikala je Alis Ros.

Podigavši spavaćicu, trčala je niz stepenice ka Lusindi.

Nespretno i s bolom, Lusinda je uspela da se uspravi. Balske haljine očigledno nisu bile pogodne za takvu akciju. Posle vođenja ljubavi i pokušaja otmice, ta plava svila više nikad neće biti ista.

„Gospođice Bromli, jeste li dobro?“, pitala ju je Alis.

„Da, mislim da jesam“, odmah je odgovorila. Srce joj je ubrzano lupalo, a prah od bibera koji je udahnula još ju je pekao u grlu. Trpela je bolove posle pada, ali tešila je sebe da to nije ništa strašno. Alis ju je prihvatila obema rukama. „Dajte da vam pomognem.“

„Hvala vam.“ Drhtala je, ali je nekako uspela da ustane. Pokušavala je da dođe sebi. „Gde je Šut? Bojim se da su mu ona dva ološa učinila nešto strašno. Jedan od dvojice ukrao mu je kaput. Možda su ga ubili.“

Misli su joj prekinuli topot konja i škripa točkova kočije koja im se približavala velikom brzinom. Rukavom je obrisala oči ne bi li razbistrila pogled.

Kočija je izletela iz magle i naglo se zaustavila. Neko je izašao iz nje. Bez naočara nije mogla da prepozna lice, ali ga je jasno osetila svim svojim čulima.

„Kejleb“, prošaputala je.

Žurio je ka njoj. Dugački kaput, poput plašta, vijorio se oko njega. Kao da nije bio svestan ljudi oko sebe. Kao po naredbi, svi su mu se sklanjali s puta.

Kada je stigao do Lusinde, uhvatio ju je za ramena i privukao sebi.

„Jesi li dobro?“, pitao je promuklo.

Umalo nije vrisnula kada je stegao njeno bolno rame. „Da. Molim te. Moje rame.“

„Prokletstvo.“ Odmah ju je pustio. „Povređena si.“

„To je samo mala modrica. Otkud ti ovde?“

„Šta se dogodilo?“, pitao je, ne obraćajući pažnju na njeno pitanje.

Tada je, zapravo, postala svesna onoga što je doživela. „Mislim da su ta dvojica pokušala da me otmu. Sumnjam da su imali nameru da me pokradu.“

„Pre će biti da su hteli da je prodaju nekom bordelu“, nagađala je Alisina komšinica. „Novine su pune takvih priča.“

„Oh, stvarno sumnjam da je to posredi“, protivila se Lusinda.

„Gospođa Badžet je u pravu“, dodala je neka druga žena. „Pre neki dan pročitala sam u novinama članak o ženama koje su otete i iskorišćene na toliko bestidan način da nisu imale drugog izbora nego da završe u bordelu.“

Lusinda je nemo gledala u nju. „Verujte da me ni otmica niti korišćenje, kako vi to zovete, ne bi naterali da ostanem u bordelu, gospođo Čilders. Ali to bi me svakako razbesnelo. Bila bih veoma, veoma besna. A i našla bih način da se odbranim. Pitajte onu dvojicu nasilnika.“

Žena ju je gledala s poštovanjem, širom otvorenih očiju.

„U pravu je“, jetko je dodala Alis. „Obojica su plakali kao bebe dok su bežali odavde.“

„Gde je Šut?“, ponovo je pitala Lusinda i pogledala oko sebe.

„Našao sam ga“, povikao je neko.

Svi su se okrenuli u pravcu tog glasa. Šut i jedan od njegovih komšija pojavili su se iz neke uske ulice. Jedva je išao, ali bio je na nogama. Lusindi je laknulo kada ga je videla.

Pošla je ka njemu, iskrenula nogu i ponovo bi pala da je Kejleb nije prihvatio.

„I članak si povredila“, pitao je kao da je ona bila kriva za to. Uzeo ju je u naručje.

„Ne, izgleda da mi se polomila jedna štikla. Budite ljubazni, spustite me, gospodine. Moram do Šuta.“

„Sigurna si da nisi ozbiljno povređena?“

„Da, Kejlebe“, rekla mu je. „Sigurna sam. Sad me, molim te, spusti.“

Pažljivo ju je spustio na noge. Jedna žena žurila je ka njima.

„Našla sam vaše naočari, gospođice Bromli“, rekla je. „Ali slomljene su.“

„Imam druge kod kuće.“ Lusinda je žurila ka Šutu, svesna da ju je Kejleb pratio u stopu. „Šta su ti uradili, Šute?“

„Izvinite, gospođice Bromli“, ponizno je rekao Šut i polako se uhvatio za glavu. „Gamad, došli su mi s leđa. Oborili su me pre nego što sam bio svestan čime su me udarili.“

Pregledala ga je onoliko koliko je mogla da vidi u mraku. „Mislite li da ste se onesvestili?“

„Ne. Samo sam bio ošamućen. Pre nego što sam shvatio šta se dešava, savili su me i vezali mi usta.“

„Krvarite i očito ste još u šoku. Moramo vas uvesti negde gde je toplo. Tamo ću vam previti ranu.“

„Dovedite ga kod nas u kuću“, rekla je Alis. „Tamo je toplo.“

„Tako je.“ Lusinda je oprezno povel Šuta ka vratima. „Hoćete li da mi donesete moju torbu, gospođo Ros? Mora da je negde na ulici, blizu kočije.“

„Doneću je“, rekla je Alis.

Uz Kejlebovu pomoć, Lusinda je dovela Šuta do vrata.

„Jesi li uspela dobro da osmotriš tu dvojicu koji su te napali?“, pitao je Kejleb.

„Bojim se da ti ne mogu dati tačan opis“, odgovorila mu je. „Sve se dogodilo veoma brzo. Ali obojica su smrdeli na duvan.“

„To bi moglo da opiše tri četvrtine nasilnika u Londonu“, promrmljao je Kejleb.

„Jedan od njih zove se Šarpi, a drugi Peret“, dodala je.

„Nisu iz ovog kraja“, rekao je Gilbert Ros. „Ja vam mogu toliko reći.“

„Nije važno“, rekao je Kejleb. „Pronaći ću ja njih.“

„Kako?“, pitala ga je Lusinda, ne zato što nije bila sigurna u njegove reči, već zbog radoznalosti koju će strategiju koristiti.

„Glasine se brzo šire. Kako u takozvanom višem društvu, tako i u podzemlju.“ Bilo je nečeg mračnog i divljeg u Kejlebovom pogledu. „Veruj mi, Lusinda. Naći ću ih.“

Dvadeset jedan

„Šta li si, kog đavola, uradila onoj dvojici pa su onako zbrisali?“, pitao je Kejleb radoznalo.

Lusinda ga je pogledala preko oboda svoje šolje čaja. Zahvaljujući rezervnim naočarima koje je čuvala u stolu, jasno je mogla da mu vidi lice. Bio je ozbiljan, hladan i još ljutitog pogleda. Ali ona je vrlo dobro znala i njegovu drugu stranu i još jedno opasno oružje, koje je nedavno u Gapi lejnu nakratko osetila pod rukom.

Časkali su u biblioteci. Patriša je stigla malo pre njih. Kada im se pridružila, na sebi je još imala balsku haljinu. Kejleb je stajao leđima okrenut prozoru. Lusinda se iznenadila kada je uvidela da je i on na sebi još imao košulju i pantalone koje je nosio na balu. Bilo je očigledno da nije otišao pravo u krevet. Dugmeta na kragi košulje bila su mu raskopčana, a rukavi podignuti visoko iznad laktova.

Zaključila je da je u nekoj brzini izleteo iz kuće. Taj njegov neformalni i pomalo neuredan izgled podsetio ju je na to kako je izgledao dok se nadvijao nad njom, pritiskao je i gužvao suvo lišće pod njima. Trudila se da ne misli na to.

Patriša je odgovorila na Kejlebovo pitanje. „Verovatno im je bacila u lice njen prah od bibera.“ Pogledala je Lusindu. „Je li tako?“

„Da.“ Lusinda je vratila šolju na tacnu. „Kad god bismo putovale s tatom negde u inostranstvo, mama i ja smo ga uvek nosile sa sobom. To nam

je prešlo u naviku. Mama je smislila prvobitni recept, a ja sam ga tokom godina unapredila i pojačala mu dejstvo.“

„I ja ga uvek imam pored sebe“, rekla je Patriša Kejlebu. „A i moja majka. Dame uvek moraju da misle na svoju sigurnost.“

„Obično sakrijem biber do sebe“, objasnila je Lusinda. Tada je pogledala svoju izgužvanu, poderanu plavu balsku haljinu. „Ali zaboravila sam da napomenem gospođi Lafonten da našije džep na postavi. Zato sam i morala da se borim sa svojom torbom, što je unedogled produžilo moje muke.“

Kejleb je nakrivio glavu. „Možda bi trebalo da budem iznenađen, ali nekako i nisam. Očigledno je da su žene u vašoj familiji pune samopouzdanja.“

„Još ne mogu da verujem da si večeras zamalo mogla biti oteta, Lusi“, rekla je Patriša. „Ne smem ni da pomislim šta ti se sve moglo dogoditi. I to baš u Gapi lejnu. Uvek si govorila da se tamo osećaš potpuno sigurno.“

„Tamo i *jesam* sigurna“, usprotivila se Lusinda. „Veruj mi, ti nasilnici nisu iz kraja. Rosovi ili bilo ko drugi sigurno bi ih odmah prepoznali. Nitkovi su se maskirali i prikrili, misleći da će tako iznenaditi žrtvu. Kada su spazili moju kočiju, ocenili su da ću ja biti laka meta. Sve je trebalo da liči na nesrećni slučaj.“

„Ne.“ Kejlebov glas bio je tih, ali veoma samouveren. „Nisi ti slučajna žrtva. Ovo je bio pokušaj otmice. Da su uspeali u tome, ne sumnjam da bi do sada već bila mrtva. Već sutra ili prekosutra policija bi izvlačila tvoje telo iz reke.“

Lusinda je zanemela i samo je zapanjeno gledala u njega.

Patrišina šolja zazvečala je dok ju je vraćala na tacnu. Otvorenih usta, šokirano je gledala Kejleba.

Lusinda se prva povratila iz šoka. „Zašto bi ta dvojica želela da me ubiju? Sigurna sam da ih nikada nisam srela.“

„Sudeći po opisu koji su mi dali stanovnici Gapi lejna, to su bili neka-kvi mišićavi uličari. Ni najmanje ih nije bilo briga za tebe. Tvoju smrt žele oni koji su ih potplatili.“

Lusinda je osetila bol u ramenu. „Plasila sam se da ćeš baš to reći.“

„Niste odgovorili na pitanje, gospodine“, rekla je Patriša. „Zašto bi iko želeo da usmrti Lusi?“

Kejleb je ostao smiren i ozbiljan. Lusinda je mogla da oseti njegovu napetost. Na njemu svojstven način, pretvorio se u lovca.

„Milsim da je osoba koja je organizovala otmicu očigledno shvatila da vodim istragu u ime vaše rođake“, odgovorio joj je. „Boji se da bi mi ona mogla dati dokaze koji bi me odveli do doktora Bazila Halsija. A ako bih pronašao Halsija, otkrio bih i one koji finansiraju njegova istraživanja i rad na formuli.“

Lusinda je nepomično sedela na sofa. „Drugim rečima, neko iz redova Emerald Tableta večeras je pokušao da me kidnapuje i ubije.“

Kejleb je iskrivio bradu. „Devedeset sedam odsto upravo se to dogodilo.“

Naježila se. „Pa, vi onda nemojte ni pokušavati da dolivate ulje na vatra, gospodine.“

„To nije u mom stilu, Lusinda. Ili bi više volela da bude tako?“

Osmehnula se. „Ne, naravno.“

Zadovoljno je klimnuo glavom. „Tako sam i mislio. U tome smo potpuno isti. Više volimo istinu.“

„Uglavnom“, rekla je tiho.

Patriša se okrenula ka njoj. „Ali to znači da si u velikoj opasnosti, Lusi. Onaj ko je unajmio dvojicu opakih ljudi ponovo će pokušati da ostvari svoj cilj.“

„To verovatno neće biti usred belog dana“, rekao je Kejleb zamišljeno. „I verovatno ne u blizini ove kuće. Bilo bi suviše riskantno za njih, jer ima dosta komšija, a i tvog osoblja. Ne zaboravi da nisu ni pomislili da te napadnu sve dok nisi došla u Gapi lejn.“

„Mora da su osmatrali kuću“, dodala je Lusinda. „Pratili su me i čekali pravi trenutak.“

„Da“, saglasio se Kejleb. „Ali sumnjam da ćeš se ponovo sresti s njima. Emerald Tablet ne prašta neuspeh.“

Lusinda se ponovo naježila. „Misliš li da će ih ubiti?“

Kejleb je slegnuo ramenima. „Ne bi me iznenadilo, mada, možda će poživeti još neko vreme. Štaviše, nadam se tome.“

„Zašto?“, pitala ga je Lusinda.

„Zato što imam mnogo pitanja za njih. Ako su iole pametni, sakriće se u mišju rupu. Znam samo da taj odred vrbuje članove iz visokog društva. Ne verujem da oni imaju veze i vezice koje bi ih povezale s kriminalcima iz podzemlja koji se vrlo dobro čuvaju.“

Lusinda je podigla obrve. „Ali ti imaš te veze i vezice?“

„Jednu ili dve“, rekao je. „Mislim da je to malo u odnosu na ono koliko će mi biti potrebno u budućnosti. Očigledno je da agencija mora da saraduje s njima.“

„Da se smrzneš od same pomisli na to“, rekla je Lusinda.

„Pošto neću moći sve vreme da budem pored tebe i gospođice Patriše“, nastavio je, „moraću da unajmim ličnog čuvara koji neće skidati oka s vas dve.“

Uhvatila ju je panika. „Misliš da je i Patriša u opasnosti?“

„Očigledno je da si ti glavna meta“, rekao je. „Ali da sam ja na mestu toga ko je smislio ovakav scenario, tvoja rođaka bila bi odličan mamac da te na elegantan način uvučem u zamku.“

„Da, naravno“, prošaputala je Lusinda. „To mi nije palo na pamet.“

Patriša je bila impresionirana. „Bez uvrede, gospodine Džounse, ali vi razmišljate na pomalo čudan način.“

„Niste jedini koji ste primetili tu moju nesrećnu naviku.“ Izvadio je sat iz džepa. „Skoro će sedam. Moram odmah da pošaljem poruku. Hoću da čuvar stigne odmah ujutro, kako bih ja mogao da se vratim istrazi.“

Lusinda je spustila šolju. „Nikada nisam imala telohranitelja. Nisam sigurna šta taj čovek, zapravo, radi?“

„Gledaj na njega kao na svog slugu“, rekao joj je Kejleb. Otvorio je fioku i izvadio list papira. „Drugim rečima, postaraj se da ti uvek bude pri ruci.“

Dvadeset dva

Ajra Elerbek otvorio je šareni poklopac svoje zlatne tabakere. Uvežbanim pokretima ušmrknuo je prstohvat žućkastog praha.

Udisanje duvanskog dima više nije bilo u modi. Zamenile su ga cigare i cigarete. Njemu se nije dopadao nikotin iz cigareta. Nije mogao da zameni biljni prah koji je, u kutijici, uvek nosio sa sobom. Droga koju je ušmrkavao bila je mnogo jača, ali i opasnija.

Mešavina kaktusa, psilocibina, pečuraka, ljiljana beladona, turkestan-ske nane, bunike, mamca i još nekoliko biljaka – pažljivo uzgajanih i ukrštanih tako da njihovo dejstvo bude jače – vrlo brzo opustila mu je mišiće i donela mir. Mračnom energijom ispunila je ogromnu staklenu baštu i istovremeno mu povratila samopouzdanje.

Pogledao je svog sina. Alister je plitko disao dok je tumarao uz ivicu radnog stola.

„Šta ne valja?“, pitao ga je Elerbek, koji se makar nakratko oporavio od krize.

„Ona dvojica koju sam unajmio uprskala su stvar.“ Alister je prezrivo iskrivio usne. „Sudeći po glasinama koje kolaju Gapi lejnom, gospođica Bromli osujetila im je plan nekom štetnom supstancom kojom im je spržila oči i onesposobila disanje. U svoj toj zbruci, Bromlijeva je uspela da se snađe.“

Pobesneo je. S teškom mukom Elerbek je pokušavao da kontroliše svoje stanje. Prah koji ga je smirivao imao je i neželjene efekte. Jedan od

njih bili su i povremeni jaki naleti besa. Nažalost, ta neželjena dejstva nije primetio pre nego što je i Alistera navukao na drogu. Za obojicu je tada već bilo kasno. Bilo je sve manje nade. U najboljem slučaju, njemu je preostalo još samo nekoliko meseci. Jedini spas bio je sa nadom da će Halsi otkriti novu formulu.

„Moraš se rešiti te dvojice“, rekao je. „Ako ih Džouns nanjuši...“

„Ne brini“, nasmejao se Alister, zabavljen mišlju da ih čekaju još dva ubistva. „Još večeras pobrinuću se za Šarpija i Pereta. Do tada, malo je verovatno da će otići u policiju. To bi značilo priznanje da su učestvovali u pokušaju otmice. Sve i da popričaju sa Džounsom, to ne predstavlja opasnost po nas. Ne znaju ko sam. Znaju samo da su plaćeni da kidnapuju gospođicu Bromli i uvedu je u svet prostitucije. Nemamo mi tu nikakav problem, budi siguran.“

„Dodavola, zar ne shvataš? *Problem* je što je Kejleb Džouns sada svestan da je neko imao nameru da otme Bromlijevu. Otišao je toliko daleko da je čak unajmio telohranitelja.“

Bio je siguran da će ubistvo apotekarke biti tačka na kraju priče. Verovao je da će Džouns okončati istragu kada bude otkrio da je Dejkinova bila umešana u prodaju otrovnih supstanci.

Nasuprot tome, Džouns je, izgleda, produbljivao slučaj. Odluka da otmu Bromlijevu bila je samo hvatanje za slamku. Sada je i to palo u vodu.

Sat pre toga stigla mu je poruka od Takstera. Tog jutra govorkalo se po klubovima da je Kejleb Džouns bio u vezi s Lusindom Bromli. Postojalo je samo jedno logično objašnjenje: da ta veza nije bila romantične prirode. Džouns je samo ulovio plen.

„Zašto misliš da je Edmund Flečer njen telohranitelj?“, pitao ga je Alister. „Sudeći po rečima služavke s kojom sam danas posle podne razgovarao na Landret skveru, on je samo porodični prijatelj koji će neko vreme provesti s gospođicom Bromli i njenom rođakom.“

Elerbek je suzbio želju da kantom za zalivanje razbije stakleni zid bašte. Umesto toga, uzeo je staklenu teglu i otišao do staze uz koju su rasle biljke mesožderi. Primetio je da je jedna od njih još varila poslednji obrok ili makar ono što je ostalo od malenog miša.

Zaustavio se ispred jarkozelene *dione*.

„Sumnjam da je to slučajnost“, rekao je. „Reč je o Kejlebu Džounsou. Shvatio je on šta se, zapravo, sinoć dogodilo. Flečer sigurno ima ulogu telohranitelja.“

„Lako bih mogao da se rešim i Flečera, ako bi te to umirilo.“

Elerbek je uzdahnuo. „Džouns bi tada, jednostavno, unajmio novog telohranitelja koji bi čuvao Bromlijevu.“

„Mogao bih da se rešim i Džounsa.“

„Ne budi baš tako siguran.“

Alister se ljutio kao i uvek kada bi Elerbek potcenjivao njegove mogućnosti.

„Rekao si mi da se Džouns oslanja samo na svoju intuiciju“, pobunio se Alister. „Možda on jeste odličan u šahu, ali to ga ne bi spaslo od onoga što mu ja mogu uraditi.“

Elerbek je padao u očaj. Došlo mu je da zavrišti. Pokušao je, ali nije mogao da se reši besa. „Dodavola, zar ne shvataš? Čak i da uspeš da ubiješ Kejleba Džounsua, to će nam samo doneti veće probleme od ovih koje sada imamo.“

„Kako to misliš?“

Elerbek je pokušavao da stiša svoj bes. Nekada je mislio da će ta droga možda spasti njegovog sina. Alister je oduvek bio problematičan. Još u ranoj mladosti pokazivao je znake ludila. Pomalo se primirio nekoliko nedelja pošto je počeo da konzumira drogu, ali vrlo brzo ispoljili su se i kontraefekti.

„Razmisli malo o tome šta pričaš“, rekao mu je Elerbek. „Ubistvo Kejleba Džounsa privuklo bi pažnju i Volšebnog društva i cele porodice Džouns. Samo bi nam još to trebalo.“

„Ali niko neće znati da je Džouns ubijen“, insistirao je Alister. „Znaš već kako ja to radim. Izgledalo bi kao da je imao infarkt, baš kao i gospođa Dejkin.“

„Nije uobičajeno da čovek njegovih godina doživi infarkt.“

„Pa, događa se.“

„Ne i u porodici Džouns. Zdravi su kao dren. Tvoje metode možda bi i prošle kod članova veća, ali veruj mi kad ti kažem da bi morao da imaš ozbiljnu priču kojom bi ubedio porodicu da je Kejleb Džouns umro prirodnom smrću. Ne bi ni za trenutak poverovali u to. Sam glavešina i svi na porodičnom stablu ispod njega prevrnuli bi svaki kamen u Londonu dok ne bi pronašli odgovore.“

„Ne bi pronašli nijedan.“

„Ne budi siguran. U slučaju da pokrenu istragu, sumnjam da bi iko od nas dvojice preživeo. Čak i da Džounsovi ne posumnjaju na nas, Prvi krug bi pobesneo. Vođe bi se postarale da nam zavrnu slavine i ostave nas bez droge.“

„Imamo Halsija. On može da smućka formulu.“

„Prvi krug bi ga, dok trepneš, razdvojio od nas.“

Alister je počeo da šeta stazom. „Smislicemo neku dobru priču. Dodavola, otkad se ti toliko plašiš porodice Džouns?“

„Postoji razlog zbog kojeg je glavešina Volšebnog društva, još od samog osnivanja te organizacije, bio neko od Džounsovih.“

„Sigurno da postoji. Pa osnivač je bio Džouns. Nije tajna da su njegovi potomci uvek bili na važnim pozicijama. To je tradicija.“

Jednim delom jeste tradicija, pomislio je Elerbek. Ali svi su bili natprosečno inteligentni i talentovani. Niko to nije mogao da im ospori. Lovci su se naročito izdvajali. A kako stvari stoje, Kejleb Džouns imao je tu vrlinu, baš kao i mnogi koji bi, u potrazi za ubicom, sigurno dokazali svoje natprosečne predatorske osobine.

Da je bio tačan samo deo priča koje su pratile njihovu porodicu, prevrnuli bi i nebo i zemlju.

Ali nije bilo svrhe ni pokušati ubediti Alistera u to. Pored ludila, bio je i arogantan, baš kao i većina muškaraca u ranoj mladosti. Nisu slušali savete svojih očeva. Ostalo je jedino da se nada da će Halsi pronaći lek.

Moram kupiti vreme.

Razmišljao je o onome što je Alister rekao. *Znači, trebalo bi da smislimo logično objašnjenje.*

Posmatrao je pauka koji se polako kretao po dnu tegle. Insekt ga je gledao svojim nadljudski hrabrim očima. Ukoliko članovi Prvog kruga budu saznali da su zabrljali, ni on neće proći nimalo bolje nego taj pauk.

Logično objašnjenje. To je bio ogroman rizik, ali možda je i moglo da upali. Svakako nisu mogli ništa da izgube. On je umirao, a njegov sin gazio je sve dublje u ludilo.

„Možda si ti u pravu“, konačno je rekao Elerbek. „Možda bi trebalo eliminisati Kejleba Džounsa.“

„Znam da bi ti bio srećniji kada bismo izbegli svaki kontakt s Volšebnim društvom i Džounsovima“, rekao je Alister ohrabreno. „Ali nemamo izbora. Svidelo se to tebi ili ne, Kejleb Džouns umešan je u sve to zahvaljujući Lusindi Bromli. Tvrdiš da je opasan.“

„On je jedan od Džounsovih“, dodao je Elerbek.

„Dobro, ukoliko ne možeš da ga ubediš da odustane od istrage, nema nam druge nego da ga se rešimo pre nego što otkrije nešto što će ga odvesti do Halsija. Ne bi morao da ga ispituje duže od pet minuta. Doktor bi odmah progovorio.“

„On jeste najslabija karika, ali potreban nam je, Alistere. Niko drugi, koga znam, nije dovoljno stručan da pronade formulu koja bi anulirala neželjena dejstva.“

„Što se mene tiče, droga odlično deluje.“

To je zato što si već potpuno poludeo, pomislio je Elerbek. Počeo je da pada u depresiju. Njegov sin jedinac izrastao je u ludaka koji je imao jedan jedini talenat, a to je da počinu ubistvo.

Izvadio je kutijicu na sto, uzeo prstohvat praha i udahnuo novu dozu droge.

Istog časa napustile su ga crne misli. Ako budu dobili na vremenu, Halsi će unaprediti formulu i Alister će možda biti spašen. *A i on.*

Vreme je bilo ključ problema.

„Dao si mi ideju.“ Javio mu se tračak nade. „Možda smo kukavički pristupili problemu. Kratak rok zahteva represivne mere.“

Alister je odmah živnuo. „Ne brini, lako ću se rešiti Kejleba Džounsa.“

„Verujem. Ali moraćeš da smisliš način koji će biti prihvatljiv za porodicu Džouns. Ne smeju posumnjati ni u šta što bi ih nateralo da počnu da istražuju. Smrt koja liči na srčani udar neće proći.“

Alister se namrštió. „Imaš li neku ideju?“

„Palo mi je na pamet nešto što bi odvrátilo porodicu Džouns od ideje da prevrne London u slučaju da Kejleb Džouns bude pronađen mrtav.“

„Šta to?“

„To da i ubica bude mrtav.“

Alister je podigao obrvu. „Nameravaš da baciš sumnju na nekog drugog?“

„Da.“ Elerbek je pomislio na to kako je nešto slično već jednom upalilo. Nema razloga da opet ne bude tako.

Alister je bio nepoverljiv. „Ideja nije loša, ali u tom slučaju, dokazi bi morali da ukazuju na nekoga ko bi imao snažan motiv za ubistvo.“

„Ne samo motiv već i iskustvo u trovanju. Drugim rečima, savršeni osumnjičeni.“

Alister nije odmah shvatio, a onda mu je odjednom sinulo.

„Lusinda Bromli?“; rekao je zadivljeno.

„Po svemu sudeći, Džouns je u intimnim odnosima s njom. Gospođica Bromli otrovala je svog bivšeg ljubavnika. Zašto ne bi i sadašnjeg?“

Alister se podlo osmehnuo. „To je briljantna ideja. Neće biti nikakav problem inscenirati tako da izgleda da je Džouns otrovan.“

„Verujem da misliš da će on biti laka meta, ali mislim da bi to trebalo isplanirati veoma pažljivo i mudro. Ne smemo da dozvolimo ni najmanju grešku.“

„Ne brini, za sve ću se pobrinuti.“

Elerbek je ponovo podigao teglu, otvorio poklopac i okrenuo je naopak. Pauk je nestao u čeljustima biljke mesoždera.

Neko vreme Elerbek je posmatrao paukove muke. Taj plan će upaliti. Moraće.

Dvadeset tri

„Gospodin Flečer sigurno nije telohranitelj“, pobunila se Patriša narednog dana. „Štaviše, ne zna ni da se ponaša poput pravog telohranitelja. Pogledajte ga, naslonio se na zid i jede one sendviče kao da je gost u ovoj kući.“

Lusinda je razmenila zadovoljan pogled s gospođom Majlden. U pola četiri posle podne primaća soba bila je puna elegantno obučenih mladića. Kroz prozor je spazila još dvojicu doteranih i nestrpljivih dvadesetogodišnjaka, s buketima u rukama, koji su se peli uz stepenice koje su vodile do ulaza.

Soba je već bila puna buketa i raznih cvetnih aranžmana. Ona nije bila za to, ali gospođa Majlden i Patriša smatrale su da bi buket cveća bio najpodesniji poklon.

Nije volela da vidi cveće koje će uskoro uvenuti, ali nije joj samo to uzburkalo osećanja. Svi Patrišini udvarači bili su članovi Volšebnog društva. To je značilo da je svaki od njih širio neku vrstu energije. A toliko takvih ljudi na malom prostoru poremetilo bi i nekog mnogo manje senzibilnog, pomislila je.

Gospođa Šut i njene dve nećake koje su pritekly u pomoć da dočekaju sve pozvane goste, neprestano su donosile čaj, sendviče i kolačiće. Bilo je prosto neverovatno koliko su ti mladi momci mogli da pojedu.

Društvena pravila koja su pratila takva okupljanja bila su veoma stroga. Patriša je bila udobno smeštena na sofi ispred stola na kome se služio čaj.

Lusinda i gospođa Majlden sedele su po strani, ali dovoljno daleko da je svaki udvarač nesmetano mogao prići Patriši i razmeniti poneku reč s njom.

Nije trebalo da se zadrže duže od deset-petnaest minuta, ali prošlo je već pola sata i ne samo što niko od njih nije otišao već ih je iz minuta u minut bilo sve više. Mnogi su udeljivali komplimente Patriši. Lusinda i gospođa Majlden, koje su budnim okom pratile dešavanja, primetile su da se nekoliko njih predugo zadržalo u razgovoru s Patrišom.

„Slažem se da gospodin Flečer ne liči na telohranitelja“, mirno je rekla Lusinda. „Zato smo gospođa Majlden i ja odlučile da ga predstavimo kao porodičnog prijatelja.“

„Ali on nije porodični prijatelj“, pobunila se Patriša. „Trebalo bi da bude neka vrsta slugе, ali on ne mari ni za naredbe. Rekla sam mu da ostane u hodniku. I odatle bi mogao da ima odličan pogled. Umesto toga, on je insistirao na tome da uđe ovde.“

Lusinda je morala da prizna da Edmund Flečer nije bio telohranitelj kakvog su očekivali. Čovek obično očekuje da neko ko izabere da se bavi tom profesijom bude doveden s ulice. Nasuprot tome, gospodin Flečer ne samo što je bio pristojno obučen gospodin već je imao pristojne manire, i što je bilo najvažnije, odavao je utisak kulturnog i obrazovanog čoveka. Osim toga, videlo se da je bio i veoma sposoban.

„Jednostavno, ne obraćaj pažnju na gospodina Flečera“, posavetovala ju je gospođa Majlden. „On samo pokušava da ispuni ono što se očekuje od njega.“

„Ne samo što ne prihvata naređenja već on pokušava da naredi“, nastavila je da gundā Patriša. „Čak se usudio da mi kaže da ne treba da stojim blizu prozora. Možete li da zamislite?“

Mladić crvenih obraza i s praznom šoljom u ruci bojažljivo je prišao. Patriša mu je poklonila srdačan osmeh.

„Želite li još čaja, gospodine Rivertone?“, pitala ga je Patriša.

„Da, hvala, gospođice Makdanijel.“ Zbunjeni Riverton pružio joj je šolju. „Po onome što sam čuo na balu, rekao bih da se interesujete za arheologiju.“

„Tako je, gospodine.“ Patriša mu je elegantnim pokretima sipala čaj. „To je moja strast.“

„Arheologija i mene fascinira“, rekao je Riverton uzbuđeno.

„Zaista?“ Patriša mu se ponovo osmehnula.

Na drugom kraju sobe, Edmund Flečer zakolutao je očima dok je dovršavao sendvič. Lusindi se učinilo da je njegova reakcija naterala Patrišu da zablista.

Na vratima se pojavila gospođa Šut. „Gospodin Saton i gospodin Dodson.“

Novopridošli su ušli u sobu. Lusinda je osetila kako raste napetost među ostalima, jer se pojavila nova konkurencija. Gospođa Majlden očigledno je bila veoma zadovoljna onim što je postigla. Edmund Flečer sve se više dosađivao pa je pojeo još jedan sendvič.

Poznati predosećaj naterao je Lusindu da pogleda kroz prozor. Videla je Kejleba, koji je baš tada izlazio iz kočije. Nekoliko minuta kasnije čula je njegov dubok glas u hodniku.

Gospođa Šut ponovo se pojavila na vratima. „Gospodin Džouns.“ Kada je Kejleb ušao u sobu, svi su začutili. Mladići su se sklanjali u stranu kako bi mogao da prođe. Kao da su mu zavideli i u isto vreme posmatrali ga sa strahopoštovanjem, kao što lavići posmatraju odraslog lava. Energija u vazduhu je porasla.

Kejleb je pogledao ka Edmundu Flečeru, a on mu je ćutke klimnuo glavom. Ignorišući ostale muškarce oko sebe, Kejleb se zaustavio ispred Lusinde, Patriše i gospođe Majlden.

„Dame“, rekao je, „mogu li vam nakratko odvesti gospođicu Bromli? Imam veliku želju da mi pokaže njenu baštu.“

„Da, naravno“, odgovorila je gospođa Majlden i pre nego što je Lusinda uspela da progovori u svoje ime. „Idite. Patriša i ja snaći ćemo se i bez vas.“

Lusinda je ustala i uputila se s Kejlebom ka vratima. Nije progovorila sve dok nisu izašli u hodnik.

„Obilazak moje bašte, gospodine Džounse?“, pitala ga je suvo.

„Činilo mi se da je to bio dovoljno dobar razlog da vas izvedem iz sobe.“

„Hvala vam za to. Bio mi je potreban odmor. Umorila sam se gledajući sve te mladiće koji su nestrpljivo čekali da razmene poneku reč s Patrišom.“

„Izgleda da se stvari odlično odvijaju na tom polju“, primetio je.

„Da. Gospođa Majlden iskreno se nada da će se narednih dana pojaviti onaj pravi.“

„Šta na sve to kaže gospođica Patriša? Postoji li neko među svim ovim mladićima koji joj je zapao za oko?“, pitao je Kejleb.

„Svi su joj dragi i izgleda da uživa u njihovoj pažnji, ali jedina emocija koju sam uspela da primetim jeste njena netrpeljivost prema gospodinu Flečeru.“

„Zašto joj se, za ime sveta, baš on ne dopada?“

„Bojim se da je, jednim delom, to i njegova krivica. Jasno je pokazao da nema visoko mišljenje ni o jednom od njenih udvarača. Zapravo, uopšte mu se ne dopada ta zamisao. Verujem da smatra da je Patriša izabrala poslovan način da nađe sebi odgovarajućeg partnera. Rekao je nešto slično tome da se oseća kao da prisustvuje izložbi konja u Tatersolu.“

Kejleb se namrštio. „Čudno shvatanje. Meni se čini da su konsultacije s gospodom Majlden veoma logičan pristup problemu.“

„Da, gospodine Džounse, bili ste vrlo jasni u vezi s tim.“ Uvela ga je u biblioteku.

„Kako je vaše rame danas?“

„Još me malo boli, ali to se moglo i očekivati. I Šut se uspešno oporavlja. Pretpostavljam da ste došli s novostima o napretku vaše istrage?“

„Ne.“ Gurnuo je dvokrilna vrata i gurnuo je nju ispred sebe kako bi oboje ušli u staklenu baštu. „Došao sam jer zbog ovoga ili onoga nismo imali priliku da razgovaramo.“

„O čemu?“

„O kolibi u kojoj se suši bilje.“

Užasnuta, okrenula se licem ka njemu. Osetila je njegov dah na svom licu, ali je ostala smirena uz svu snagu jedne žene. A baš to je i postala posle onoga što je doživela u kolibi.

Delikatno je pročistila grlo. „Ne bih rekla da je neophodno da pričamo o tome. To je nešto što se ponekad desi između zrelog muškarca i žene.“

„Ne u mom slučaju. Nikad nisam doživio slično iskustvo u sušari.“ Netremice ju je gledao dok je iza sebe lagano zatvarao vrata. Njegove stroge crte lica bile su oštrije nego inače. „Očigledno je da je to iskustvo i za vas bila novina.“

„Nisam se baš često nalazila u sličnim situacijama, gospodine“, rekla mu je ljutito. „O čemu bismo još mogli da pričamo?“

„U normalnim okolnostima, o braku.“

„Braku.“

„Nažalost, nisam u situaciji da vam ponudim brak.“

Počela je da gubi tlo pod nogama. Istog trenu uhvatila se za klupu i pokušala da povрати normalan tok disanja.

„Verujte da nisam očekivala takvu ponudu.“ Odmahnula je rukom. „Nisam ja nevinašce ili mlada devojkica poput Patriše koja bi morala da čuva svoju reputaciju. Moja je odavno uprljana, još otkako moj verenik više nije u životu.“

„Niste vi krivi zbog toga“, rekao joj je kao da je počinila nekakav zločin. „Bio sam svestan toga i pre nego što sam vas odveo u kolibu, ali nisam želeo da razmišljam o tome.“

Tada je razumela o čemu je, zapravo, pričao. Nije krivio nju. Hteo je da kaže da je on počinio zločin.

Ispravila je ramena. „Imam dvadeset sedam godina, gospodine. Verujte mi na reč da postoji granica za uživanje u nevinosti. Jednog trenutka poželite da prestanete da živite u neznanju. Mislim da je ono što se sinoć dogodilo bilo vrlo prosvetljujuće i... *poučno*.“

„Poučno?“, ponovio je.

„I prosvetljujuće.“

„Drago mi je što ne mislite da to nije bilo samo gubljenje vremena.“

Trepnula je. Nije povisio ton, ali nešto u njegovom glasu govorilo je da ga je uvredila. Pa dobro. Neka se odbrani. Nije mislila ništa loše. Uzela je velike makaze i počela da seče sasušene stabljike orhideje.

„Nemojte razmišljati o onome što nam se dogodilo u kolibi, gospodine Džounse“, rekla mu je.

„To bi mogao biti problem. Ne prestajem da razmišljam o tome.“

Bila je toliko iznenađena njegovim rečima da je umalo posekla zdravu stabljiku. Puls joj je poludeo. Pažljivo je spustila makaze na stranu.

„Šta ste rekli?“, pitala ga je.

Provukao je prste kroz kosu. „Shvatio sam da nikada neću zaboraviti tu noć u kolibi.“

Nije zvučao posebno srećno dok je izgovarao te reči.

„Žao mi je ako sam vam napravila problem, gospodine Džounse.“ Zvučala je veoma razdraženo. „Možda je trebalo da razmislite o posledicama pre nego što ste predložili šetnju do kolibe.“

„Nisam rekao da će to biti ružna uspomena, ali biće mi potrebno malo vremena da se priviknem“, namrštio se. „Do sada sam uspevao da potisnem slične uznemirujuće misli.“

„Sada vas i uznemirujem?“ Spustila je ruke ispod grudi. „Gospodine Džounse, možda bi trebalo da znate da to nisu reči kojima se treba obraćati dami posle intimnog susreta.“

„Ne ide mi baš dobro, zar ne?“

„Ne“, procedila je kroz zube. „Ne ide.“

„Sigurno zbog toga što želim da izbegnem temu braka.“

Sledila se. „Vi ste pomenuli brak, a ne ja.“

„Lusinda, imaš sva prava da očekuješ brak. Ja sam častan čovek. Trebalo bi da ti ponudim brak. Žao mi je što to moram reći, ali ne mogu.“ Nakratko je začutao. „U svakom slučaju, ne još. A možda i nikada.“

Jedva je disala od bola koji ju je stezao u grudima. Međutim, ni ona nije želela brak, pomislila je. Ali sigurno bi joj bilo draže da mu je događaj u kolibi značio više od nekoliko uznemirujućih misli i probuđene časti.

Prizvala je ponos u pomoć.

„Pogledajte oko sebe, gospodine Kejlebe.“ Napravila je kružni pokret rukom kako bi ukazala na staklenu baštu i veliku kuću iza nje. „Zar nije očigledno da meni nije potreban muž? Preživela sam ličnu dramu. Ono

što sam nasledila od roditelja sasvim je dovoljno za pristojan život. Imam ljubav prema botanici i uživam u pomoći koju pružam ljudima u Gapi lejnu. To je više nego dovoljno za ženu kako bi joj život bio ispunjen. Uveravam vas da ženi u mojoj situaciji mnogo više pristaje afera od braka.“

„Da, jasno mi je.“ Mrko je skupio obrve. „Shvatio sam da ne ispunjavam većinu, ako ne i svaki vaš uslov za dobrog muža.“

„Nije u tome suština, gospodine.“

„Hipotetički govoreći, šta bi jedan muškarac trebalo da pokaže kako bi vas privoleo na brak?“

Prepoznala je taj njegov hladan i oštar izraz lica. Nanjušio je još jednu misteriju koju je trebalo da otkrije.

„Trebalo bi da mi pokaže ljubav, gospodine.“ Okrenula se u stranu. „I trebalo bi da mogu da mu uzvratim istom merom.“

„Shvatam.“ Okrenuo se i zagledao u neobičnu biljku kao da mu je ona iznenada privukla pažnju. „Oduvek sam mislio da se ljubav ne može izmeriti niti opisati na jasan način.“

To je logično objašnjenje, gledano iz ugla jednog naučnika. Za nešto što se ne može jasno opisati, najlakše je reći da, zapravo, i ne postoji. Pomalo joj ga je i bilo žao.

Pomalo.

„Da“, hladno se osmehnula. „Ljubav je teško definisati rečima. Baš kao što je teško opisati nestvarne boje cveća koje ja umem da vidim u svojoj mašti.“

Pogledao je preko ramena. „U tom slučaju, kako čovek uopšte prepoznaje ljubav?“

Zaćutala je. Nije umela da objasni svoja osećanja prema njemu. U dubini duše bio je dobar čovek. Zato i jeste govorio o časti. Nije želela da mu povećava osećaj krivice. Ipak, i sama je bila odgovorna za ono što se dogodilo među njima. Štaviše, i ako je tada plaćala cenu, nije žalila zbog toga. Uzela je kantu i počela da zaliva paprat. „Gospođa Majlden kaže da se to prosto oseti, da je to stvar osećanja i neke vrste prisnosti.“ *Baš one koju sam osetila u kolibi.*

Skrenuo je pogled. „Da li ste osetili tu prisnost sa svojim verenikom?“

Potpuno rastrojena pitanjem, naglo je spustila kantu za zalivanje. Trudila se da upije svu pozitivnu energiju staklene bašte.

„Ne“, odgovorila je. Uspela je da se povрати. „Mada, činilo se da je on bio idealan za mene. Ispunjavao je sve zahteve sa spiska. Sve do jednog. Bila sam ubeđena da će se kasnije roditi i ljubav. Kako ne bi? Sva uputstva za bračnu sreću govorila su u prilog tome. Pažljivo odaberite muža, a ljubav će se javiti kasnije.“

„Dragi bože. Postoje i knjige o tome?“

Pomislila je da bi je, u nekim drugim okolnostima, njegovo iznenađenje čak i zabavilo.

„Stotine“, odgovorila je. „Da ne pominjem nebrojene članke u ženskim časopisima.“

„Bože, nisam znao za to. Nikad nisam čuo za neku sličnu knjigu niti pročitao išta slično u muškim časopisima.“

„Verovatno se u muškim časopisima ne piše o tome, jer muškarci to ne bi ni čitali“, rekla je. „I zašto bi? Brak za muškarca nije rizičan isto koliko za ženu. Muškarci uživaju mnogo više prava i slobode. Ne moraju da strahuju da će biti prognani iz društva ukoliko ih zateknu u nezgodnoj situaciji. Mogu da putuju kad god i gde god požele, bez straha da će to privući pažnju. Slobodni su da izaberu bilo koju profesiju. A nezadovoljstvo u braku mogu da nadoknade skupom ljubavnicom. Ukoliko muškarac pak odluči da napusti ženu i razvede se, zna da će zakon biti na njegovoj strani.“

„Sve ja to znam, Lusinda“, rekao je Kejleb mirno. „Svaki muškarac u porodici Džouns čuo je tu priču od ženske strane.“

Bila je crvena u licu. „Da, naravno. Oprostite. Znam da vi imate moderno mišljenje o pravima žena.“ *Verovatno je to jedan od razloga zbog kojih sam te zavolela.*

Natmurio se. „Rekli ste da je vaš verenik ispunjavao sve uslove sa spiska?“

Uzdahnula je. „Opet imate onaj izraz lica.“

„Koji?“

„Taj koji mi govori da ste nanjušili novu misteriju. Što se tiče vašeg pitanja, da, gospodin Glason činio se savršenim. Prosto je bilo neverovatno

koliko se sve uklapalo. Ali tek posle veridbe, istina je izašla na videlo. Ispunjavo je samo jedan moj zahtev.“

„Koji?“

„Svakako jeste imao dar“, rekla je potišteno. „Osetila sam to kad god sam bila u njegovoj blizini.“

„Dar za botaniku?“

„Ne, mada nije bio neuk na tom polju. S vremenom sam shvatila da je kod njega sve bilo lažno. Ipak, nekako je uspeo da ubedi ne samo mene već i mog oca da bi bio savršen čovek za mene.“

„Drugim rečima, imao je dar za prevaru.“

„Da, i to neverovatan.“ Zbunjeno je odmahнула rukom, ali tog puta razmišljala je o Ijanu Glasonu. „Čak je i tatu uspeo da obmane, a verujte, tata je odlično umeo da pročita nečiji karakter.“

Kejleb se zamislio. „Čini mi se da je Glason ličio na kameleona.“

Trepnula je. „Molim?“

„U slobodno vreme proučavam taksonomiju raznih sposobnosti. Društvu su potrebne bolje metode izdvajanja i objašnjenja načina manifestovanja retkih sposobnosti.“

„Iznenadujete me, gospodine“, rekla je uz osmeh. „Nisam ni pomislila da imate slobodnog vremena.“

Prećutao je i odmah prešao na drugu temu. „Većina talentovanih ljudi ne može da se pohvali darom većim od natprosečnog senzibiliteta.“

„Intuicija.“

„Da. Ali moja proučavanja dokumentacije Volšebnog društva i sopstvena zapažanja govore mi da kad god se otkrije natprosečan talenat, skoro uvek je jedinstven.“

Postala je radoznala. „Kao moj talenat pomoću kojeg mogu da prepoznam dejstvo biljaka?“

„Baš tako. Ili, recimo, moć hipnoze ili čitanja misli. Kameleoni imaju moć da osete ne samo šta drugi ljudi žele već i da za kratko vreme stvore iluziju da mogu da ispune željena očekivanja.“

Namrštila se. „Zašto je tu vreme bitno?“

„Potrebno je dosta energije da bi se stvorila takva iluzija, pogotovo kada je potencijalna žrtva neko ko je inteligentan ili ekstrazenzibilan. Pre ili kasnije ta iluzija izbledi i kameleonova prava slika izađe na videlo.“

„To verovatno objašnjava razlog zbog kojeg je gospodin Glason retko bio u mom društvu.“ Nakratko je začutala i razmislila da li da nastavi. „Mada, bilo je prilika kada smo zajedno odlazili u pozorište, na predavanja ili, jednostavno, nekoliko sati provodili zajedno.“

„To su sve situacije kada je vašu pažnju odvlačilo nešto drugo. Nije mogao dugo da prikriva svoju pravu prirodu.“ Kejleb ju je radoznalo pogledao. „Šta vas je navelo na to da posumnjate da on nije takav kakvim se predstavljao?“

Pocrvenela je i skrenula pogled. „Moram reći da sam na samom početku bila impresionirana njegovom uzdržanošću.“

„Uzdržanošću?“, pitao je Kejleb zbunjeno.

Kejleb je bio pametan čovek, pomislila je, ali ponekad je umeo da bude i praznoglav.

„Gospodin Glason bio je pravi džentlmen“, objasnila mu je.

„Ne vidim kako je to moglo da izazove vašu sumnju.“

Okrenula se ka njemu i ponovo ga pogledala. „Pobogu, gospodine, Ijan Glason ljubio me je kao da sam mu bila sestra ili nekakva tetka njegove kućne pomoćnice. To se nije moglo opisati ni kao čednost niti kao bezosećajnost. Moram li dalje da vam objašnjavam?“

Kejleb ju je gledao kao da ga je pogodila srčana kap. „Dragi bože. Ljubio je kao da ste mu *tetka*?“

„Verujte da se ponašao veoma uljudno.“ Stegla je u pesnicu ruku na kojoj je nosila prsten. „Sve do onog popodneva kada je pokušao da me siluje.“

Dvadeset četiri

U tom trenutku Kejlebu je sve postalo jasno.

„Napastvovao vas je, jer ste tog dana pokušali da raskinete veridbu“, rekao je.

„Neposredno posle smrti mog oca, nešto se promenilo u našim odnosima“, rekla je tiho. „Počela sam da uviđam njegove mane. Kada su mi se oči konačno otvorile, mnoge stvari postale su očigledne. Saznala sam da je bio u vezi s izvesnom udovicom.“

„Kada je shvatio da će vas izgubiti, učinio je ono što mu je prvo palo na pamet. Pokušao je da vas kompromituje, toliko da vam ne preostane ništa drugo, osim da pristanete na brak.“

Uznemirilo ju je prisećanje na sve te događaje, ali klimnula je glavom. „Da, baš to se i dogodilo. Ispostavilo se da ga je interesovalo samo ono što sam nasledila.“

„Viđeni ste kako istrčavate iz skrivenog ugla neke bašte gde je pokušao da vas iskoristi. Bili ste raščupani i haljina vam je bila pocepana. To je slika koja bi mogla da se toleriše da ste bili udati. A ovako, bili ste izloženi na stubu srama.“

„Bravo, gospodine. Odlično ste sproveli istragu.“

Nešto u njenom glasu govorilo mu je da to nije bio kompliment, ali bio je toliko okupiran slikom koju je imao u glavi da nije obraćao pažnju na to. Pošao je najbližom stazom ka dubini bašte.

„Jeste li se i od njega odbranili svojim prahom od bibera?“, pitao ju je.

„Ne, nije bilo potrebe.“

„Kako ste se izbacili od njega?“

„Ubola sam ga lepezom među noge, a odmah zatim bacila sam mu je u lice. Mislim da sam ga potpuno iznenadila, ili on nije bio spreman za takvu moju reakciju. Pustio me je kako bi zaštitio svoje lice, a ja sam iskoristila taj trenutak i pobjegla.“

Kejleb je zamislio njenu lepezu. „Nikad ne bih rekao da bi ta stvarčica mogla biti toliko opasna.“ To što je uradila svakako je bilo vredno poštovanja. „Veoma pametno, Lusinda.“

„Da, verujem da mi su mi razna iskustva s ekspedicija pomogla u tome. Čovek nauči ponešto.“

„Kažu da su putovanja veoma korisna“, rekao je. „Nekoliko dana pošto ste raskinuli veridbu, Ijan Glason pronađen je mrtav, i to usmrćen otrovom.“

Čuo je lupkanje njenih potpetica iza svojih leđa.

„Svi su pomislili da sam ja bila kriva za njegovu smrt“, rekla je.

„Svi su pogrešno protumačili.“

Ubrzala je korak kako bi ga sustigla. „Zašto ste tako sigurni u to? Tačno je da je Ijan otrovan.“

„Cijanidom, sudeći po onome što se pisalo u štampi.“

„Da.“

„To nije otrov koji biste vi upotreбили.“ Pogledao je zelenilo oko sebe. „Koristili biste neku mnogo prikladniju, ne tako prepoznatljivu supstancu. Verujem da u ovoj bašti toga ima na pregršt.“

Iza njega je zavladao tišina.

„Shvatiću to kao kompliment“, rekla je mirnim glasom.

„To je bilo samo iznošenje činjenice.“

„Činjenice koju niko do sada nije primetio.“

Zastao je, seo na klupu, ispružio noge i zagledao se u palmu ispred sebe. „Kao što niko nije obratio pažnju na činjenicu da je vaš otac izvršio

nazovisamoubistvo iz pištolja i da je njegov partner takođe ubijen cijanidom, a ne nekim biljnim otrovom.“

Sela je pored njega. Rub njene haljine očešao mu se o nogu. Probudila mu je čula.

„Šta hoćete da kažete, gospodine Džounse?“ pitala ga je tiho.

Osetio je napetost koja je rasla u njoj. Već je znala odgovor na to pitanje. Ponekad mu se činilo da je umela da mu pročita misli. Niko pre nje nije umeo da pronikne u njih.

„U sva tri slučaja ubica je želeo da baci sumnju na nekog trećeg. Ali izabrao je pogrešan metod kojim je usmrtio vašeg oca.“

„Pištolj? Pa, zaista bi bilo nemoguće otrovati ga. Imao je dar sličan mome. Osetio bi toksičnu supstancu, čak i cijanid, bez obzira na to koliko bi dobro bio prikriven.“

„Ali da je vaš otac zaista imao nameru da se ubije, verovatno bi popio otrov.“

„Sasvim sigurno.“

„Ubica je koristio cijanid za druge dve žrtve, jer je njegovo dejstvo očigledno. Lako se otkrije.“

„Čak je i bočice stavio na vidno mesto“, dodala je.

„Kada je partner vašeg oca pronađen mrtav, i kada se ustanovilo da je otrovan, vaš otac bio je očigledno osumnjičen. A kada je Glason pronađen u istom stanju, sumnja je pala na vas.“ Klimnuo je glavom. „Mora se priznati da je taj plan odlično smišljen.“

„Veoma smišljeno i podlo“, složila se.

„Da, jeste.“

Bilo mu je zadovoljstvo što je mogao na taj način da razgovara s njom i što je umela da ga razume. U stvari, bilo je više od zadovoljstva. Mnogo mu je pomogla. Razgovor s Lusindom bistrio mu je um.

„Ali nešto ostaje neotkriveno u toj vašoj teoriji“, rekla mu je.

„Identitet ubice?“

„Pa dobro, i to. Ali mislila sam na motiv.“

„Kada budemo otkrili motiv, znaćemo i ko je ubica.“

Pažljivo ga je posmatrala. „Mislite da je isti čovek usmrtio svu trojicu?“ „Sudeći po vremenu i načinu smrti, rekao bih da je mogućnost da je ista osoba ubila vašeg oca, njegovog partnera i vašeg verenika, približno devedeset sedam odsto.“

Podigla je obrve. „Sigurni ste da nije devedeset pet ili devedeset šest?“ Bilo je to razumno pitanje, pa je još malo razmislio.

„Definitivno je devedeset sedam odsto“, rekao je.

Najpre se nasmejala, ali je taj osmeh brzo nestao s njenog lica. „Ozbiljni ste, zar ne?“

„Ali to nema logike. Šta bi moglo da povezuje ubistvo mog verenika s ubistvima oca i njegovog saradnika?“

„Još ne znam, ali šta god da je, povezano je s krađom paprati i smrću gospođe Dejkin.“ Zagledao se u lišće ispred sebe. „Ova staklena bašta je nit koja povezuje sve te događaje. Odgovor leži negde ovde.“

„Hm.“

Naglo se okrenuo ka njoj. „Šta je to?“

„Ne znam koliko to ima veze, ali neposredno pred smrt mog oca i ubistva njegovog partnera, imali smo još jednu krađu.“

Pogodila ga je kao strelom.

„Krađu biljke?“ pitao ju je, jer je želeo da bude siguran.

„Da. To je bila čudna, još neotkrivena vrsta koju smo pronašli tokom poslednje ekspedicije na Amazonu. Osetila sam da ima neko retko hipnotičko dejstvo. Pomislila sam da bi mogla poslužiti u terapijske svrhe. Ali nestala je ubrzo posle našeg povratka. Nisam imala vremena ni ime da joj dam.“

„Koliko je prošlo od vašeg povratka kada ste primetili da je ukradena?“

„Mislim, nekoliko nedelja. Kada sam primetila da je nema, odmah sam rekla ocu. To ga je veoma uznemirilo, ali koliko ja znam, na tome se i završilo. Nije baš moguće tražiti da Skotland jard sprovede istragu zbog krađe jedne biljke.“

„Ne, naravno da nije. Takve krađe policija i ne može da reši. Kradljivce biljaka bolje je prijaviti ekspertskim firmama kao što je agencija *Džouns*.“

Nasmejala se. „Zašto, gospodine Džounse? Je li to bio pokušaj da me nasmejete?“

„Nemam ja smisao za humor. Svako će vam to reći.“

„Dobro, onda pretpostavimo da su vaše tvrdnje tačne.“

„Obično i jesu.“

„Da, naravno“, rekla je suvo. „Ako ste tako nepogrešivi, kako objašnjavate činjenicu da su se prva tri ubistva odigrala skoro godinu i po dana pre krađe moje paprati i smrti gospođe Dejkin?“

„To još ne znam.“ Pogledao je svoju ruku kojom je držao njenu. „Ali nešto postoji. I to nešto postaje sve očiglednije iz dana u dan.“

Tražio je reči kojima bi objasnio ono što je osećao, kada je gospođa Šut povikala s drugog kraja bašte.

„Gospodine Džounse? Jeste li tu, gospodine?“

Lusinda je skočila s klupe i požurila ka dvokrilnim vratima. „Ovde smo, gospođo Šut. Pokazivala sam gospodinu Džounsusu lekovito bilje.“

Kejleb je ustao, pitajući se zašto je imala potrebu da je slaže. Primetio je da je pocrvenela. Kasnije mu je palo na pamet da se možda uplašila da gospođa Šut ne pomisli da joj je gazdarica bila nevaljala u toj bašti. Njegov odnos s Lusindom postajao je sve komplikovaniji.

Kada je izašao iza ugla, video je kućnu pomoćnicu. Bila je veoma uplašena i nervozna.

„Šta se dogodilo, gospođo Šut?“, pitao je.

„Neki dečko došao je na zadnja vrata, gospodine. Kaže da se zove Kit Habard i da ima važnu poruku za vas. Nešto u vezi sa smrću nekog čoveka.“

Dvadeset pet

Telo je ležalo u uskoj ulici blizu reke. Čak i po sunčanom danu, na tom mestu uvek je bilo mračno, a kamoli po magli. Odlično mesto za ubistvo, pomislio je Kejleb. Kosa mu je bila razbarušena na potiljku. Izoštrio je sva svoja čula, jer je osetio da je to bila nasilna smrt.

„Kit kaže da su pokojnika na ulici znali kao nekog ko se zove Šarpi“, rekao je. „Očigledno je odlično rukovao noževima.“

„To je definitivno jedan od otmičara“, rekla mu je Lusinda.

„Jeste li sigurni?“, pitao ju je, ne zbog toga što joj nije verovao, već zato što je, kao i uvek, voleo da čuje ono što će reći.

Protivio se tome da ona pođe s njim. Rasprava je bila kratka, sažeta i morao je da popusti. Kada ga je Lusinda smireno podsetila na to da ovo ne bi bio prvi put da vidi nekog ko je stradao nasilnom smrću i da bi njeno iskustvo moglo da pomogne, bio je prinuđen da prizna poraz.

Istina, jednim delom i radovala ga je pomisao na to da bi uviđaj mogao da podeli s njom. Imao je utisak da se i ona radovala tome. Energije su im se poklopile. Dotad nije poznavao nikoga s kim se tako dobro razumeo.

„Sigurna sam“, odgovorila mu je Lusinda. „Nijednog nisam uspela baš dobro da vidim, ali osetila sam taj miris duvana.“

Pogledao ju je preko leša. Obod šešira pravio je senku, ali video je sigurnost na njenom inteligentnom licu.

„Imate neverovatan dar, Lusinda.“

„Duvan jeste jedna vrsta otrova. Sporodelujući, ali jeste otrov.“

„Ha. A ja sam čuo da je dobar za živce.“

„Ne verujte svemu što pročitate u novinama, gospodine.“

„I ne verujem.“ Ponovo se koncentrisao na nepomično telo ispred sebe.

„Pa, sumnjam da je Šarpi umro zbog duvana. Ali baš kao u slučaju gospođe Dejkin, nema tragova nasilja. Šta mislite?“

„Nije otrovan.“ Lusinda je pogledala u pokojnika. „Toliko vam mogu reći.“

Kejleb je posmatrao lice žrtve, na kojem su ostali tragovi užasa. Razmaknute usne i širom otvorene oči. „Izgleda da je bio preplašen kada je pao.“

„Kao i gospođa Dejkin?“

„Da. To bi se moglo povezati s Kitovom tvrdnjom da su se u kafani čuli krici.“

„A i njegov drugar viđen je kako trči niz ulicu *kao da ga sam đavo goni*“, dodala je Lusinda citirajući Kitove reči.

„Ali koga ili šta su to videli?“ Pregledao je Šarpijevu odeću. „Nema sumnje da je reč o ubistvu.“ Izvukao je nož koji je stajao u futrolu na nozi nesrećnog čoveka. „Ali čime je počinjeno ubistvo? Bio je čovek s ulice, a nije čak stigao ni da izvuče nož iz korica u samoodbrani.“

„Mislite li da je možda bukvalno premro od straha?“

Kejleb se uspravio. „Mislim da ga je ubilo nešto što deluje na psihu.“

Lusinda ga je gledala kroz maglu i senke koje su se pojavile u ulice. Osećao je da je bila u šoku.

„Postoje i oni koji imaju moć da ubiju i pritom ne ostave nikakav trag?“, pitala ga je. Zvučala je zaprepašćeno.

„Takve moći veoma su retke“, uveravao ju je. Nastavio je da proučava telo. „Povremeno u novinama i dosijeima Volšebnog društva srećem opise takvih moći. U suštini, ubica izaziva toliki nivo panike, koja dovede do infarkta.“

„Ali to znači da ovaj čovek nije ni pokušao da pobjegne.“

„Nije ni Dejkinova. Sudeći po mojim istraživanjima, žrtva je potpuno paralisana strahom da ne može ni ruku da podigne kako bi se odbranila, a kamoli da pobjegne kako bi sačuvala život.“

„Moji roditelji bili su registrovani članovi Volšebnog društva. Ja sam tu od rođenja, ali nikada nisam čula da neko ima tako gnusan talenat.“

„Zato što su veće i čitava moja porodica prikrivali takve informacije.“ Uzeo ju je za ruku i poveo iz ulice. „Baš kao što daju sve od sebe da proteraju one koji osnivačevu formulu žele da proglase za mit.“

„Jasno mi je i zašto.“

„Većina javnosti gleda na paranormalne pojave kao na zabavu ili nekakvo čudo. Mnogi koji poseduju takve moći viđeni su kao mađioničari, zabavljači ili, još gore, kao prevaranti. Ali zamislite kako bi građanstvo reagovalo kada bi se obelodanilo da postoje ljudi koji bi neprimećeno mogli da počine ubistvo.“

Lusinda se naježila. Osetio je to pod prstima, jer ju je držao za nadjlakticu.

„Savršen otrov“, rekla je. „Nevidljiv i ne može mu se ući u trag.“

„Da.“

Okrenula je glavu ka njemu i posmatrala ga ispod oboda šešira. „Policija će ovde biti nemoćna. Neće pronaći ništa što će im reći da je posredi ubistvo. Neće biti pravde za tog jadnog čoveka ukoliko mi ne pronađemo njegovog ubicu.“

Jače ju je stegao za mišicu. „Taj *jadni čovek* nedavno je pokušao da vas kidnapuje i ubije.“

„Složiću se s tim da je pokušao da me kidnapuje, ali ne možemo biti sigurni da je nameravao da me ubije. To je vaša teorija, ali samo teorija.“

„Imam iskustva i verujete da bolje znam kako razmišlja mozak kriminalca, Lusinda.“

„S obzirom na prirodu posla koji sam obavljala tokom konsultacija s inspektorom Spelarom, ne bih rekla da je moje iskustvo umnogome siromašnije od vašeg.“

„Reći da li je neko otrovan ili ne, nije isto što i rasvetliti ubistvo.“

„Koliko je agencija *Džouns* u ovom poslu?“, pitala je previše zajedljivo. „Malo manje od dva meseca? A ima skoro godinu dana otkako ja radim s gospodinom Spelarom.“

„Ne mogu da verujem da raspravljamo o tome“, žalosno se osmehnuo. „Kada bismo se malo više uvažavali, verujem da bismo oboje bili zapanjeni činjenicom kako, u stvari, razmišlja jedan ubica.“

„Svako zna da kriminalci drugačije razmišljaju“, rekla je britko. „Iako mnogi to ne žele da priznaju. Dovoljno je samo izbrojati novine i letke na ulicama Londona. Svi su puni priča o ubistvima i jezivim zločinima.“

„Priznajem da jeste tako.“ Još jednom je, preko ramena, pogledao beživotno telo. „Ali sumnjam da će ovo ubistvo privući veću pažnju javnosti.“

„Neće“, rekla je Lusinda mračno. I ona se okrenula za sobom. „Novinari više vole priče obojene skandalom. Smrt simpatičnog nasilnika s ulice, koji je, kako se čini, umro prirodnom smrću, neće biti udarna vest koja bi se čitala uz sutrašnji doručak i kafu.“

Dvadeset šest

Na naslovnoj strani novina *Flajing intelidženser* nije bilo ni reči o tome da je u sporednoj ulici pronađeno telo muškarca. Lusinda se zagrcnula od šoka kada je otpila prvi gutljaj kafe. Zgrabila je maramicu i stavila je preko usta, pokušavajući da dođe do daha.

Patriša, koja je sedela preko puta nje, uspaničila se istog časa. „Jesi li dobro, Lusi?“

Edmund Flečer spustio je viljušku između dva zalogaja kajgane, odgurnuo stolicu i obišao oko stola. Uhvatio je Lusindu za ramena i snažno je prodrmao.

„Hvala.“ Odmahnula je maramicom i pokazala mu da može da sedne. „Dobro sam, gospodine Flečeru“, promucala je. „Zaista.“

Patriša je upitno podigla obrve. „Uznemirilo te je nešto što si pročitala u novinama?“

„Uništena sam“, odgovorila joj je Lusinda. „Po drugi put, mada mislim da je ovog puta zaista kraj.“

„Ne može biti toliko loše“, insistirala je Patriša. „Šta god da je, moraš nam pročitati.“

„Zašto da ne?“, rekla je Lusinda. „Bez sumnje, ceo London ovog trenutka sigurno čita isti članak.“

Počela je da čita naglas. Patriša i Edmund pažljivo su je slušali.

**Izveštaj o pokušaju otmice u Gapi lejnu
Otmičari pokušali da prodaju žrtvu bordelu**

Gilbert Otford

Dama, čije je ime nedavno često pominjano u štampi u vezi s ubistvom trovanjem, početkom ove nedelje za dlaku je izbegla zlu sudbinu u Gapi lejnu.

Gospođica Lusinda Bromli, ćerka ozloglašenog samoubice Artura Bromlija, osumnjičena za ubistvo svog verenika, zamalo je postala žrtva dvojice uličara koji za život zarađuju podvođenjem pristojnih žena bordelima. Prema izjavama svedoka, hrabrom reakcijom nekoliko ljudi koji su se našli u blizini, gospođica Bromli izbegla je sudbinu koja bi bila strašnija od smrti.

Uvažavajući čitaoce i njihova osećanja, nećemo detaljnije pisati o tome šta je sve moglo sačekati gospođicu Bromli u budućnosti da su otmičari uspešno sprovedi svoju zamisao. Biće dovoljno da kažemo da bi se dama našla na nekom od besramnih mesta na kojima se pružaju usluge i ispunjavaju svakojake želje razvratnih i nastranih pripadnika muškog roda.

Ostaje nam da se pitamo da li bi otmičari izabrali neku drugu žrtvu da su znali na koga su nasrnuli. Ipak, žena čiji je verenik umro pošto je popio otrovan čaj koji mu je ona poslužila, mogla bi biti pretinja za otmičare ili njihove nalogodavce.

„Ne slažem se“, potpuno ozbiljan rekao je Kejleb, koji se u tom trenutku pojavio na vratima. „Po mom mišljenju, interesantna prošlost uvek dođe kao dodatni začim.“

Lusinda je nervozno spustila novine na sto i pogledala ga. Za stolom je vladala tišina. Kejlebov izraz lica nije se razlikovao od nekog ko bi dao

uobičajeni, svakodnevni komentar na jutarnje novosti. Samo su mu oči sijale jače nego obično. Ovo je verovatno bio njegov loš pokušaj da bude zabavan, pomislila je Lusinda.

„Dobro jutro, gospodine Džounse“, rekla mu je odsečno. „Nisam čula da ste kucali.“

„Izvinite što kasnim. Jedna od sluškinja spazila me je dok sam prilazio i veoma ljubazno otvorila mi je vrata.“ Prišao je stolu i odmerio ponudu. „Kajgana jutros izgleda odlično.“

„I jeste odlična“, potvrdio je Edmund. „Obavezno probaj i džem od ogrozda. Gospođa Šut sama ga je pravila.“

„Hvala na savetu.“

Kejleb je uzeo veliku kašiku za služenje i stavio kajganu u tanjir.

„Kafu, gospodine?“, ponudila je Patriša.

„Da, hvala, dobro bi mi došla.“ Seo je u čelo stola. „Uopšte nisam spavao. Čitave noći radio sam u biblioteci.“

Lusinda je nervozno lupkala prstima po naslovnoj strani novina. „Verujem da ste pročitali članak Gilberta Otforda?“

„Ne propuštam nijedno izdanje *Flajing intelidžensera*“, potvrdio je Kejleb. „To je najveći izvor tračeva u gradu. Možete li da mi dodate puter?“

„Neverovatno“, prasnula je Lusinda. „Kunem vam se da bih sada otišla u redakciju i sasula u lice tom uredniku sve što mi je na duši.“

„Moglo je biti i gore“, rekla joj je Patriša.

Lusinda ju je upitno pogledala. „Ne vidim kako.“

Usledila je još jedna kratka tišina. Svi su zamišljali neku goru priču.

„Otmičari su mogli da uspeju u svojoj nameri“, konačno se javio Edmund.

Ostali su pogledali ka njemu.

Pocrveneo je. „Donekle se slažem s gospođicom Patrišom. Priča je mogla biti mnogo gora.“

Patriša ga je pogledala. „Gospodin Flečer ima pravo. Ne smem ni da zamislim šta je sve moglo da se dogodi da su te propalnice uspele da te odvuku s ulice, Lusi.“

„E pa, nisu uspeli“, rekla je Lusinda ljutito. „A ti ćeš sada verovatno muke imati zbog ove Otfordove priče. Ili, bolje rečeno, gospođa Majlden moraće da se potruži. Ova priča ponovo će oživeti stari skandal.“

Kejleb je uzeo parče tosta. „Mislim da potcenjujete Viktorijin uticaj, kako u Volšebnom društvu, tako i u javnosti, Lusinda.“

„Mislite na uticaj porodice Džouns?“, pitala ga je Patriša.

„U neku ruku, da.“

To nije značilo da je ponosan, niti se ikome izvinjavao, samo je iznosio činjenice onako kako ih je on video.

Lusinda je podigla novine i okrenula ih ka njemu. „Postoji šteta koju ni porodica Džouns ne može da nadoknadi.“

„Tačno.“ Nezainteresovano je pogledao novine. „Ali to nije slučaj s Otfordovim člankom.“

Uzdahnula je, ponovo bacila novine na sto i osmehnula se.

„Ne prestajete da me iznenađujete, gospodine Džounse“, rekla mu je jetko.

„Često mi ljudi to kažu.“ Uzeo je nož i počeo da maže džem. „Ali sudeći po vašem komentaru, rekao bih da se ne slažete sa mnom.“

„Ako se ni gospodin Džouns ni gospođa Majlden ne brinu zbog ovog članka, ne bi ni mi trebalo da brinemo“, rekla je Patriša. Pogledala je na sat. „Kad spomenusmo gospođu Majlden, samo što nije stigla. Danas imamo mnogo obaveza, a krenućemo od jutarnje kupovine.“

Edmund se snuždio. „Kako se radujem tome. Jedva čekam.“

Patriša ga je mrko pogledala. „Niko nije rekao da morate poći s nama.“

„Da, neko je rekao da mora uvek da bude uz vas.“ Kejleb je zahvatio viljuškom zalogaj kajgane. „Ja.“

„O, da, naravno.“ Patriša je pročistila grlo i nastavila da nabraja obaveze sa spiska. „Ovog popodneva trebalo bi da idemo na predavanje o arheologiji.“

„Na kojem će, bez sumnje, biti i onaj idiot Riverton“, mrmljao je Edmund.

Patriša je iskrenula bradu. „Gospodin Riverton rekao mi je da ga interesuje arheologija.“

Edmund se hladno osmehnuo. „Sve što njega interesuje jeste njegova dobit od onoga što biste vi nasledili.“

„Gospođa Majlden nikada me ne bi upoznala s njim da je tako“, odbrusila mu je Patriša. Začulo se kucanje na vratima. „Mora da je ona.“

„Šta je toliko interesantno u arheologiji?“, pitao je Edmund. „Gomila starih stvari i spomenika.“

„Saslušajte predavanje danas, pa ćete možda shvatiti šta je sve interesantno u pronađenim predmetima.“ Patriša se vratila na spisak svojih obaveza. „Večeras je još jedno veliko društveno okupljanje, bal kod Rotmerovih.“

Edmund se namrštió i pogledao Kejleba. „Kako je moguće da pratim gospođicu Patrišu na balu?“

„Očigledno ćete morati da prisustvujete balu“, rekla je Viktorija čim je ušla u sobu. „A s obzirom na ulogu koju imate, i kako biste potvrdili sliku porodičnog prijatelja, moraćete i vi da odigrate jednu ili dve igre s gospođicom Patrišom.“

Kejleb i Edmund ustali su da je pozdrave. Edmund joj je pridržao stolicu. Bio je zaprepašćen.

„U čemu je problem?“, pitala ga je Viktorija kada je sela. „Nemate svečano odelo, gospodine Flečerú? Sigurna sam da bi Kejleb mogao da vam pozajmi neko svoje.“

„Ja, uh, imam odelo“, rekao je Edmund tiho. „Bilo mi je neophodno u poslu kojim sam se bavio.“

„Mislite, dok ste bili mađioničar?“, pitala je Viktorija. „Odlično. Onda to neće biti problem, zar ne?“ Okrenula se ka Lusindi. „Da li je gospođa Lafonten donela haljinu koju smo naručili za vas?“

„Stigla je juče posle podne“, odgovorila je Lusinda. „Ali sigurno ste i vi pročitali članak u jutrošnjim novinama?“

„Hm?“ Gospođa Majlden pogledala je novine. „O, da, članak o onoj dvojici koji su pokušali da vas kidnapuju i prodaju u belo roblje. Vrlo interesantna priča, moram priznati. Kladim se da će svaki džentlmen u sali večeras poželeti da igra s vama.“

Dvadeset sedam

Sat kasnije, Lusinda je i dalje bila nervozna i krajnje zbunjena.

„Jednostavno, ne mogu da shvatim zašto je gospođa Majlden uverena da ću večeras biti atrakcija na balu“, ljutila se.

„Ne očekuj da ja to umem da objasnim“, rekao joj je Kejleb. „Nisam upoznat s detaljima pravila visokog društva.“

Ušli su u Kejlebovu biblioteku, za koju je verovala da je nikada neće videti. Kada ju je pozvao u svoju rezidenciju, pošto su gospođa Majlden, Patriša i Edmund otišli u kupovinu, najpre je bila iznenađena, ali u isto vreme i radoznala. Tačno je da joj je status usedelice dozvoljavao izvesnu dozu slobode kao nekoj udovici. Više nije morala da brine o svom dobrom glasu kao što je to bio slučaj s Patrišom. Kako god, odazvati se pozivu jednog džentlmena, koji je pritom bio samac, bilo je veoma smelo.

A opet, kada je reč o njenoj reputaciji, nije više imala šta da izgubi, pomislila je.

Okrenula se od police pune starih knjiga u kožnim povezima i pogledala Kejleba.

„Ne, gospodine Džounse, vi ne propustate ama baš ništa“, rekla mu je. Primetite svaku, pa i najmanju sitnicu. Možda vas opterećuju pravila koja važe u visokim krugovima, ili vam je sve to dosadno i nervira vas, ali ne verujem da niste upoznati s njima. Vrlo dobro znate kako stvari stoje, ali

mislim da, jednostavno, ignorišete ta pravila, osim u slučajevima kada vama odgovara da se ponašate u skladu s njima.“

Zatvorio je vrata i pogledao je dok je još rukom držao kvaku. Blago se osmehnuo.

„A to je, draga moja, tajna moći u visokom društvu“, rekao je.

„Cela vaša porodica zastupa isti stav?“

„To bi se moglo nazvati i motom naše porodice.“ Gledao ju je dok se ponovo okretala knjigama. „Ova polica puna je knjiga iz oblasti alhemije. Interesuje li vas to?“

„Nekada su alhemičari poklanjali mnogo više pažnje elementima, zar ne? Živa, srebro, zlato. Više volim botaniku, kao što već znate.“

„Moj predak, Silvester Džouns, smatrao je sebe alhemičarem, ali istina je da je odlično poznavao i druge nauke. Dosta je istraživao i na polju botanike. Zapravo, većina sastojaka u toj proklesoj formuli biljnog je porekla.“

„Ovde u biblioteci čuvate njegove zapise?“, pitala ga je.

„Neke od njih, ali ne sve. Mnogo ih je više u Volšebnom društvu. Gejb želi da umnoži sva ta pisanija matorog skota za slučaj da se originali izgube ili, jednostavno, nestanu.“

„Zbog svega što je ostavio iza sebe?“

„Da, i zbog toga što je sve pisao u kodovima koje je jedino on razumeo. Mislimo da neki zapisi nedostaju. Pronašli smo čitavu biblioteku kada smo ekshumirali Silvesterove ostatke, ali sudeći po datumima, ipak nismo pronašli sve.“

„Šta se dogodilo s tim knjigama koje nedostaju?“

„Ko bi to mogao znati? Mislim da su neke od njih verovatno završile u rukama neke od triju žena s kojima je izrodio potomstvo. Druge su možda pokradene. Imao je mnogo neprijatelja i rivala.“

„Gde držite te knjige koje su u vašem posedu?“

Pogledao je ka čeličnim vratima koja su bila ugrađena u kameni zid. „U sefu su, sa... ostalim knjigama.“

Intuicija joj je govorila da kakve god da su bile te *druge knjige*, nije želeo da govori o njima.

„Kako je ovo neobično mesto.“ Išla je polako duž police. Ponekad je nakratko zastajala kako bi pročitala naslove na debelim, kožnim povezima. „Podseća me na moju staklenu baštu. Potpuno drugi svet. Svaki put kada zađete za neki ugao, dočeka vas nešto neobično i lepo.“

Iza nje je vladala tišina. Preko ramena je pogledala Kejleba i primetila da je i on razgledao biblioteku kao da je prvi put u njoj.

„Nikada nisam razmišljao na takav način“, rekao je iskreno. „Ali u pravu ste. Ovo je moja staklena bašta.“ Podigao je ruku i uzeo jednu prastaru knjigu. „Mnogi ljudi ne vole ovakve odaje. Pitaju se kako mogu toliko vremena da provedem ovde. Ma, čitava kuća ih čudi.“

Nasmejala se. „Vi niste poput drugih ljudi, Kejlebe.“

„Baš kao ni vi.“

Krenula je duž druge police. Pošao je za njom.

„Jeste li još zabrinuti zbog članka u jutrošnjim novinama?“, pitao je.

„Ne u toj meri kao što sam bila kada sam ga prvi put pročitala“, priznala je. Uzela je knjigu s police. „Najviše su me brinule posledice koje bi to moglo da ima na pronalaženje pravog partnera za Patrišu. Ali ako gospođa Majlden misli da pokušaj otmice rođake njenog klijenta s namerom da ona bude prodana bordelu nije nikakva smetnja, ko sam ja da brinem?“

„A to što ste sada ovde sami u mom društvu?“, pitao je Kejleb. „Da li vas to brine?“

Naježila joj se svaka dlaka na vratu kada je čula požudu u njegovom glasu. Osetila je energiju koju je samo on mogao da donese, onu koja je budila sva njena čula. Energija koju su osećali međusobno, pogotovo kada su bili blizu jedno drugom, rasla je iz dana u dan. Da li je i on osećao isto? – pitala se. Jedno je bilo sigurno: da je ostavio neizbrisiv trag.

Instinktivno je pokušala da smiri strasti.

„Zaboravljate da sam za dlaku izbegla sudbinu onih koje ispunjavaju najskrovitije želje muškog roda“, rekla mu je i otvorila knjigu koju je držala u ruci. „U poređenju s tim, to što sam sada ovde s vama ne bi trebalo da me brine.“

„I ja sam muškarac“, rekao joj je. Glas mu je bio ravan. Nije odavao nikakve emocije.

„Da, primetila sam.“ Okrenula je stranu. Latinski jezik odjednom joj je postao nerazumljiv. Bilo joj je potrebno dosta da bi prevela dve reči. *Istorija alhemije*.

„Kad god pomislim na vas, svakakve želje padaju mi na pamet“, dodao je Kejleb istim tonom.

Lagano je zatvorila knjigu i okrenula se ka njemu. Videla je žar u njegovim očima. Shvatila je da joj je puls podivljao.

„Hoćete li moći da odolite tim željama?“, pitala ga je mekim glasom.

„Ne verujem“, odgovorio je ozbiljno kao i uvek. „*Odolevanje* traži nadljudsku snagu, zar ne?“

Zatvorila je knjigu. „Mislim da je sasvim jasno.“

„Čini mi se potpuno prirodnim ono što osećam dok sam s vama.“ Prišao joj je i nežno uzeo knjigu iz ruke. „I preko potrebnim.“

„U tom slučaju nema potrebe da brinem“, šaputala je.

Dvadeset osam

Neopisiv osećaj olakšanja i sigurnosti obuzimao ga je kad god bi bio u njenoj blizini. Znao je da će zaboraviti sve te knjige i strašni sud čim je bude dodirnuo. Njegova želja bila je toliko snažna da su ruke same pre-stale da ga slušaju.

Zgrabio ju je i privukao u naručje. Bila je topla i nije se odupirala. Oči su joj sijale.

„One večeri u kolibi kao da si mi skinula okove i oslobodila me“, rekao joj je dodirujući joj usnu. „Želim ponovo da osetim to isto.“

Spustila je ruke na njegova ramena. „Kejlebe, šta to pričaš?“

„Ništa. Nije važno. Važno je da si ti tu.“

Oči su joj i dalje sijale. Znao je da će nastaviti da ga zapitkuje i traži odgovore koje on nije želeo da joj dâ. Ućutkao ju je poljupcem.

Nežno ju je grlio i ljubio. Želeo je da potraje što duže. Da uživa u svakom trenutku mira i spokoja koji mu je pružala. Ali kada je uzdahnula i obavila ruke oko njegovog vrata, obuzeo ga je takav žar da je pomislio da će ga živog spaliti. Neki glas u glavi govorio mu je: *Možda ti nije preostalo još mnogo vremena za nju. Nemoj gubiti ni časa.*

Uzeo ju je u naručje i poneo do kreveta blizu ognjišta. Činilo mu se da je prošla čitava večnost dok joj je skinuo čizmice i oslobodio je haljine, svih slojeva podsukanja i donjeg rublja.

Kada je ostala samo u čarapama, spustio ju je na jorgan. Za trenutak je zastao i uživao u pogledu na njeno nago telo. U mračnoj kolibi mogao je da uživa samo u dodirima i energiji koju su oboje osetili. To je bilo dovoljno da shvati da je ona bila savršena za njega. Ali sada je mogao i da je vidi. Potpuno ga je omamila ta slika koju je gledao dok je ležala i čekala ga.

„Tako si lepa“, rekao joj je.

Osmehnula mu se. „Ti činiš da se osećam lepom.“

„Uz tebe sam slobodan.“

Osećao se kao da je izašao iz kaveza koji se lagano sužavao oko njega.

Želeo je da joj ispriča za svesku i zapise, ali bojao se da će to narušiti magiju među njima. Najmanje što je želeo bilo je njeno sažaljenje. Još je bilo nade da će uspeti da izbegne zlu sudbinu. Ona mu je budila nadu. Dođavola, *uspeće* da pobegne.

Skinuo je sako, odvezao kravatu i počeo da raskopčava košulju. Cipele i pantalone bile su sledeće na redu. Svu odeću pobacao je na pod. Tada je zastao, svestan da ga je posmatrala kao što je i on nju čas pre toga.

Palo mu je na pamet da je pre toga viđala golog muškarca samo na statuama. On nije imao telo *Davida*, mišićavo i savršeno u svakom delu. Bio je samo muškarac s prosečnom lepotom muškog roda. U punoj erekciji.

„Slika nagog muškarca nije ni približno lepa kao slika nage žene“, upozorio ju je.

Nasmešila se. „Ne smeta mi da te gledam, Kejlebe Džounse.“

Ispružila mu je ruku. Laknulo mu je. Uhvatio ju je za ruku i dopustio da ga privuče sebi, baš tamo gde je i želeo da bude. Spustila se na leđa dok ju je lagano ljubio. Prebacio joj je nogu iza svog struka i strpljivo prstima ispitivao svaki delić njenog tela.

Opijen čvrstinom i oblinama njenih grudi, spustio je glavu i usnom joj dodirnuo bradavicu. Drhtala je u njegovim rukama. Kada je spustio dlan i njime lagano protrljao njeno međunožje, skoro nečujno je počela da stenje i odupire se rukom o njegove grudi. Vrelinu njenih prstiju osetio je i ispod kože. Nastavio je da je dodiruje, tražeći najosetljiviju tačku među nogama i želeći da oseti dokaz njenog žara. Uzdisala je i uvijala se pod njim.

Opustila se, pa je i sama počela prstima da istražuje njegovo telo. Drhtao je pod njenim dodirima.

Zajedno su se borili s olujom žara. Uživao je kao nikada do tada. Imao je još malo vremena, ali želeo je da svaki trenutak iskoristi za uživanje s njom. Dotad nije bio svestan da je to čekao čitavog života.

Kada više nije mogao da odoli želji da postanu jedno, lagano je prodro duboko u nju i potpuno se prepustio uživanju.

Pored Lusinde mogao je da zaboravi sve ono što ga je mučilo. Mogao je da se prepusti toj oluji koja ih je nosila.

Za trenutak, u tom vrtlogu osećanja, pogledao je nered pored kreveta i osmehnuo se kada je video haos.

Malo kasnije osetio je da ona želi da se odvoji od njega. Jače ju je stegao. Uporno je pokušavala da se oslobodi njegovog zagrljaja. Otvorio je oči i instinktivno je pustio. Skočila je iz kreveta i počela da se oblači. Uplašila ga je brzina kojom je pobešla od njega.

„Šta se desilo?“, pitao ju je i pogledao na sat. Prošlo je nešto manje od četrdeset minuta. Ustao je i počeo da traži pantalone. „Zbog mene kasniš na sastanak?“

„Da.“ Navukla je kombinezon preko glave, stavila naočari i prostrelila ga pogledom. „Sastanak već traje. S tobom. Ne želim da više bilo šta kriješ od mene, šta god to bilo.“

Osetio je bol u stomaku. Zadovoljstvo se raspršilo kao da ga nije ni bilo.

„Šta te, dođavola, tera da misliš da skrivam neke tajne?“, pitao je.

Podigla je suknju i navukla korset preko grudi. „Ne pokušavaj da izbegneš odgovor na pitanje, Kejlebe. Kriješ više tajni od bilo koga drugog. Ubedivala sam sebe da imaš pravo na svoju privatnost, ali ne mogu više to da otrpim. Sada smo ljubavnici. Imam pravo na to.“

„Vodili smo ljubav tačno dva puta.“ Zgrabio je pantalone i počeo ljutito da se oblači. „Zašto misliš da ti to daje ikakvo pravo?“

„Možda jesam neiskusna, ali nisam naivna.“ Zakopčavala je prednji deo haljine i gledala ga ispod oka. „Ljubavnici ne kriju tajne jedan od drugog.“

„Nisam znao da postoji to pravilo. Dosad sigurno nije bio problem da sakrijem tajnu od...“ Zaćutao je i nakašljao se.

„Od drugih žena s kojima si spavao?“, dovršila je njegovu rećenicu. „Ja nisam kao druge žene, Kejlebe.“

Osetio je žar na obrazima. „Nema potrebe da me podsećaš na to. Bio je na ivici da izgubi strpljenje, što mu se retko dešavalo.“

Obukao je košulju, pokušavajući da zakopća dugmeta.

„Ne mogu dalje ovako“, rekla mu je tiho Lusinda.

Krv mu se ledila u žilama. Pomislio je da će ostati zaleđen zauvek.

„Shvatam.“ Pokušavao je da se koncentriše na dugmeta. Zbog nekog razloga nije uspevaao da zakopća košulju. „Imaš sva prava da zahtevaš brak. Ali rekao sam ti da ja ne mogu da ti ga ponudim.“

„Gluposti. Nije ovde reć o braku, već o nećem mnogo važnijem.“

Stavio je ruke na bokove. „A šta bi to, dođavola, moglo biti?“

„Istina.“

Udahnuo je duboko i lagano izdahnuo. „Ni to ne mogu da ti pružim.“

„Zbog ćega?“

Prošao je prstima kroz kosu. „Zato što će pokvariti ono što imamo, a to ne mogu sebi da dozvolim. Previše te želim.“

„O, Kejlebe, što god da je, ne može biti toliko strašno da ne mogu da se suoćim s tim.“ Obišla je krevet i uhvatila ga za košulju. „Razumeš li me? Moramo se zajedno suoćiti s tim.“

„Zašto?“

„Zato što se tiće i mene i tebe.“

„Tiće se samo mene. Ne treba to tebe da plaši, Lusinda.“

„Prestani“, bila je veoma ljuta. „Nemoj mi reći da ne osećaš povezanost među nama. Da sutra otputuješ u najdalji kraj sveta, nikada te se neću rešiti.“

Tada je i on pobesneo. Zgrabio ju je za podlaktice.

„Kao što ni ja nikada neću uspeti da pobegnem od tebe“, rekao joj je. „Što god da mi se desi, koliko god da poludim, nikada neću moći da te zaboravim, Lusinda Bromli. Kunem ti se.“

„Da poludiš?“, zapanjeno ga je gledala. „O čemu ti to pričaš? Shvatam da si senzibilan, svojeglav, pa možda nekad i previše opsesivan. Ali sigurno nisi lud.“

„Još nisam.“

Pustio ju je i pošao nekud pored police s knjigama. Kada je stigao do sefa, okrenuo je šifru i masivna brava je škljocnula.

Kada je Lusinda stigla, vrata su već bila otvorena. Neka neobična energija izbijala je iz te rupe u zidu. Osetio je napetost i znao je da je i Lusinda bila jednako uznemirena.

Svetlost obližnje lampe obasjala je unutrašnje police i mnogo čudnih predmeta na njima. Gurnuo je ruku i izvadio metalnu kutiju u kojoj su bile skrivene sveske i zapisi.

Lusinda je skupila obrve iznad okvira svojih naočara. Obgrlila je svoja ramena. Bilo joj je hladno kao da je stajala na vetru.

„Šta je to, za ime sveta?“, pitala ga je.

„To je razlog moje nesаницe u poslednja tri dana.“ Vratio se tamo gde su do tada bili i spustio kutiju na sto ispred ognjišta. Otvorio ju je i izvadio dve kožom ukoričene sveske.

Radoznalo je gledala u njih. „Šta je to?“

„Možda će te interesovati to da je agencija *Džouns* nedavno rasvetlila jedan prastari slučaj ubistva. Ubica se zvao Barnabus Selborn i mrtav je skoro čitav vek. Međutim, Selborn nije dozvolio da ga smrt zaustavi. Postoji velika verovatnoća da će ponovo usmrtiti nekoga.“

„Dragi bože, koga?“

„Izgleda da sam ja sledeći na spisku.“

Dvadeset devet

Na Lusindinom licu jasno se videla spoznaja. Oči su joj bile izrazito plave, a pogled ozbiljan. „Mislite da bi ta sveščica mogla da ubije?“

„Mislim da već jeste. Žrtva je bio moj praded, Erasmus Džouns.“

Bacio je svesku nazad u metalnu kutiju i dohvatio flašu konjaka. „Rekla si da želiš istinu?“ Sipao je konjak u čašu. „Pa dobro, sedi, čućeš je.“

Lagano se spustila na jednu od stolica i gledala ga kako u jednom gutljaju ispija pola čaše konjaka. Zatim je seo i ponovo izvadio svesku iz kutije.

„Najpre, detalji slučaja pametnog ubistva“, rekao joj je. Držao je svesku obema rukama i prstima gladio kožni povez. „Motiv mi je postao jasan čim sam uspeo da dešifrujem Erasmusove kodove iz njegovih zapisa. Sve je počelo od ljubavnog trougla.“ Podrugljivo ju je pogledao. „Rekao sam ti da nisam neki romantičan tip, zar ne?“

„Da, mislim da si to pomenuo jednom ili dva puta.“

„Nisam siguran ni da je Erasmus Džouns verovao u ljubav. Ali znao je šta znači strast i želja da mladu ženu spase od paklenog braka. Otac Isabel Harkin imao je nameru da primora svoju ćerku da se uda za zlikovca iz naše priče.“

„Barnabusa Selborna?“

„Da. Izgleda da je Selborn zaista imao nezgodnu narav. Pre nego što je Izabelinom ocu ponudio kraljevsku cenu za ruku njegove ćerke, iz sva

tri prethodna braka izašao je kao udovac. Sve tri žene umrle su odmah pošto bi se pročulo da su bile veoma nesrećne u braku.“

„Selborn ih je usmrtio?“; pitala ga je šapatom.

„To je bio i Erazmusov zaključak. Kao što rekoh, bio je rešen da spase Izabel kako ne bi doživela istu sudbinu. Pobegli su zajedno. Kada su se vratili, Izabelin otac je pobesneo, ali to nije bilo ništa naspram Selbornovog gneva. Moj deda pisao je u svojim zapisima da je Selborn bio lišen svog izabranog plena.“

„Kakav grozan izraz.“

„Erazmus je primetio da su sve Selbornove žene manje-više ličile jedna na drugu, a i na Izabel. Ista boja kose, očiju, građe, starosti i slično.“

„Drugim rečima, Selborn je bio opsednut ženama koje su izgledale kao Izabel.“

„Godinu dana posle venčanja, moj pradedu preživeo je dva pokušaja ubistva. Sumnjao je da je Selborn stajao iza tih napada, ali to nije mogao da dokaže. Onda je Selborn pokušao da ubije Izabel. Tada je Erazmus shvatio da nema drugog izlaza. Morao je da ubije Selborna.“

„Kako je to mislio da uradi?“; pitala je zapanjeno Lusinda.

„Na staromodan način. Dvoboj u cik zore. Selborn je bio teško ranjen i umro je dva dana posle toga. Ali pre toga već je spremio osvetu, za slučaj da ne preživi dvoboj. Isplanirao ju je tako da bude veoma hladna.“

„Šta se dogodilo?“

„Nekoliko nedelja posle dvoboja, ova svešćica došla je do ruku mog pradeda. Pričalo se da je to sveska nikog drugog do Silvestera Džounsa. Erazmus je, naravno, bio veoma zainteresovan i odmah se bacio na dešifrovanje koda.“

„Je li uspeo u tome?“

Kejleb je spustio svesku na sto. „Posle nekoliko nedelja bdenja nad njom, uspeo je da prevede jedan mali deo, ali ništa drugo nije mu se uklapalo. Zaključio je da postoji još neki kôd i nastavio je da istražuje. Narednih meseci postajao je sve opsednutiji ovom sveskom. Onda je skrenuo s uma. Vrlo brzo posle toga je i poginuo.“

„Šta mu se dogodilo?“

„Zapalio je vatru u svojoj laboratoriji, skočio kroz prozor i slomio vrat.“
Kejleb je naslonio glavu na naslon stolice i zažmurio. „Ali ne pre nego što je obezbedio svoje sveske kako bi ostale sačuvane za neka naredna pokolenja i onoga ko je imao dar sličan njegovom.“

Lusinda se naježila. „Kakva tragedija.“

Kejleb je otvorio oči i popio još konjaka. Lagano je spustio čašu na sto. „I tada je rođena legenda u našoj porodici.“

„Muškarci iz porodice Džouns, koji su rođeni s darom poput tvog, osuđeni su na ludilo izazvano sopstvenim urođenim talentom.“

„Da.“

„Veruješ li da u toj svesci zaista postoji nešto što je tvog pradedu nateralo da skrene s uma?“

„Da.“

„Veruješ li da je to stvarno sveska koju je napisao Silvester?“

„Ne. Ubeđen sam da je to delo Barnabusa Selborna.“

„Kako jedna sveska može naterati čoveka da poludi?“, pitala ga je.

„Mislim da ima nečega u tom kodu.“ Kejleb je okretao čašu u ruci. „Dešifrovanje je bilo Erazmusova opsesija. Tonuo je sve dublje i dublje, tragao za kodom, ali ga nikada nije pronašao. Znao je da ludi, ali je usput zaključio da se u toj svesci krije ključ njegovog ozdravljenja. Na kraju je, ipak, izgubio bitku.“

Nagnula se ka njemu i spustila ruke na njegova kolena. Toplota njenog dodira smirivala mu je um.

„Zvuči kao da je ta sveska bacila neke čini na tvog pradedu“, rekla mu je nežno. „Sigurno ne veruješ u bajke, Kejlebe.“

„Ne. Ali verujem u moć opsesije. Bože, pomози mi. Lusinda, već mesecima osećam da se gubim u haosu ove odvratne sveske.“

„Spali je“, rekla mu je jetko.

„Samo kada bih mogao. Svakog dana razmišljam o tome. Nebrojeno puta palio sam vatru u kaminu i pokušavao da je bacim u plamen. Nisam uspeo da nateram sebe na taj korak.“

„Šta te je sprečavalo u tome?“, pitala ga je.

Pogledao ju je. „Isto ono što je sprečilo i Erazmusa. Znam da to zvuči smešno i nestvarno, ali nešto mi govori da ne smem da uništim tu svesku pre nego što otkrijem njenu tajnu.“

„Zašto?“

„Zbog nečega što ne umem da objasnim, siguran sam, i pored toga što je smrtna opasnost po mene, da mi je ta sveska i jedini spas od kletve.“

„Hm.“

Popio je konjak i vratio čašu na sto. „Ne znam tačno kakvu sam reakciju očekivao od tebe, ali *hm* sigurno ne.“

Bio je potpuno slomljen. Tačno je da nije želeo njeno sažaljenje, ali mogla je pokazati bar malo više razumevanja. Pre nego što je pronašao reči kako bi odreakovao na to njeno *hm*, uzela je svesku i otvorila je.

„Vidi, vidi, vidi“, rekla je dok je polako okretala stranicu za stranicom. „Interesantno.“

Stegao je rukohvate i ustao sa stolice. Bilo mu je potrebno još konjaka.

„Drago mi je što smatraš da je ta prokletinja *interesantna*“, rekao joj je. Sipao je sebi još jednu duplu dozu pića. „Pogotovo što sumnjam da razumeš ijedno slovo. Ispisana je istim kodom koji je Erazmus koristio u svojim zapisima.“

„Ne razumem“, potvrdila je smireno i okrenula još jednu stranu. „Ali mogu ti sa sigurnošću potvrditi da zbog ovoga nećeš skrenuti s uma.“

Umalo mu nije ispala čaša iz ruke. Neko vreme samo je zapanjeno, bez reči zurio u nju.

„Kako ti to znaš?“, konačno je uspeo da progovori.

Okrenula je još nekoliko stranica. „U pravu si u pogledu jedne stvari. Tvog pradedu jeste oterala u ludilo, ali ne zbog toga što ga je mamila da otkrije nepoznati kôd.“

Zaboravio je na konjak. Samo je stajao i zbunjeno gledao u nju.

„Zbog čega drugog?“, pitao je. Čak i njegovim ušima, taj glas zvučao je grubo.

„Zato što je, naravno, zatrovana.“

„Zatrovana?“

Protrljala je nos. „Svaka stranica natopljena je otrovom. Cela sveska očigledno je bila potopljena u otrovnu supstancu i ostavljena da se osuši pre nego što je autor uzeo pero u ruke. Svaki put kada je tvoj pradedu okrenuo stranicu, udahnuo je otrov. Pretpostavljam da je Selborn, kako bi se zaštitio, koristio rukavice dok je pisao ove gluposti. Srećom po tebe, stara je skoro čitav vek.“

Palo mu je na pamet da je ona držala svesku, i to golim rukama. „Dođavola, Lusinda, baci tu svesku.“

Začudeno ga je pogledala. „Zašto?“

„Upravo si rekla da je zatrovana.“ Istrgao joj je svesku iz ruke i bacio je u hladno ognjište. „Ne smeš da je pipaš.“

„O, neće mi nauditi, kao što ne bi ni većini ljudi. Otrovi deluje na psihu, ali isključivo na one koji poseduju dar kao tvoj. Mogu da ga osetim, ali na mene ne deluje.“

„Jesi li sigurna?“

„Potpuno.“ Pogledala je svesku. „Selborn je verovatno bio neki genije kada je uspeo da napravi ovako prefinjenu supstancu. Verujem da je imao i talenat sličan mojem.“

„Nije uopšte bio sličan tebi. Selborn je bio alhemičar za kojeg se pričalo da je zagazio u okultizam.“

„Mislim da je pre koristio neke egzotične opijate. Neke mogu da prepoznam u ovom otrovu, ali ne sve. Savetujem ti da spališ ovo.“

„Odlična ideja.“ Otišao je do kamina i namestio se da raspali vatru. „Čudno, ali čak i kada znam da je zatrovana, deo mene odbija da uništi tu svesku.“

„To je sasvim normalno. Dejstvo otrova umnogome je oslabilo, ali još ga ima dovoljno da može da ti pomuti um, poremeti osećanja i izazove to ubeđenje koje imaš. Tvoj pradedu nije mogao da se spase od otrova dok je bio svež.“

Gledao je kako plamen zahvata stranice sveske. „Bio sam u pravu kada sam rekao da je ta sveska skriveno oružje.“

„Da.“

Uspravio se, uhvatio se za obod kamina i žaračem otvorio svesku kako bi je plamen bolje uhvatio. Čak i tada imao je potrebu da gurne ruku u vatru i izvuče svesku iz nje.

„Dobro bi bilo da se pomeriš odatle“, rekla mu je Lusinda. „Vrlo je moguće da u tom dimu budu tragovi otrova.“

„Trebalo je da se i sam setim toga.“ Vratio se, seo na stolicu i nastavio da gleda svesku koja je gorela. „Dugujem ti život i svoj zdrav razum, Lusinda.“

„Gluposti. Sigurna sam da bi mogao da odoliš dejstvu otrova.“

Pogledao ju je. „Nisam baš siguran u to. Čak i ako ne bih skrenuo s uma, moj život postao bi pakao.“

„Da, pa, rekla bih da je prava sreća što imaš tako snažan karakter. Bojim se da bi nekom slabijem od tebe odavno obukli ludačku košulju.“

Naterao je sebe da skrene pogled sa sveske. „Pošto smo je pretvorili u pepeo, bojim se da ću do kraja života osećati potrebu za tom sveskom.“

„Nećeš. Dejstvo otrova slabiće s vremenom. Nekoliko šoljica čaja koji budem pripremila za tebe biće dovoljno za brz oporavak, naročito kada više ne budeš izložen otrovu.“ Odjednom ga je sumnjičavo pogledala. „*Pio si čaj, zar ne?*“

„Jesam.“ Pogledao je bokal i malu kutiju na polici. „Primetio sam da mi je bolje kada popijem šoljicu ili dve. Ali čim ponovo uzmem svesku, opet je bilo sve po starom.“

„Svaki put kada si otvorio tu svesku, počastio si sebe novom dozom otrova“, nasmejala se Lusinda. „Čestitam na uspešno rešenom slučaju, gospodine Džounse.“

„A, ne“, rekao je. „Ti si ga rešila. Ne znam kako da ti zahvalim, Lusinda. Dugujem ti više nego što ću ikada moći da ti vratim.“

„Ne budi smešan.“ Njen glas zvučao je pomalo ljutito. Stegla je ruke, spustila ih u krilo i posmatrala kako se sveska gubi u plamenu. „Ništa mi ne duguješ.“

„Lusinda...“

Okrenula se i pogledala ga pomalo hladnim pogledom. „Nisam učinila ništa više od onoga što si ti za mene kada si rešio slučaj ubistva gospodina Ferberna. Rekla bih da je rezultat sada nerešen.“

„Nisam znao da igramo na rezultat.“ Ponovo je počeo da se nervira. „Zapravo, drago mi je što smo dobar tim.“

„Slažem se. Oboje uživamo u borbi protiv kriminala. Kada se završi i ova istraga u vezi s krađom paprati, rado ću i u budućnosti pomagati agenciji *Džouns*.“

Lomio je prste. „Zapravo, mislio sam na zvaničnu vezu.“

„Stvarno?“, podigla je obrve. „Možda bismo i mogli da potpišemo ugovor, ali mislim da nema potrebe za advokatima. Mislim da bi bolje bilo da ta saradnja bude neformalnog oblika, zar ne?“

„Dodavola, Lusinda, mislio sam na nas. Tebe i mene. Oboje smo se složili da smo dobar tim.“

Pogledala ga je širom otvorenih očiju. „Da.“

Malo se umirio. „Pa, onda, zašto to ne ozakonimo?“

Bila je veoma uzbuđena i delovala je zadovoljno. Sijala je.

„Kakva odlična ideja“, povikala je. „Naravno, moraću da razmislim.“

„Izgleda da uvek uspeš da me ubediš u ono što želiš.“

„Da, ali odluka je tu. Potpuno formalno. Potpuno *legalno*.“

„Pa, da. To i jeste suština, zar ne?“

„Skoro sigurno mogu obećati da će moj odgovor biti *da*.“

Laknulo mu je. „Dobro je.“

„Ipak, ne bi trebalo da propustim priliku da postanem tvoj partner u agenciji.“

„Molim?“

„Evo, tačno mogu da zamislim.“ Podigla je ruke ka nekoj zamišljenoj slici. „Bromli i *Džouns*.“

Sedeo je i nije mogao da veruje svojim ušima. „Šta, kog đavola...“

„Razumem, više bi ti se svidelo da to bude *Džouns* i *Bromli*. Na kraju krajeva, ti si osnivač firme. Ali neko mora da brine i o marketingu. *Bromli* i *Džouns* lepše zvuči. Ima više ritma.“

Savršen otrov

„Ako misliš, makar na minut, da bih tu firmu mogao da nazovem Bromli i Džouns, bolje bi bilo da još jednom razmisliš. Ali ja ne pričam o tome i ti to vrlo dobro znaš.“

„O, dobro onda, znači, ne sviđa ti se ime Bromli i Džouns. Ali to je moja poslednja ponuda.“

„Isuse, bože.“

„O, bože, bojim se da ćemo ove pregovore morati da nastavimo neki drugi put. Mislim da mi je Viktorija rekla da frizerka dolazi u dva.“ Široko mu se osmehnula. „Ne brini, kad se budeš navikao na ime Bromli i Džouns, dopašće ti se.“

Irideset

„Izgleda da je gospođica Patriša vrlo inteligentna devojka“, rekao je Edmund i nervozom podvukao svaku reč. „Kako ne može sama da vidi da u toj gomili ulizica i kicoša ne može da nađe pravog čoveka za sebe? Polovina je zaljubljena u njen izgled, a polovina u nasleđe. Niko, u stvari, ne voli nju.“

„Ako od mene očekuješ da ti objasnim šta žena želi da nađe u svom mužu i zašto, pitaš pogrešnu osobu“, rekao mu je Kejleb i sipao višnjevaču u čašu. „Pitaj me nešto jednostavnije, kao da li je moguće da Bazil Halsi upravo radi na pronalaženju nove formule. Na to bih već mogao da ti odgovorim.“

Morao je da popije višnjevaču. Uopšte je nije voleo, pogotovo ne slatku, kakvu je Lusinda pravila. Međutim, nije imao drugog izbora. Edmund i on stajali su u Lusindinoj biblioteci, a tamo se služila samo višnjevača. Lusinda i Patriša spremale su se za bal. Viktorija je bila s njima kako bi nadgledala svaki detalj.

Edmund je šetao po sobi. Odjednom je zastao. „Jesi li uspeo da uđeš u trag Halsiju?“

„Donekle.“ Kejleb se naslonio na ivicu stola. „Ali ne potpuno.“ Izvadio je časovnik iz džepa i pogledao koliko je sati. „Nadam se da će večeras biti napretka u tome.“

„Šta bi trebalo da se desi?“

„Imam sastanak s drugim otmičarem.“

„Pronašao si ga?“ Uzbuđenje je odmah zamenilo nervozu u Edmondovim očima. „Pristao je da se vidi s tobom?“

„Ne baš. Kit je pre jedan sat bio kod mene. Reče mi da tog čoveka viđaju u nekoj taverni, kako se opija svake večeri otkako mu je drugar nastradao. Moj plan je da mu se, kako-tako, večeras pridružim. Verujem da će faktor iznenađenja ići u moju korist.“

Edmund se namrštió. „Ne bi trebalo da ideš sam. Povedi i mene sa sobom.“

„Ne. Ti moraš da vodiš računa o Patriši i Lusindi.“

„Onda povedi nekog drugog. Možda nekog svog rođaka.“

„Ako je tačno ono što Kit kaže, čovek je na ivici nerava. Očigledno mu je poremetilo živce to što je bio očevidac smrti svog najboljeg druga. Verovatno bi pobjegao glavom bez obzira kada bi mu prišlo dvoje potpuno nepoznatih ljudi, a onda bih ponovo morao da ga tražim. Ne, bolje je da to izvedem na manje upadljiv način.“

„Ako ti tako kažeš.“ Edmund nije baš bio zadovoljan njegovom odlukom, ali nije želeo dalje da pritiska. Nastavio je hoda tamo-amo. „Veruješ li da se gospođa Majlden stvarno razume u provodadžisanje?“

„Nemam pojma.“ Popio je još malo višnjevače i odustao. Ostavio je čašu. „Kratko je u tom poslu. Nije bilo vremena da bih procenio njene veštine.“

„Mogle bi proći i godine dok se ne pokaže da li, zapravo, ima talenta za taj posao. Dotad, gospođica Patriša već bi mogla da proživi mladost s nekom brutalnom životinjom ili lovcem na sreću. Možda će upropastiti sebi život. Posebno me nervira onaj Riverton. Mislim da bi mogao da gazi preko mrtvih samo da bi se oženio dobrom miraždžikom.“

Kejleb je neko vreme razmišljao o tome dok je gledao Edmunda kako šara nogom po tepihu.

„Gospođica Patriša nema neki miraz“, rekao je mirno. „Mislim da će naslediti dovoljno, ali sigurno ne veliko bogatstvo.“

„Znam samo da je njen miraz, koliki god da je, vrlo bitan gospodinu Rivertonu. Kunem ti se, ako budem još jednom morao da slušam njegove priče o arheologiji, baciću ga kroz najbliži prozor.“

„Čini mi se da te vrlo interesuje sreća gospođice Patriše“, primetio je Kejleb. „Imao sam utisak da se nisi slagao s njenim hladnokrvnim načinom biranja partnera.“

Edmund se snuždio. „Gospođica Patriša nije hladnokrvna žena. Zapravo, sasvim je suprotno. Bojim se da to što je požurila neće ići naruku njenim emocijama i toploj prirodi. Taj takozvani naučni pristup pronalazenju muža totalna je glupost. Jesi li video spisak zahteva koji je dala gospođi Majlden?“

„Mislim da je pominjala nekakve kriterijume, da.“ Skrenuo je pogled i razmislio o tome. „Očigledno joj je tu ideju dala gospođica Bromli.“

Bromli i Džouns. Kako joj je to samo palo na pamet? Bila je dovoljno inteligentna da bi pogrešno shvatila njegovu ponudu. Zašto ga, jednostavno, nije odbila, ako nije želela da se uda za njega? Zašto je pričala tu smešnu priču o poslovnom partnerstvu?

Jedino ako ga *zaista* nije razumela. Pobogu, da li je moguće da nije bio jasan?

„Čovek kakvog ona traži ne postoji“, rekao je Edmund.

„Molim?“ Kejleb se vratio razgovoru s Edmundom. „Tačno. Spisak. Gospođa Majlden očigledno je bez muke uspeła da napravi podužu listu odgovarajućih kandidata.“

„Ali niko od njih nije dovoljno dobar za gospođicu Patrišu. Nijedan“, insistirao je Edmund.

„Jesi li siguran u to?“

„Potpuno. Moja je dužnost da zaštitim gospođicu Patrišu, ali ona neće da me sluša. Tretira me kao da sam čuvar pasa. Ponekad mi čak naređuje i gladi me po glavi.“

„Gladi te po glavi?“

„Figurativno govoreći.“

„A, tako“, rekao je Kejleb.

Imao je utisak da bi trebalo da mu dâ nekakav muški savet, ali ništa mu nije padalo na pamet. Dobro bi i njemu došao jedan takav.

Bromli i Džouns.

Možda je taj spisak zahteva bio najveći problem. Mogao se složiti s tim da nije imao sve vrline koje je Lusinda očekivala od svog muža, ali i sama je rekla da su njih dvoje tim. Verovatno i ona oseća isto.

Da li je moguće da to nije bilo dovoljno da je privoli na kompromis? Da li je morao da ispuni baš svaki zahtev koji je postavila? Đavo da ga nosi, da li je morao da nauči da bude veseliji i mekši? Neki ciljevi bili su nedostižni čak i za talentovane.

Ljubavna afera bi bila prihvatljiva na kraće vreme, ali nije voleo nesigurnost u takvoj vezi. Šta ako bi se jednog dana pojavio neko ko bi mogao da ispuni sve Lusindine zahteve, oborio je s nogu pričom o misterioznoj paprati, tučku ili oprašivanju?

Viktorija je ušla u sobu, a za njom i Lusinda i Patriša.

„Gospodo, mi smo spremne“, objavila je zapovednim glasom kao da je naređivala trupama u nekoj bitki.

Kejleb de odmah odvojio od ivice stola. Video je da se Edmund odmah zaustavio i okrenuo ka ženama.

Obojica su ostali bez teksta kada su se dame pojavile.

Lusinda se uplašila. „Nešto nije u redu, gospodine Džounse?“

Shvatio je da je piljio u nju. To je bilo jače od njega. Nosila je dugu, ljubičastu haljinu, ukrašenu ljubičastom čipkom i diskretnim kristalima koji su svetlucali. Duge, uske rukavice isticale su njene graciozne ruke. Plišana traka oko vrata bila je, takođe, ukrašena kristalima.

Znao je da mu će mu do kraja života biti suđeno da oseti isto uzbuđenje kad god bude bio u njenoj blizini. *To je to. Ti pripadaš meni. Dođavola s tim savršenim mužem. Ako bi ikada bio toliko lud da se pojavi, pobrinuću se da nestane.*

Gospode bože, počeo je da zvuči kao Flečer. Ali verovao je u svaku svoju reč. Mada nije bio pravi trenutak da sve to izgovori naglas.

Ali jeste za manire lepo vaspitanog gospodina.

Kada se malo pribrao, otišao je do Lusinde, uhvatio je za ruku i poklonio se.

„Ne“, rekao je. „Sve je u najboljem redu. Momentalno sam bio zadivljen, samo to. Vi i gospođica Patriša večeras izgledate spektakularno. Zar ne, Flečeru?“

Edmund je izgledao kao da se i sam probudio iz bunila. Prišao je Patriši, uzeo je za ruku i blago se naklonio.

„Prelepo“, rekao je kao da mu je nešto zastalo u grlu. „U toj smaragdnoj haljini ličite mi na princezu iz bajke.“

Patriša je pocrvenela. „Hvala, gospodine Flečeru.“

Viktorija je pročistila grlo kako bi im skrenula pažnju. „Gospodine Flečeru, vi ćete poći mojom kočijom s Patrišom i sa mnom. Gospodin Džouns pratiće Lusindu u njenoj. Umesto što pišu onakve bljuvotine, bolje neka komentarišu to što ćete večeras biti u Lusindinom društvu.“

Lusinda se namrštila. „Zaista mislim da to neće biti potrebno.“

„Ne raspravljaj se sa stručnjakom“, šapnuo joj je Kejleb. Izvio je lakat kako bi ga uhvatila podruku.

Ušli su u hol, gde ih je čekala gospođa Šut da bi im otvorila vrata. Kočije su bile spremne. Kejleb je otpratio Lusindu do njene kočije i seo naspram nje.

„Šta se desilo?“, odmah ga je upitala Lusinda.

„Šta?“

„Osećam da se nešto desilo“, rekla je. „Ponovo si napet. Popio si šolju čaja večeras, kao što smo se dogovorili, zar ne?“

„Bojim se da ovde tvoj čaj, koji je inače odličan, neće moći da pomogne.“

„Ali rekao si da te smiruje.“

„Svakako, kada sam napet zbog otrova. Ono što me sada muči nema veze sa sveskom.“

„Šta je onda? Možda imam još neki lek.“

Nasmejao se. „Kako mi se čini, imaš. Nažalost, nemam toliko vremena da uzmem više od male doze.“

Nagnuo se ka njoj i poljubio je. Bio je to brz, strastven poljubac.

„Toliko zasad“, rekao je, vratio se u sedište i nastavio da priča pre nego što je uspela bilo šta da progovori. „Ima nekih novosti.“

Ispričao joj je ono što je čuo od Kita i da namerava da se vidi s otmičarem. Odmah se usprotivila.

„Ne smeš ići sam. Povedi gospodina Flečera.“

„I on mi je to predložio. Reći ću ti isto što i njemu. Njegov posao je da pazi na tebe i gospođicu Patrišu. Ja ću se snaći.“

„Jesi li naoružan?“

„Da. Ali mislim da neće biti potrebe za potezanjem pištolja. Ne brini za mene. Otpratiću te na bal. Odigraćemo nešto, tako da nas svi vide, a onda ću ja nestati na sat ili dva. Vratiću se, da te na vreme otpratim do kuće.“

„Obučen si za bal, ne za viđenje s nasilnikom u nekoj trećerazrednoj taverni.“

„Verovala ili ne, mislio sam i na to“, rekao je. „Poneo sam drugi kaput i šešir koji će prikriti ovo svečano odelo.“

„Ne dopada mi se taj tvoj plan.“ I na slaboj svetlosti fenjera videlo se da je bila zabrinuta. „Imam loš predosećaj.“

„Imaj poverenja, draga. Procenjujem da je verovatnoća da će viđenje s otmičarem proći bez problema oko devedeset tri odsto.“

„Ostaje onih sedam odsto za nepredviđenu grešku u proceni.“ Snažno je prstima stegla lepezu. „Obećaj mi da ćeš biti obazriv, Kejlebe.“

„I više od toga. Imaš moju reč da ćemo imati vremena da odigramo još neki valcer pre nego što te vratim kući.“

Irideset jedan

„On je đavo, kažem vam.“ Peret je napravio dužu pauzu da bi popio dobar gutljaj džina. Rukavom je obrisao usta. Nagnuo se preko stola i utišao glas. „Iz pakla. Ne bih verovao da ga nisam video sopstvenim očima. Ima krila kao zmaj. Kandže umesto prstiju. Oči su mu sijale kao žar, ozbiljno.“

Kejleb je sumnjao da je taj opis potpuno tačan, ali bilo mu je jasno da je Peret bio prestravljen. Očigledno je bio i sasvim očajan kada je o tom svom užasu pričao s potpunim strancem. Kejleb je zaključio da su ga drugari ostavili, jer su pomislili da je sišao s uma. Kada je Peret naišao na nekoga ko je bio voljan da poveruje u njegovu bajku, otvorio je dušu.

Sedeli su u polupraznoj taverni. Kejleb je bio svestan toga da su njegove čizme, kaput i šešir bili prava katastrofa, ali baš takvi poslužiće svrsi. Bio je siguran da niko ne bi mogao da ga opiše. A samo je to bilo važno.

„Kažeš da te je taj demon unajmio da kidnapuješ gospođicu Bromli?“, pitao ga je Kejleb.

Peret se iznenadio. „Vidi sad, ko je pominjao kidnapovanje? To je bio posao kao i svaki drugi. Taj kučkin sin rekao nam je da je član nekog društva koje unajmljuje poštovane dame koje bi pružale usluge gospodi. Znaš već. Neka klijentela voli uglađene dame.“

„Da.“

„Ja to uopšte ne razumem. Daj mi neku nevaljalu koja je svoj zanat naučila na ulici. Takva devojka zna kako da udovolji čoveku. One uglađene su neiskusne. To je samo bačen novac, ako mene pitaš.“

„Čovek koji te je unajmio nije želeo bilo koju damu, zar ne? Platilo je da mu dovedeš gospođicu Bromli.“

Peret je slegnuo ramenima. „Tako to obično bude. Mušterija izabere neku žensku, obično onu koja nema porodicu, ili mnogo novca, ili muža koji bi mogao da pozove policiju. Standardna procedura. Kaparu dobijemo odmah, a ostatak kad dovedemo robu.“

„Zašto ste se ponovo videli s gazdom, ako ste znali da niste uspeli da kidnapujete gospođicu Bromli?“

„Mislili smo da će razumeti kada mu ispričamo šta se dogodilo i da će nam ponuditi neku drugu koja bi zamenila Bromlijevu. Nismo mi krivi što je sve pošlo naopako. Veštica nam je bacila neki ljuti prah u oči. Šarpi i ja mislili smo da ćemo oslepeti. Gušili smo se nasred ulice.“

„Ali gazda nije želeo nijednu drugu, pretpostavljam?“

„Ne“, mumlao je Peret. „Pobesneo je. Govorio je neke gluposti o tome kako je smrt cena za neuspeh kada posluješ s Krugom. Šarpi i ja pomislili smo da je lud, ako baš želiš da čuješ istinu. Onda se vratio i pomoću neke magije ubio Šarpija.“ Oči su mu zasuzile. „Nije bilo potrebe za tim. Ništa mu loše nismo učinili. Dođavola, mi smo bili povređeni.“

Kejlebu je sve odjednom postalo jasno. Sklopio je sve kockice u glavi. Bio je na pravom putu.

„Demon je upotrebio reč *Krug*?“, pitao ga je oprezno.

„Da.“ Peret je skupio ramena. Popio je još džina da bi smirio živce, a onda ostavio flašu. „Neka banda, reko bih“, izgovorio je s gađenjem. „Gospoda iz nekog udruženja, a ne razlikuju se od nas. Jedino što se sastaju po otmenim klubovima da bi skovali plan, a ne kao mi po tavernama i ćoškovima. I biraju reči kada opisuju svoje akcije. *Konzorcijum* i *društvo* umesto banda.“

„Da“, potvrdio je Kejleb. „Tako je.“ To je i njemu palo na pamet kada se pozabavio Halsijem i nekim izdajicama koji su verovali da rade za Voľšebno društvo.

„Ali Šarpi i ja nismo znali da smo radili za neku gospodsku bandu koja se zove Krug. Mislili smo da radimo za jednog čoveka, demona. Samo što tada, naravno, nismo znali da je demon. Da smo znali, nikad se ne bismo kačili s njim.“

„Je li rekao još nešto o tom Krugu?“

Peret je odmahnuo glavom. „Ne. Ništa. Samo je Šarpija streljao pogledom. Tada je jadan Šarpi počeo da vrišti. Uplašio sam se kao nikad u životu. Znao sam da što god se desilo Šarpiju, ja sam bio sledeći na listi. Kunem se, nešto se osetilo u vazduhu. Kao neka struja. Nisam mogao da pomognem Šarpiju, pa sam pobegao kako bih spasao goli život.“

„Je li demon dodirnuo Šarpija? Je li mu dao nešto da popije, pojede? Je li imao bilo kakvo oružje?“

„Ne, to uporno i hoću da ti objasnim.“ Peret je pogledao oko sebe u polupraznu tavernu i počeo da šapuće. „Niko mi ne veruje. Misle da sam lud. Ali kažem ti, monstrum niti je izvukao nož, niti je potegao pištolj. Sa deset koraka od nas ubio je Šarpija svojim skrivenim moćima.“

„Šta mi još možeš reći o tom demonu?“, pitao ga je Kejleb. „Pored užarenih očiju, krila i kandži, šta još?“

Peret je slegnuo ramenima i otpio još džina. „Ništa više.“

„Je li govorio kao učen čovek?“

Peret je naborao čelo. „Da, govorio je poput tebe, tako nekako. Rekao sam ti da je bio gospodin. Ne očekuješ valjda da demon bude neko iz radničke klase?“

„Ne, svakako ne. Je li bio obučen kao gospodin?“

„A, to da.“

„Jesi li mu video lice?“

„Ne. Oba puta kada smo se sreli, bila je mrkla noć. Nosio je šešir, šal i kaput s visokom kragnom.“ Peret je tada zbunjeno začutao. „Baš kao i ti.“

„Je li došao svojom kočijom?“

Peret je okrenuo čupavu glavu. Radoznanost je brzo zadovoljio džinom.

„Dvokolicom“, rekao je i počeo da žmirka. „Vidi sad, što te interesuje u kakvoj je kočiji došao?“

Kejleb je ignorisao njegovo pitanje. „Je li imao neki nakit na sebi?“ Koliko god bio pijan, ozbiljan kriminalac ne zaboravlja detalje skupocevnih stvari.

Peretovo oko je zasijalo. „Imao je veoma lepu kutijicu za prah. Video sam kako je sijala na svetlu kada ju je izvadio iz džepa. Čini mi se da je bila od čistog zlata. Imala je nekakvo kamenje na vrhu. Ali u tom mraku nisam uspeo da vidim kakvo. Mada, mislim da nisu bili dijamanti. Možda smaragd. A možda i safir. Mogla bi se dobro prodati.“

„Demon je koristio prah?“

„Da. Udahnuo ga je neposredno pre nego što je bacio magiju i ubio Neda.“

„Interesantno.“

Peret je usled pijanstva postao depresivan. „I ti si isti kao i svi drugi. Ni ti mi ne veruješ.“

„Verujem ti svaku reč, Perete.“ Kejleb je gurnuo ruku u džep i izvadio nekoliko novčanica. Stavio ih je na sto.

Čim je ugledao novac, Peret se odmah otreznilo. „Za šta je to?“

„Plaćam za neverovatno informativnu bajku.“ Kejleb je ustao sa stolice. „Daću ti i jedan besplatan savet. Da sam na tvom mestu, ubuduće bih izbegavao svaki kontakt s demonom.“

Peret se trgnuo. „Ne brini. Pobrинуću se da me nikad više ne pronađe.“

„Kako misliš da pobegneš od njega?“

Peret je slegnuo ramenima. „Možda jeste demon, ali kao što rekoh, gospodin je. A takvi nikada ne dolaze u ovaj deo grada. Ne poznaju ovaj kraj. Ovde sam bezbedan.“

„Ne budi tako siguran u to“, rekao mu je Kejleb. Naći će on put dovde ukoliko žarko želi da te nađe.“

Peret se naježio. Njegove pijane oči najpre su se ukočile od šoka, a onda se u njima videla i panika. Kejleb je stajao nekoliko trenutaka dok ovaj nije uvideo da je jedan gospodin te večeri već našao put do taverne *Crveni pas*.

„Ko si ti?“, šapatom ga je pitao Peret.

„Sećaš li se žene koju si pokušao da otmeš u Gapi lejnu?“

„Šta je s njom?“

„Ona je moja“, rekao mu je Kejleb. „Jedini razlog što si još živ jeste to što su mi bile potrebne informacije od tebe. Ali kunem ti se, odsad, ako joj samo priđeš, naći ću te gde god da se sakriješ, i to lako kao što sam te večeras pronašao.“

Osmehnuo mu se.

Peret je nekoliko puta otvorio pa zatvorio usta. Nije rekao ni reč. Ne-kontrolisano je počeo da drhti.

Zadovoljan, Kejleb je krenuo ka vratima. Možda nije imao neke vrline kojima su drugi mogli da se pohvale, ali svakako je imao srce lovca. Uspeo je da mu se osmehne.

Irideset dva

Sat kasnije, Lusinda, Viktorija, Patriša i Edmund stajali su u glavnoj sali. Zajedno su posmatrali elegantnu skupinu.

„Baš kao što ste rekli, gospođo Majlden“, rekla je Patriša s olakšanjem. „Izgleda da svaki džentlmen u ovoj sali želi da igra s Lusindom. Verujem da se na podijumu zadržala duže od mene.“

„Nije mi jasno.“ Lusinda je uzela još jednu čašu limunade s poslužavnikom koji je nosio momak iz posluge. Bila je žedna. Jedini razlog zašto je prihvatila toliko poziva za igru bila je želja da suzbije neprijatan predosećaj da će se dogoditi nešto loše. Nije mogla da se odupre misli da je Kejleb pogrešio što je odlučio da ode sam na taj sastanak s otmičarem. „Šta je, za ime boga, privlačno u ženi koja umalo nije prodata u belo roblje?“

Viktorija se zadovoljno nasmejala. „Nikad ne treba potcenjivati ženu koja je na lošem glasu, pogotovo ne onu za koju se tvrdi da bi mogla postati član porodice Džouns.“

Lusinda se zagrcnula limunadom. „Tvrđi?“ Šta to govorite? Gospodin Džouns odigrao je jednu igru sa mnom i odmah otišao odavde.“

„Veruj mi kad ti kažem da već danima kruže priče o vezi između Kejleba i tebe“, rekla je Viktorija veselo.

Lusinda je osetila da joj gore obrazi. „Tražila sam njegovu profesionalnu uslugu kako bi ispitao nešto za mene lično. Naš odnos je poslovne prirode.“

Viktorija se nakašljala. „Svako ko vas je pre neko veče i danas video kako igrate mogao je zaključiti da je vaš odnos samo donekle poslovan.“

„Ovo počinje da me brine“, rekla je Lusinda.

„Gluposti“, Viktorija je odmahнула lepezom. „Nema tu šta da vas brine.“ Podigla je obrvu i pogledala Edmunda. „Mislim da je krajnje vreme da pozovete Patrišu na ples, gospodine Flečeru. Moramo da ostavimo utisak da ste porodični prijatelj.“

Lusinda je mogla da se zakune da je Edmund bio crven kao rak. Patriša je blago pocrvenela i odmah počela da popravља kopče na šlepu svoje haljine.

Edmund je skupio hrabrost i učtivo klimnuo glavom. „Gospođice Patriša, hoćete li mi učiniti tu čast?“

Patriša je prestala da se zanima haljinom, duboko uzdahnula i pružila mu ruku. Edmund ju je poveo ka sredini sale.

Viktorija je sijala od zadovoljstva. „Zar nisu lep par?“

Lusinda je gledala za njima. „Kad ne ujedaju jedno drugo. Iskreno, nisam videla da se neki mladi par toliko koška kao njih dvoje. Prosto da čovek pomisli...“ Zaćutala je i okrenula se ka Viktoriji. „O, bože, nećete valjda da kažete da su njih dvoje jedno za drugo?“

„Savršeni. Bilo mi je jasno čim sam ih videla zajedno. Sad ćemo videti šta će se desiti. Ništa ne podstiče romansu kao valcer.“

Lusinda je primetila da je Edmund privukao Patrišu bliže i ležerno se okretao u ritmu s njom. Čak i s te udaljenosti bilo je očigledno da je Patriša uživala.

„Hm“, promumlala je. „Pretpostavljam da to objašnjava njihove čarke. Ali već vidim da će tu biti problema. Gospodin Flečer veoma je fin i potpuno se posvetio tome da zaštititi Patrišu, ali bojim se da neće moći da ispuni očekivanja. Prvo, nema pristojna, stalna primanja. Kako sam shvatila, njegov angažman u agenciji gospodina Džounsa je povremen. A i uopšte se ne razume u arheologiju.“

„To su sitnice, verujte.“

„Nisam sigurna da će Patriša ili njeni roditelji to smatrati sitnicama.“

„Kada je energija prava, ljubav sama pronade put.“

Lusinda ju je pogledala. „Ljubav može naći svoj put, ali to može biti put do katastrofe. Jedno je kada žena u nekim godinama prihvati takvu vezu, a drugo kada je to mlada devojka kao što je moja rođaka. I vi to vrlo dobro znate.“

„Uveravam vas da ja nisam neko ko promovise neozbiljne veze.“ Viktorija je bila vidno uvređena. „Ja sam provodadžija i odgovorno i ozbiljno pristupam svom poslu. Zapamtite šta ću vam reći, Patriša i gospodin Flečer staće pred oltar.“

„Uprkos očiglednim razlikama?“

„Ne“, odgovorila je Viktorija. „Zbog njih. Ljubav je kao vino.“

„Dakle, voće je slađe kada raste pod otežavajućim okolnostima?“

„Baš tako.“

Irideset tri

Na vidiku nije bilo nijedne dvokolice niti bilo kakvog konja. Gusta magla nije bila glavni razlog što ih nije bilo u blizini, već činjenica da su vozači bili svesni toga da u tom siromašnom delu grada teško da je neko mogao priuštiti prevoz luksuznom kočijom.

Kejleb je prošao pored jedne lampe čija je svetlost jedva dopirala do ulice. Imao je utisak da ga je neko pratio i pre nego što je začuo korake iza sebe. Nije čuo da su se vrata taverne otvorila. Ko god da je išao iza njega motrio je s ulice na tavernu i čekao ga.

Mora da ga je pratio još od bala, pomislio je. To je sigurno objašnjavalo nemir koji je osećao već jedan sat. Osetio je bes i ljutnju kada je primetio obrise senke onog ko ga je pratio. Moguće je da je to bio samo neki uličar koji je tražio najzgodniju žrtvu za pljačku, ali osećaj mu je govorio nešto sasvim drugo. Devedeset devet odsto bio je siguran da će se susresti s Peretovim demonom.

Pokušavao je da ostane smiren, kao da nije primetio nikoga iza sebe. Koraci su se približili. Nije bilo svrhe okrenuti se i pogledati u lice goniča. Samo pravi lovac, izoštrenog vida, mogao je videti nešto više od senke u tom mraku.

Skinuo je jednu rukavicu, stavio ruku u džep i izvadio pištolj. Skriva jući pištolj uz nogu, krenuo je ka bolje osvetljenom delu.

Odjednom je osetio strah i paniku. Taj osećaj koji se javio niotkuda na kratko mu je zaustavio dah i paralisao čula. U glavi mu je tutnjalo. Shvatio je da je, u tom bunilu, ispustio pištolj.

Bio je prinuđen da stane, jer se zaledio od straha, ali jedan deo mozga govorio mu je da tu nije bilo nikakve logike. Puls mu je podivljao. Jedva je disao.

Odjednom se našao u neakvoj noćnoj mori koja je pretila da ga uvuče u još gori ambis. Panika mu je skoro zaustavila krv u žilama.

Pokušavao je da skupi svu snagu kojom bi mogao da se odupre tom napadu. Izoštrio je sva čula. Nadolazeći strah oduzeo mu je svu odvažnost i hrabrost i pretio da će ga progutati poput crne rupe.

On ti ovo radi. Tako je ubio Šarpija i Dejkinovu. Žrtva podleže panici. Moraš se odupreti ili si gotov.

Nije želeo da na taj način napusti svet, da bude žrtva vrtloga krajnje sumnjive, besmislene energije. Tražio je delić čistog razuma i stabilnosti. Bio je rešen da upotrebi sve svoje moći, pa makar i izgubio bitku.

Prikupio je svaki atom snage kako bi se okrenuo protiv ubice. Činilo mu se da je taj proces trajao čitavu večnost, jer mu je bila potrebna nadljudska snaga da pokrene i najmanji mišić.

Peretov demon izašao je iz magle na svetlost. Nije imao žar u očima, duge kandže i krila, ali Kejleb nije sumnjao da se suočio s monstrumom.

„Iznenaden sam što te večeras vidim ovde, Džounse.“ Spodoba se zaustavila nekoliko koraka od njega. „Ovaj komšiluk ne očekuje u svom društvu gospodu poput nas, zar ne? Šta te dovodi ovamo? Neka požuda koju ne možeš da zadovoljiš u drugom delu grada, možda? Možda opijum?“

Kejleb je ćutao. Nije bio siguran da je imao snage da progovori. Jezik mu je bio potpuno ukočen. Međutim, snaga njegove volje vraćala ga je u život. Uspeo je da razazna haos u svojoj glavi. Tu i tamo trezveno je razmišljao. Bilo je potrebno samo da se uhvati za taj delić zdravog razuma.

„Dozvoli da ti se predstavim“, rekao mu je demon. Ležerno je skinuo rukavicu, stavio ruku u džep i izvukao zlatnu kutijicu koja je zasijala na slaboj svetlosti fenjera. „Moje ime je Alister Norkros.“

Otvorio je kutijicu i uzeo malo praha iz nje. Prineo ga je nosu i oštro udahnuo.

Trenutak kasnije, još jedan talas panike pogodio je Kejleba. Umalo se nije srušio od straha.

„Ah, da, nova verzija formule stvarno savršeno funkcioniše“, rekao je Norkros. „Halsi je bio u pravu.“

U Kejlebovoj glavi javili su se nekakvi hodnici. Trebalo je samo osloboditi se tog straha i krenuti ka izlazu. Umeo je da vlada svojim emocijama. Čitavog života učio je kako da kontroliše divlju energiju koja je bila izvor njegove psihičke snage.

„Moram priznati da ste me razočarali, gospodine.“ Norkros je zatvorio burmuticu i vratio je u džep. „Očekivao sam više od jednog člana legendarne porodice Džouns.“

„Šta hoćeš od mene?“, uspeo je da izgovori Kejleb.

„O, našao si jezik, zar ne?“, zadovoljno se smeškao Norkros. „Vrlo dobro. Sada sam pomalo i impresioniran. Malo je onih koji uspeju da sastave rečenicu kada upotrebim svoje moći.“

Kejleb je ćutao.

„Reći ću ti šta želim od tebe, Kejlebe Džounse“, zlurado je rekao Norkros. „Želim da gledam kako ludiš od straha i umireš u panici.“

„Zbog čega?“

„Zbog toga što uživam u takvoj zabavi, naravno. Ako ti je za utehu, bićeš prvi na kome ću isprobati dejstvo nove formule. Halsi mi ju je tek jutros dao i još nisam imao priliku da je isprobam. Sada ću gledati premijeru. Šteta je samo što će samo veoma malom krugu ljudi ostati istina o tome šta sam sve sposoban da uradim snagom svoje volje.“

„Onom krugu unutar redova Emerald Tableta.“

Strah je nestao na nekoliko sekundi. Kejleb je shvatio da je njegova izjava iznenadila i nakratko dekoncentrisala Norkrosa. Proizvesti strah tih razmera značilo je imati veliku snagu i koncentraciju.

Odmah zatim pogodio ga je novi talas panike. Iako je bio spreman na to, osetno ga je poljuljao.

„Dakle, znaš za te redove“, rekao je Norkros. Možda ima još onih koji znaju. Odlično, gospodine Džounse. Kao odgovor na vaše pitanje, reći ću vam da sam član Sedmog kruga moći. Ali to će se uskoro promeniti. Neke od nas prebaciće na viši nivo.“

„Moje ubistvo je cena tvog unapređenja?“

Norkros se nasmejao. „Ne, Džounse, tvoja smrt neophodna je, jer si direktna pretnja krugu. Ne preostaje nam ništa drugo nego da te se rešimo, jer postaje jasno da si ušao u trag Halsiju. Ne smemo da dopustimo da ga pronađeš. To bi bio kraj. Kada tebe ne bude bilo, pobrinuću se i za gospođicu Bromli, i tako ću se rešiti svih muka.“

Tada se još mnogo hodnika ukazalo pred Kejlebovim očima. Osetio je novu vrstu straha. Više nije lebdeo nad provalijom. Morao je da preživi napad kako bi spasao Lusindu. Ta misao pomogla mu je da prikupi i poslednji atom snage.

„Gospođica Bromli ne predstavlja nikakvu pretnju po tebe“, rekao je Kejleb.

„Možda, ali ne smemo da rizikujemo. Javnost i novinari sigurno će biti iznenađeni kada budu saznali da je otrovala tebe, kao i svog verenika. Tada će sama sebi oduzeti život, baš kao i njen otac. Sve savršeno čisto, zar ne?“

„Lusinda ne zna ništa o vašim prokletim krugovima.“

„Trebalo bi da ti bolje od svih znaš koliko je važno biti temeljan. Ovaj razgovor postaje sve zanimljiviji, ali će se ovde završiti. Zbogom, gospodine Džounse.“

Nadljudskom snagom volje uspeo je da se udalji od ambisa. Grčevito se držao za ono malo zdrave pameti koju je mogao da prepozna u svem tom ludilu. Morao je da preživi, jer on je bio jedini koji je stajao između Lusinde i tog monstruma. Svako pitanje na kraju čini se jednostavno kada saznate odgovor.

Tama koja mu je pomračila um počela je da nestaje. Gledao je sve jašnjim pogledom. Osetio je neverovatno olakšanje. Ne dešava se često da čovek doživi takav haos u glavi. Još je bio pomalo zanesen.

Učinilo mu se da je čuo vrisak negde u daljini. Nije mislio na to, samo se trudio da se snagom volje odupre toj oluji negativne energije.

Znao je da tu leže svi odgovori, samo je trebalo stići do njih. Znao je i to da čovek koji može da proizvede takvu vrstu destruktivne energije ne može dugo ostati pri zdravoj pameti. Kako bilo, još samo malo i mogao je da se pozdravi sa svetom.

„*Prestani, proklet bio.*“

Te reči bile su praćene jezivim krikom. Kejleb nije obraćao pažnju. Ko bi rekao da je mogao pronaći i nešto lepo u tom haosu? Nije umeo to da objasni, ali grčevito je sakupljao energiju koja mu je budila um i telo.

„*Srce. Moje srce. Ne možeš to da mi uradiš. Prestani.*“

Poslednja reč bila je praćena još jednim jezivim krikom.

Nije više mogao da izdrži. Morao je što pre da se reši Norkrosa. Kejleb je za trenutak pogledao u njega.

Norkros je izvadio pištolj. Držao ga je obema rukama, ali se pištolj i dalje tresao. Lice mu je bilo iskrivljeno od straha.

„Šta mi to radiš?“, pitao je prestravljeno. „Eksplodiraću. Ubićeš me.“ Pokušavao je da umiri pištolj i usmeri ga ka Kejlebovim grudima. „Ti si taj koji je trebalo da umre, skote, a ne ja.“

Norkros je nameravao da povredi Lusindu. Nije imao drugog izbora.

Kejleb je oborio Norkrosa na zemlju kao što bi oborio dosadnu muvu.

Alister Norkros je poslednji put otvorio usta, ali nije ispustio ni reč. Srušio se na zemlju i ostao nepomično da leži na njoj.

Irideset četiri

„Jesi li siguran da je mrtav?“, pitala ga je Lusinda.

„To nije stanje kojem bi se mogla dati pogrešna dijagnoza“, rekao je Kejleb. U njegovom glasu nije bilo nikakvih emocija.

„Ponekad stanje kome može da liči na smrt.“

„Veruj mi, mrtav je, Lusinda. Uskoro ćeš se i sama uveriti u to.“

Njenom kočijom vozili su se ka mestu napada. Malo pre toga pao joj je kamen sa srca. Kada je Kejleb ušao u salu, nesvesno je uzdahnula od olakšanja. Međutim, čim joj je prišao, osetila je da nešto nije u redu.

Znala je da nije bez razloga čitave večeri osećala teskobu. Kejleb je jedva preživeo. Biće joj potrebno dosta vremena da se oporavi od tog šoka, pomislila je.

Ali više je brinula za Kejleba. Nešto tu nije bilo dobro. Osetila je to. Upravo je dobio bitku za život, pomislila je, a i ubio je čoveka. Takve stvari ostave dubok trag.

„Rekao je da se zove Alister Norkros?“, pitala ga je.

„Da.“

„Poznaješ li ga?“

„Ne.“

„Šta si uradio s lešom?“

„Morao sam da ga odnesem u neku napuštenu zgradu.“ Gledao je kroz prozor, u mrkli mrak. „Nisam imao drugog izbora. I da je preživeo, ne

bih mogao da nađem kočiju u tom delu grada. A teško da bi iko pristao da vozi mrtvaca.“

„Zašto želiš da vidim leš?“, pitala ga je.

„Zato što ćeš možda, svojim darom, moći da prepoznaš ono što meni potpuna nepoznanica.“ Okrenuo se ka njoj. „Žao mi je što tražim od tebe da proživljavaš sve ovo, Lusinda. Ali mislim da je veoma važno.“

„Razumem.“ Umotala je ogrtač oko ramena. Drhtala je, ne od zime, već zbog toga što je jasno mogla da oseti njegov nemir.

Šut je zaustavio kočiju u pustoj ulici, ispred neosvetljene kuće. Kejleb je prvi izašao. Lusinda je požurila za njim.

„Ostani ovde i čuvaj stražu“, rekao je Kejleb Šutu.

„Razumem, gospodine“, odgovorio mu je Šut. „Evo, biće vam potreban fenjer.“

Kejleb je uzeo fenjer i upalio ga. Slaba svetlost otkrila je mnoštvo senki u njegovim očima. Lusinda se ponovo naježila. Nekakav strah uvukao joj se u kosti.

Kejleb se, bez reči, okrenuo i pošao niz usku ulicu. Stao je ispred nekih vrata i naglo ih otvorio. Lusinda je smirivala sebe i pokušavala da izoštri čula kao i uvek kada je trebalo da se suoči s beživotnim ljudskim telom. Oprezno je zakoračila unutra.

Toliko o tome da je Norkros možda bio u komi. Nije bilo ni reči o tome. Na podu je ležao mrtav čovek.

„Poznaješ li ga?“, pitao je Kejleb.

„Ne.“

„Nije neki botaničar ili naučnik koga si možda nekad srela? Možda na nekom predavanju? Možda ga je tvoj otac poznao?“

Odmahnula je glavom. „Ne poznajem ga, Kejlebe.“

„Šta mi možeš reći o načinu njegove smrti?“

Podigla je pogled, iznenađena njegovim pitanjem. „Pa rekao si da si ga ti ubio.“

„Da.“

„Ja... mislila sam da je ubijen iz pištolja“, rekla je nesigurno.

„Nije.“

„Nožem?“

„Dobro pogledaj, Lusinda“, rekao joj je mirno. „Nema krvi.“

Instinktivno je prišla lešu. „Možda je zadobio udarac u glavu.“

„Nije“, ponovio je istim, ravnim tonom.

Oprezno se prepustila nadražajima. Odjednom je osetila dejstvo nekih nepoznatih i opasnih biljaka. Zaustavila je disanje i odskočila korak nazad.

„Šta je?“, pitao je Kejleb.

„Ovde ima otrova“, tiho mu je odgovorila. „Ali ovakvo nešto nikada nisam osetila. Svakako jeste nešto što utiče na psihi i delovalo je na moći ovog čoveka na vrlo neuobičajen način. Veoma je agresivan i destruktivan, čak i kada bi se samo povremeno koristio.“

„Osnivačeva formula“, rekao je Kejleb samouvereno. „Rekao mi je da mu je Halsi danas dao neku novu unapređenu formulu.“

„Budi ubeđen – da ga ti nisi ubio, ova droga sigurno bi. I to, rekla bih, vrlo brzo.“

Uzeo je maramicu i čučnuo pored Norkrosa. Ruke su mu bile zaštićene kožnim rukavicama, ali je ipak koristio maramicu kako bi izvadio kutijicu iz kaputa mrtvaca.

Svetlost fenjera obasjala je elegantnu, zlatnu tabakeru, ukrašenu zelenim kamenčićima u obliku trougla.

„Pušio je?“, namrštila se. „Nisam osetila miris duvana.“

„U kutijici je nekakav prah. Mislim da je droga.“

Podigla je naočari i malo bolje pogledala kutijicu. „Liči mi na smaragde.“

„Sigurno i jesu.“ Kejleb je posmatrao kutijicu kao kakvu minijaturnu eksplozivnu napravu. „Ukras je zaštitni znak alhemičara, oblik vatre.“

Ponovo je izoštrila svoja čula.

„Šta god da je u kutijici, u sebi ima otrove koje je ovaj čovek koristio“, rekla je.

„Je li bezbedno držati je u rukama?“

„Da. Sumnjam da bi dodir s tim prahom imao ozbiljne posledice. Morao bi se udahnuti makar jednom ili dva puta pre nego što, na pravi način, počne da deluje na psihu. U početku makar, ima veoma stimulatивно dejstvo. Žrtva je očigledno bila ubeđena da ta droga pojačava njene moći.“

„Kada je, zapravo, počela da ima smrtonosno dejstvo.“

„Da.“ Pažljivo je pokušavala da razazna dejstvo praha. „Snažan i mlad čovek, kao Norkros, mogao bi da preživi najduže tri ili četiri dana. Neko stariji i slabiji pre bi podlegao.“

Kejleb je razmišljao o toj zlatnoj kutijici. „Šta predlažeš, kako da uništimo prah iz nje?“

„Mnogo toga učinilo bi ga bezopasnim. Osećam da je sastav veoma nestabilan i lako razgradiv. Neka kiselina, kao sirće, lako bi mu oduzela moć. Isto tako alkohol ili neko jače alkoholno piće. Visoka temperatura bi mu isto tako razgradila sastav.“

„Šta bi se desilo da ga neko pojede?“

„Ništa posebno, rekla bih. Digestivni trakt bi ga razgradio. Ali ne bih ti savetovala da probaš.“

„Nisam ni planirao.“ Kejleb je pažljivo umotao kutijicu u maramicu i uspravio se. „Rešiću se ovoga što pre.“

Pogledala je u Norkrosa. „Šta ćemo s njim?“

„Obavestiću inspektora Spelara. On će se pozabaviti njime.“

„Ali kako ćeš objasniti uzrok smrti?“

„To je Spelarov problem, ne moj“, rekao je Kejleb i uzeo fenjer. „Na svu sreću, s obzirom na okolnosti.“

Pošla je za njim ka vratima. „Razumem da ne želiš da budeš umešan u ubistvo, ali na kraju krajeva, to je bila samoodbrana.“

„Nije to problem, Lusinda.“

„Kako to misliš?“

„Problem je što ne znam kako sam ga ubio.“

Irideset pet

Zajedno su stajali u Kejlebovoj laboratoriji i gledali u kristalni pehar na radnom stolu. Pehar je bio pun konjaka koji se presijavao na svetlosti vatre. Tabakera je bila na dnu pehara, otvorena i prazna, potopljena u alkoholno piće.

Kejleb je izvadio prah i potopio kutiju u pehar. Nekoliko puta ispirao ju je konjakom. Lusinda ga je uveravala da je formula potpuno uništena još s prvim ispiranjem, ali on nije hteo da rizikuje. Posle svakog potapanja prosipao je konjak u metalnu posudu i sagorevao ga u vatri.

„Jesi li sigurna da je sada bezbedno uzeti je u ruke?“, pitao ju je Kejleb.

„O, da“, odgovorila je Lusinda. „Bilo je bezbedno i posle prvog ispiranja. Rekla sam ti, ta droga je vrlo nepostojana. Kada je jednom poremetiš, izgubi dejstvo i više ne može da utiče na psihi. Čak i bez toga, sumnjam da bi posle nekoliko dana imala istu jačinu dejstva.“

Gledao ju je preko radnog stola. „I to možeš da osetiš?“

„Da. Taj prah je poput ubranog cveta. Odmah počinje da vene. Ali zašto bi neko svesno i samovoljno uzeo nešto što je u toj meri štetno i što ima trenutno dejstvo?“

„Kažem ti, Norkros mi je rekao da je jutros dobio tu novu formulu. Možda nisu imali vremena da ispitaju njeno dejstvo.“

„Ili je možda Norkros bio zamorče?“, primetila je.

„Možda si u pravu. On je bio veoma zadovoljan efektom. Verovatno nije bio svestan da će mu doći glave.“

Kejleb je neko vreme posle toga ćutao. Gledala ga je kako je otplovio u neki svoj svet.

„Da li misliš da bi mogla da napraviš protivotrov?“ pitao je posle nekoliko minuta.

Odmahnula je glavom. „Žao mi je, izvini. Ne poznajem nijednu biljku koja bi mogla da izazove toliko energije kao taj prah iz kutijice. Možda će to jednog dana i biti moguće, ali sada je to izvan mojih mogućnosti. Verujem da bih morala bolje da poznajem hemiju i da bi trebalo izvesti još mnogo istraživanja i eksperimenata.“

„Nema potrebe da se izvinjavaš. Silvester je tvrdio da je pronašao protivotrov originalnoj formuli. Otišao je toliko daleko da je svoju formulu ugravirao na zlatnoj pločici svog sefa. Ali pominjao je i to da bi taj protivotrov trebalo uzimati istovremeno s drogom. Zbog očiglednih razloga, nije bilo prilike da isproba njeno dejstvo.“

Iznenadio ju je tom pričom. „Imaš li recept za taj protivotrov?“

„Originalan zapis je u Volšebnom domu, ali imam kopiju.“

Zašao je iza police. Malo kasnije čula je kako su se otvorila vrata sefa. Kada se Kejleb vratio, nosio je svesku u ruci.

Otvorio ju je, okrenuo nekoliko listova i prišao joj sa strane kako bi i ona mogla da vidi zapis. Namestila je naočari, sagla se bliže svesci i pažljivo čitala latinske nazive raznih lekovitih i drugih biljaka.

„Hm“, rekla je.

„Šta?“

„Prepoznala sam većinu sastojaka i poznajem njihova dejstva, i željena i neželjena. Sigurna sam da nijedan sastojak ne bi mogao da parira dejstvu bilo kog otrova koji se nalazio u toj tabakeri. U stvari, potpuno je suprotno.“

„Kako to misliš?“

Slegla je ramenima. „Doza njegovog takozvanog protivotrova mogla bi da ubije čoveka za nekoliko minuta.“

Lagano je izdahnuo i klimnuo glavom. „Pretpostavio sam takvo nešto. To je bilo očigledno. Taj lukavi stari lisac postavio je poslednju zamku za svoje neprijatelje i rivale.“

„Rekao si da je izgravirao formulu na zlatnoj pločici?“

Kejleb je zatvorio svesku. „Silvester je znao da bi jednog dana neko mogao ukrasti njegovu dragocenu formulu, pa je ostavio upozorenje da sporo deluje i da može biti protivotrov. I to ugraviranu u zlato, ni manje ni više. Koji bi alhemičar mogao da odoli tom izazovu?“

„Shvatam na šta misliš.“

Otišao je do kamina i stao ispred razjarene vatre.

„Sada je važno da, što je pre moguće, saznamo Norkrosovu adresu i pronađemo njegove saradnike“, rekao je. „To je jedini način da dođemo do Halsija i ostalih članova Sedmog kruga.“

Naježila se. „Šta ćeš uraditi kada ih budeš pronašao, Kejlebe? Sumnjam da ćeš pronaći bilo kakav dokaz da su počinili ubistvo.“

Nije skidao pogled s plamena. „Porazgovaraću o tome s Gejbom, ali mislim da je potpuno jasno šta nam je činiti. Halsi i oni koji su ga platili da napravi ovakvu drogu moraju biti zaustavljeni.“

Obuhvatila je svoja ramena i posmatrala ga. „Misliš da ih treba ubiti, zar ne?“

Kejleb je ćutao.

„Ne.“ Spustila je ruke i požurila do njega. „Slušaj me, Kejlebe. Jedno je voditi istragu u ime Volšebnog društva, ali ne možeš dozvoliti sebi da ono od tebe napravi neku vrstu iznajmljenog egzekutora. To bi te uništilo pre nego najsmrtonosniji otrov.“

Uzeo je žarač. „A šta bi, kog đavola, trebalo da uradim s nekim kao što su Halsi i oni koji ga plaćaju? Videla si kakve monstrume ta formula pravi.“

„Slažem se da bi taj ludak trebalo da bude zaustavljen. Ali s obzirom na intrigantnost te formule, bojim se da će uvek biti onih koji će ispitivati njena dejstva. Ne možeš preuzeti tu obavezu da poubijaš sve njih. Neću ti to dozvoliti.“

Zapanjeno ju je gledao. „Nećeš mi *dozvoliti*?“

Podigla je bradu. „Znam da misliš da nije moje da ti kažem šta treba da radiš. Ali ne mogu da stojim i ćutim dok ti pričaš o tome kako imaš nameru da se pretvoriš u profesionalnog ubicu.“

„Imaš li neku bolju ideju?“

Duboko je uzdahnula. „Mislim da rešenje problema leži u samoj formuli. Po onome što si rekao, ko god je konzumirao bilo koju verziju tog otrova, nije poživio dugo pošto je ostao bez njega.“

„Uništi drogu kad god i gde god je pronađeš, i tako ćeš uništiti i one koji je konzumiraju. Je li to tvoja ideja?“

„Slažem se s time da je dužnost Volšebnog društva da spreči one koji proizvode drogu. Shvatam i to da će biti trenutaka kada ćeš biti prinuđen da reaguješ kao što si večeras. Ali kada god je to moguće, verujem da bi trebalo da pustiš da, umesto tebe, droga učini svoje.“

Posmatrao ju je veoma ozbiljno. „Misliš li da bi me takav pristup učinio manje odgovornim za sve izgubljene ljudske živote u budućnosti?“

„Da“, odgovorila mu je odsečno i samouvereno. „Mislim. To nije savršeno rešenje. Nijedna smrt, bez obzira na njen uzrok, neće ti lako pasti. Svaka će te mučiti. Ali ni oni koji proizvode drogu, Kejlebe, nisu nevini. Svjesni su da se bave veoma opasnim i zabranjenim istraživanjima. Ako njihova smrt bude posledica onoga čime se bave, neka tako i bude. Neka kazna bude ravna zločinu.“

„Ti si sjajna žena, Lusinda Bromli.“

„I vi ste sjajan čovek, gospodine Džounse.“

Zaboravio je na svoje misli i uhvatio ju je obema rukama za obraze. Iznenadila se koliko ju je strasno poljubio. Osetila je energiju, ali potpuno drugačiju od one koju je osećala prethodnih puta kada ju je ljubio. Osetila je nekakvu životinjsku glad. Probudio se iscelitelj u njoj.

„Kejlebe, da li ti je dobro?“

„Mislim da nije. Nisam siguran. Siguran sam samo da te želim, Lusinda.“

Počeo je da skida ljubičastu haljinu s nje. Čula je kako pucaju kopče i cepa se meka svila.

Uplašeno je podigla ruke i dodirnula mu lice. Trgla se kada je osetila da gori.

„Imaš temperaturu“, prošaputala je.

Ali pošto je izgovorila te reči, shvatila je da je uzrok te temperature metafizičke prirode. Tog trenutka je shvatila.

„Taj čovek koga misliš da si ubio...“

„Jesam ga ubio. Štaviše, ponovo bih uradio isto, i to bez razmišljanja. Ali sada vidim kolika je cena za to što sam svoj dar iskoristio u te svrhe.“

Šokirala se kada je to čula. „Kejlebe, hoćeš da kažeš da si svojim *moćima* ubio tog čoveka?“

„Da.“

Odjednom joj je sve bilo jasno. Temperatura je bila reakcija tela na ono što je preživeo te večeri. Ako je zaista svojim moćima ubio Norkrosa, bez sumnje je iscrpeo sebe do krajnjih granica. Verovatno mu je malo nedostajalo da padne u nesvest. Ali dotad, pokušavao je da povрати kontrolu, smiri čula i prikupi snagu koja mu je bila potrebna da se oporavi od takvog nadljudskog napora.

„Dobro je, Kejlebe. Ja sam tu.“

„Lusinda.“ Oči su mu bile umorne kao da je probdeo čitavu noć. „Potrebna si mi više nego iko ikada.“

Obavila je ruke oko njegovih ramena, pokušavajući da ga nahrani svojom energijom.

„Imaš me“, šapnula mu je.

Spustio ju je na krevet i užurbano raskopčao pantalone. Nije ni pokušao da ih skine. Krevet je počeo da škripi pod njegovom težinom.

Tog puta nije bilo ni nežnosti ni pažnje. Kejleb je bio veoma grub. Znala je da je smirivao sebe kako je ne bi povredio. Ali time joj je doneo neku novu vrstu uzbuđenja.

Grčevito se držala za njegova ramena. „Ne boj se, nećeš me polomiti.“

„Znam.“ Spustio je svoje vrelo lice na njene grudi. „Znam. Jaka si. Veoma si jaka.“

Zavukao je ruku među njene noge, stiskao ju je i dražio. Kada je bila spremna, silovito je prodro u nju.

Jednom, drugi put. Posle trećeg naleta osetila je njegove sokove u sebi. Svom težinom svog tela obrušio se na nju.

Kada je sve bilo gotovo, odmah je zaspao dubokim snom.

Irideset šest

Sačekala je nekoliko minuta pre nego što se iskobeljala ispod njega. Malo se promeškolo, ali se nije probudilo. Opipala mu je puls. Umirila se kada je osetila stabilan ritam. I temperatura mu je spala.

Ustala je i počela da se oblači. Napolju je svitalo. Znala je da je trebalo da pođe kući, ali nije želela da napusti Kejleba dok se ne probudi. Sela je na stolicu ispred kamina i čekala.

U neko doba otvorio je oči. Laknulo joj je kada je primetila da se osvežio.

„Koliko je sati?“, pitao je.

„Skoro je pet. Sva sreća što sam rekla Šutu da može da ide kući. Grizla bi me savest da je noć proveo pored kočije, čekajući mene.“

Kejleb je ustao i spustio noge na pod. „Nemoj da brineš. U otmenom društvu sasvim je normalno da se u zoru vratiš s bala. Komšije neće ni primetiti.“

„Očigledno ne poznaješ dobro moj komšiluk.“

Ustao je i iznenadio samog sebe kada je primetio da je još bio obučen. Namrštio se i zakopčao pantalone.

„Da li te stvarno brine taj komšiluk?“, pitao je.

„Ne“, odgovorila mu je.

„Tako sam i mislio.“ Upasao je košulju i tada pogledao u nju. „Izvini za moju grubost, Lusinda. Jesam li...“

„Nisi me povredio“, odgovorila mu je nežno. „Nikada ne bi mogao da me povrediš.“

Odahnua je. „Spopala me je neka iznenadna groznica. Ne umem to da objasnim.“

„Razmišljala sam o tome. Mislim da objašnjenje za to leži u onome što si prošle noći uradio tom ludaku.“

Prišao joj je lagano. „Rekao sam ti da ne znam šta sam mu uradio.“

„Ali si potpuno siguran da si nekako svojim silama izazvao njegovu smrt.“

„Nema sumnje u to. Ja... osetio sam kada se to dogodilo.“

„Da li si *razmišljao* o tome da ga ubiješ pre nego što se to desilo? Jesi li nekako *dozvao* njegovu smrt?“

„Takvo nešto nije moguće. Niko ne može *prizvati* nečiju smrt.“

„Čini mi se da je on baš takvo nešto uradio tebi.“

„Ne, nije on prizvao moju smrt.“ Kejleb je masirao zadnji deo svog vrata. „Imao je neku moć kojom me je potpuno poremetio. Sve što se dogodilo moglo je biti snaga volje, nikako neka vradžbina ili čarolija.“

„Ispričaj mi tačno šta se desilo.“

Kejleb je spustio ruku. „Znao sam da umirem. Isto tako znao sam da će, ukoliko me ubije, krenuti i na tebe. To nisam mogao da dopustim. Nisam mogao ni da maknem, a kamoli da dohvatim pištolj koji sam ispustio iz ruke. Neki instinkt govorio mi je da mogu da se odbranim samo snagom svoje volje. Mislim da sam pokušavao da je iskoristim kao štit protiv njegovog uticaja.“

„Drugim rečima, od vatre si se branio vatrom.“

„Valjda bi se moglo tako reći. Ali kada je moja energija dostigla maksimum, odjedanput mi je bilo *jasno* šta treba da radim. Osećao sam kao da ulazim u srce uragana, Lusinda. Kao da sam bio u samom paklu. Ne umem to da objasnim, ali nekako sam uspeo da usmerim tu energiju na njega i oborim ga. Izdahnuo je istog trenu. Štaviše, bio sam svestan toga da će umreti.“

Neko vreme razmišljala je o tome što joj je ispričao.

Kejleb je čekao.

„Hm“, konačno je progovorila.

Kejleb se namrštio. „Šta, kog đavola, to treba da znači?“

„Meni to zvuči kao da si uspeo da kanališeš svoju energiju i upotrebiš je kao oružje.“

„Veruj mi, toliko sam i sâm uspeo da shvatim“, rekao joj je uz osmeh. „Pitanje je bilo kako sam to uspeo da uradim i kako dosad nisam znao da to mogu.“

„Ne znam baš sve odgovore, ali mogla bih da pokušam da odgovorim.“

„A to je?“

„Pretpostavljam da, sve dosad, nisi bio svestan da možeš da iskoristiš svoju energiju kao oružje, jer nikada nisi bio u životnoj opasnosti, a da pritom nisi imao neko drugo oružje kod sebe.“ Raširila je ruke. „Bio si na ivici smrti. Instinkt je učinio svoje.“

Raždžarao je vatru koja se zagasila. „Malo je čudno da neko može da ubije na takav način.“

„Mislim da tebe stvarno brine to što nisi imao kontrolu nad svojim telom i umom. Oslonio si se samo na svoj instinkt i intuiciju umesto na logiku i zdrav razum.“

Dugo je ćutao. Kada je skrenuo pogled s vatre i okrenuo se ka njoj, osmeh mu je lebdeo na licu.

„Kao što sam već primetio, ti si sjajna žena, Lusinda.“

Pokazala je rukom na policu s knjigama. „Ti si mi pričao o tome da postoje drugi aspekti moći i oni koji mogu da usmrte svojom energijom.“

„Da, ali ti slučajevi toliko su retki da prerastaju u mitove i legende.“

Nasmejala se. „Vi ste, gospodine Džouns, direktni potomak alhemičara Silvestera. To vas jednim delom čini mitom i legendom.“

„Ali ja nemam te neobične moći. Moj talenat ogleda se u intuiciji i sposobnosti da uočim detalje koje ostali ne vide. Kako bi takav talenat mogao da se pretvori u oružje?“

„Ne znam“, rekla mu je. „Ali snaga je snaga, u čemu god da se ogleda, a ti je sigurno imaš napretek.“

Neko vreme razmišljao je o tome.

„U pravu si“, konačno je progovorio. „Objašnjenje nije baš najjasnije, ali moglo bi da posluži. Ovo ćemo zadržati za sebe, Lusinda. Razumeš li me? Ne želim da čak ni članovi moje porodice saznaju šta se sinoć dogodilo.“

„Drugim rečima, ova tvoja novootkrivena sposobnost biće najskrivenija tajna agencije *Džouns*?“

„Trebalo bi da se navikneš na čuvanje tajni“, rekao joj je. „Čini mi se da će ih biti sve više.“

Irideset sedam

„Bićeš poslovni partner gospodina Džounsa?“ Patriša je žurila stazom kroz staklenu baštu, pokušavajući da sustigne Lusindu. „Ali ti si botaničar i iscelitelj, a ne privatni detektiv.“

„Rekla sam da razmišljam o tome da budem njegov saradnik u agenciji.“ Lusinda je zastala kako bi zalila bromelije. „Znaš da imam dar da prepoznam otrove. To je veoma korisno u toku istrage.“

„Da, ali da postaneš zvanični partner firme? Kako je to uzbudljivo.“ Patriša je bila puna utisaka. „Oduvek sam ti se divila, Lusi.“

„Hvala ti.“ Lusinda je bila pomalo ponosna na sebe. „Gospodin Džouns smatra da će moj talenat, u narednim godinama, dobro doći agenciji u borbi protiv novog Kabala.“

„To mi je potpuno jasno. Edmund mi je pričao da će i on imati mnogo posla u agenciji.“

Lusinda je uspravila kantu s vodom. „Edmund?“

Patriša je pocrvenela. „Gospodin Flečer.“

„A, tako. Nisam mogla da ne primetim da ste danas tokom doručka ti i gospodin Flečer vodili prijatan razgovor.“

„On je veoma interesantan gospodin“, rekla je Patriša. „Zapravo, uživala sam u razgovoru s njim.“

„Stvarno?“

„Naravno, svesna sam toga da on ne ispunjava sve moje zahteve“, brzo je dodala Patriša.

„Hm.“

„Ima veoma redak dar.“

„Gospodin Džouns pričao nam je o tome.“

„I pomalo burnu prošlost.“

Lusinda ju je radoznalo pogledala. „Kako to misliš – *burnu*?“

„Pa, pre nego što je postao mađioničar, bio je prinuđen da se tu i tamo snalazi kako bi preživeo.“

„Dragi bože, bio je *lopov*?“

„Sve mi je ispričao, Lusi. Uzimao je jedino od kriminalaca i bogatih. Gledao je da to bude sitno, kako niko ne bi primetio da bilo šta nedostaje.“

„Drugim rečima, njegove žrtve bili su ljudi koji nisu marili ili nisu smeli da zovu policiju.“

Patriša je živnula. „Baš tako. Može da uđe kroz zaključana vrata i ima talenat da prepozna gde bi mogao da pronađe vredne stvari. S takvim veštinama mogao bi biti od velike koristi gospodinu Džouns.“

„Izgleda da si veoma zainteresovana za budućnost gospodina Flečera i njegov angažman u agenciji.“

Patriša je ispravila ramena. „Nameravam da se udam za njega, Lusi.“

„O, Patriša.“ Lusinda je spustila kantu i raširila ruke. „Šta će tvoji roditelji reći kada budu saznali da se udaješ za mađioničara i lopova?“

Patrišine oči napunile su se suzama. Bacila se Lusindi u zagrljaj.

„Ne znam“, jecala je. „Ali, Lusi, ja njega volim.“

„Znam“, grlila ju je Lusinda. „Gospođa Majlden takođe je primetila tvoju naklonost prema njemu.“

Patriša je zaprepašćeno podigla uplakano lice. „Ona zna za to?“

„Sinoć, na balu, rekla mi je da ste gospodin Flečer i ti savršen par.“

„O, bože.“ Patriša je izvadila maramicu i počela da briše suze. „Šta da radim? Kako da ubedim mamu i tatu da mi dopuste da se udam za gospodina Flečera?“

„Unajmili smo gospodu Majlden da ti pronade muža. Kako kaže gospodin Džouns, čovek treba da prepusti svoju sudbinu u ruke stručnjaka. Prepustićemo provodadžiji da se pozabavi ubeđivanjem tvojih roditelja.“

Patriša je vratila vlažnu maramicu u džep haljine i podigla bradu. „Ako mama i tata ne budu dali blagoslov, kunem ti se da ću pobeći za gospodina Flečera.“

„Hm.“

„Misliš li da gospođa Majlden može ubediti moje roditelje da ga prihvate?“

„Mislim da može postići sve što naumi.“

Patriša se nasmejala i obrisala i poslednju suzu. „O, Lusi. Zaista ga volim.“

„Razumem te“, rekla joj je nežno Lusinda. „Bolje nego što možeš i da zamisliš.“

Irideset osam

Edmund je izašao iz senke iza jedne zlatare. Kejleb je osetio napetost u vazduhu. Flečer možda jeste imao poštene namere, ali čovek je uistinu uživao u svom talentu. *Zar je to čudno?*

„Pretpostavlja sam da zlatare imaju malo sigurnije brave“, rekao je Edmund. Zvučao je samouvereno i zadovoljno.

„Jesi li uspeo da otvoriš?“, pitao ga je Kejleb.

„Naravno.“ Edmund je pronašao debelu svesku s kožnim povezom. „Ralstonov registar prodaje. Iz ove godine.“

„Bravo.“ Kejleb je uzeo svesku. „Proučićemo to u kočiji. Posle toga vratićeš je tačno tamo gde si je našao. Uz malo sreće, zlatar ujutro neće ni primetiti da je iko pipao.“

„Računajte na to, gospodine Džounse.“ Edmund je jasno bio uvređen mišlju da bi moglo biti drugačije. „Sutra ujutro niko neće primetiti da se išta dogodilo.“

„Verujem ti. Idemo.“

Vratili su se do ulice u kojoj ih je čekao Šut. Tog popodneva Kejleb je našao zamenu za Flečera, mladića koji je čuvao Lusindu i Patrišu. Mogao je i sam da provali u zlataru, ali nije bilo sumnje da je Flečer bio mnogo bolji u tome.

Edmund je prepoznao zlatarov žig na dnu tabakere. Kejlebu je najpre bilo čudno što se mađioničar toliko razume u zlato, ali onda mu je postalo jasno kako je Flečer zarađivao za život pre nego što se popeo na scenu.

Kejleb je navukao zavese u skućenoj kočiji i pod svetlom fenjera čitao narudžbine. Nije mu bilo potrebno mnogo da pronađe onu koju je tražio.

„Zlatna tabakera koju treba ukrasiti prvoklasnim smaragdima u obliku trougla“, čitao je. „Ista kao i prethodne dve.“

„Postoji još takvih kutijica?“, pitao je Edmund.

„Očigledno, ima ih makar tri.“

„Ko je bio kupac?“

Kejleb je klizio prstom po papiru. Tada je na njega bio red da oseti zadovoljstvo zbog dobro obavljenog posla. „Lord Takster. Adresa: Holvingford skver.“

„Poznajete ga?“

„Ne baš najbolje, ali upoznali smo se.“ Kejleb je podigao pogled. „On je imućni član Volšebnog društva. Mislim da je botaničar. Lepo sam rekao Gejbu da ta zavera leži duboko u redovima Volšebnog društva. Mogu samo da zamislim koliko je još članova umešano u redove Emeralda Tableta.“

„Šta nam je sad činiti?“

„Posetićemo Holvingford skver.“

„Prošla je ponoć.“

„Pa, ne idemo tamo da bismo popili čaj s Taksterom.“

Holvingford skver bio je u potpunom mraku. Kejleb i Edmund ostavili su Šuta i kočiju u najdubljoj senci i uputili se ka bašti iza kuće. Edmund se na brzinu pozabavio kapijom.

„Nema svetla u kući“, tiho je rekao. „Svi spavaju. Imamo sreće. Izgleda da nema kućića, pa nam ono parče slanine koje smo poneli neće ni biti potrebno.“

„U tom slučaju, možeš ga ti pojesti kasnije. Vidiš, ima i nečeg dobrog u tome što radiš za agenciju *Džouns*.“

Edmund nije odgovorio. Bio je potpuno koncentrisan na ono što ga je čekalo.

„Najveća pretnja su sluge“, nastavio je. „Nikad se ne zna kada neko od njih može da ustane kako bi usred noći prezalogajio nešto. Pored toga,

trebalo bi pretpostaviti da je gazda veoma oprezan čovek i da drži pištolj pored glave. Mada, u suštini, niko se nikada nije probudio.“

„Hvala na tako iscrpnim informacijama“, rekao mu je Kejleb. „Uvek je dobro poslovati s takvim profesionalcem.“

„Da, pa, možda je trebalo da kažem da imam iskustva u ovom poslu, da sam i ranije radio ovakvo nešto, gospodine Džounse.“

„Mogao sam da pretpostavim.“

„Znam da imate instinkt lovca i da umete nečujno da se krećete, ali ipak mislim da bi trebalo sam da uđem.“

„Ne.“ Kejleb je imao nekakav predosećaj. „Moram i ja da uđem.“

„Recite mi šta želite da pronađete. Pronaći ću vam ja.“

„U tome i jeste problem“, rekao mu je Kejleb. „Ne znam dok ne vidim.“

„U redu, gospodine. Edmund se osvrnuo oko sebe. „Ova bašta je prelepa.“

„Rekao sam ti da Takster ima nekakve veze s botanikom. Logično je da neko ko radi na novoj formuli ima nekakvog pojma o tome.“

„Ne bih rekao da se Alister Norkros razumeo u botaniku.“

„Ne, ne verujem da jeste. Mislim da je njegova uloga u Sedmom krugu potpuno drugačije prirode.“

„On je ubio apotekarku i jednog od kidnapera, zar ne?“, pitao je Edmund tiho.

„Da.“

Ušli su kroz kuhinjska vrata. Obojica su zastali u mestu. Kejleb je znao da je i Edmund primetio da prostorija nije bila sasvim prazna.

„Nema posluge u prizemlju“, rekao je Edmund tiho. „Sigurno. Ali nekoga ima u kući. Osećam to.“

„I ja.“

„Imam isti osećaj kao i onda kada sam se ušunjao u kuću Džaspera Vajna i pronašao ga mrtvog. Kuća je bila prazna, a atmosfera isto ovako čudna.“

„Opljačkao si najjačeg čoveka londonskog podzemlja?“

„Nekoliko puta. Mislim da nijednom nije primetio. Uvek sam uzimao poneku sitnicu, kao stari džepni sat ili prsten.“

„To što bogataši i ne primete ili, jednostavno, pomisle da su izgubili.“
„Tačno“, potvrdio je Edmund. „Ali ne zbog toga što Vajn ne bi zvao policiju. Nisam želeo da mi bude za petama.“

„Gde si pronašao telo?“

„U biblioteci. Pravo da vam kažem, bila je to veoma neprijatna slika. Izgledalo je kao da je u trenutku smrti video nekakvog duha. Lice mu je bilo izopačeno od straha. Uzeo sam vrlo lep starinski sat i nisku bisera koju je kupio za neku od svojih žena, i zbrisao odatle.“

„Kučkin sin“, prošaputao je Kejleb. Bilo mu je jasno. „Rekao bih da je to delo Alistera Norkrosa.“

„Kako bi Vajn mogao biti umešan u sve ovo?“

„Ne znam. Ali bio je. Osećam to.“

Prošli su kroz kuhinju i izašli u dugačak hodnik. Kejleb je zastao pored biblioteke. Neke fioke bile su otvorene i prazne. Neko je odneo sve papire ili šta god da je bilo u njima.

„Neko je bio ovde pre nas“, rekao je.

„Prljav posao“, primetio je Edmund.

„Bio je u velikoj žurbi, ko god da je.“

Trpezarija i dnevna soba bile su netaknute. Kroz razmaknute zavese videla se mesečina. Sluge su otišle, a da ni zavese nisu navukle na prozore.

Pošli su uz široko stepenište. Čuli su nekakav čudan zvuk sa sprata.

Čovek, pomislio je Kejleb, razgovara s nekim. Ali nije se čuo drugi glas.

Izvadio je pištolj iz džepa i oprezno išao uz ivicu. Edmund ga je pratio.

Kako su se približavali vratima na dnu hodnika, glas je bio sve jasniji.

Do njih je dopirao svež vazduh. Neko je otvorio prozor.

„Vidiš, otrovan sam. Zato i mogu da pričam s duhovima. Halsi me je ubio. Mene krivi za njenu smrt. Stvarno, kako sam ja mogao znati...“

Svaku reč izgovarao je potpuno mirnim i jednoličnim tonom, kao da je pričao o vremenu.

„Nisam imao drugog izbora. Ne pošto se Džouns umešao. Nisam imao pojma. Nisam znao za apotekarkinu tajnu. Nisam znao da li joj je Halsi možda nešto rekao...“

Kejleb je zastao pored vrata i leđima se naslonio na zid. Edmund je neprimetno prošao s druge strane vrata.

Kejleb je zavirio u sobu. Na fotelji ispred ugašenog kamina sedeo je čovek. Udobno je prekrstio nogu preko noge i oslonio laktove na ruko hvate. Spojio je prste, gledao u mesečinu i razgovarao s nekim kroz otvoren prozor.

„Sada vidim da je bila velika greška kada smo ga primili u redove. Trebalo je da znam. Ali, vidiš, mislio sam da će nam njegov talenat koristiti. Naravno, nisam znao koliko je ta porodica luda. Da jesam, sigurno ga ne bih primio...“

Kejleb je rukom pokazao Edmundu da ostane pored vrata, spustio pištolj pored noge i ušao u sobu.

„Dobro več, Taksteru“, rekao je mirnim tonom. „Izvini ako smetam.“

„Šta je ovo?“ Takster je okrenuo glavu. Pomalo se iznenadio, ali nije bio uplašen. „Jeste li vi još neki duh, gospodine?“

„Još nisam“, odgovorio mu je Kejleb. Prišao mu je i zastao. „Moje ime je Džouns. Već smo se upoznali.“

Takster ga je najpre nemo gledao, a onda je klimnuo glavom. „Da, naravno“, rekao je isto onako mirno i staloženo. „Kejleb Džouns. Čekao sam vas.“

„Jeste li, gospodine? Zbog čega?“

„Znao sam da ćete se pojaviti, pre ili kasnije.“ Takster je lupkao kažiprstom po glavi.

„Mi, obdareni takvim talentom, lako to možemo da osetimo. Ali mislim da i sami to vrlo dobro znate. I vi ste veoma talentovan i obdaren čovek. Pa, bojim se da je prekasno. Vidite, otrovan sam.“

„Poznatom formulom?“

„Ma kakvi. Doktor Halsi me je otrovao. Sinoć mi je dao sveže napravljenu dozu droge. Rekao mi je da je mnogo bolja od stare. Samo je propustio da mi kaže da će možda imati neka neželjena dejstva. A ima ih.“

„Halsi vam je dao novu verziju formule?“

„Da, svakako.“ Takster je nervozno odmahnuo rukom. „Mislim da je bio besan zbog toga što smo uklonili Dejkinovu. Ali, zaista, šta smo drugo mogli da uradimo? Sam je bio kriv za to.“

„Kako to?“

„Nije trebalo da ukrade tu paprat od gospođice Bromli i napravi otrov za Dejkinovu. To je i vas umešalo u sve ovo. Bojali smo se da ne saznate za apotekarku. Naravno, trebalo je odmah ukloniti leš. Ni Halsiju nismo rekli, ali on je, svakako, odmah saznao.“

Kejleb se setio slike koju je zatekao u sobi iznad apoteke. „Dejkinova i Halsi bili su ljubavnici. Ona mu je rodila sina. Halsi vas je otrovao kako bi se osvetio za njenu smrt.“

„Trebalo je mnogo bolje da razmislim pre nego što sam se upetljao s nekim kao što je Halsi. Takvi su potpuno nepredvidivi. Ne drži ih mesto. Problem je u tome što je kombinacija njegovog dara i moći veoma retka. A ne možete unajmiti bilo kakvog naučnika, zar ne?“

„Vi niste ubili Dejkinovu, zar ne, Taksteru? Poslali ste Alistera da to uradi umesto vas.“

„To je bila njegova specijalnost. I razlog zbog kojeg sam ga primio u naše redove. Znao sam da će nam zatrebati.“

„Nije vas brinulo njegovo poreklo?“

„Naravno da nije. Norkros je bio gospodin. Nisam znao da je bio ludak. Međutim, šta je bilo, bilo je. Svi mi grešimo.“ Izvadio je zlatni džepni sat i zagledao se u njega. „Vidim, nije ostalo još mnogo vremena.“

„Gde je sada Halsi?“, pitao ga je Kejleb.

„Šta je ovo?“, odjednom se iznenadio Takster. Ustao je sa stolice i otišao do police pored prozora. „Halsi? Večeras je svratio ovde sa svojim sinom. Rekao je da želi da vidi kako napreduje eksperiment. Očigledno, bilo je potrebno nekoliko dana da otrov ubije. Rekao mi je da je želeo da mi dà malo vremena da razmislim pre nego što odem na onaj svet.“

„Halsi i njegov sin bili su večeras ovde?“

„Uzeli su sve moje zapise. Rekao sam vam, nije trebalo da im verujem.“

„Znate li gde su otišli?“

„Verujem da ćete ih pronaći u njihovoj laboratoriji u Slejter lejnu. Hali, praktično, živi tamo. A sada moram da krenem. Sve ovo bila je velika greška. Neko ko je član redova Emerald Tableta ne može da preživi ovakvu katastrofu. To je potpuno jasno.“

„Recite mi nešto o tom redu“, rekao mu je Kejleb.

„To je gospodsko udruženje i postoji samo jedan izlaz iz ove situacije, zar ne?“

Takster je otvorio fioku.

„Ne, proklet bio.“ Kejleb je potrčao ka njemu.

Jeste bio brz, ali ne dovoljno. Takster je izvadio pištolj, prislonio ga na slepoočnicu i povukao oroz.

Kratkotrajan blesak osvetlio je sobu. Zvuk pištolja bio je zaglušujuć. Zavladala je potpuna tišina koja je donosila miris smrti.

Irideset devet

U laboratoriji više nije bilo nikakvih instrumenata i zapisa koji su možda nekada bili tu. Ostala je samo poneka razbijena epruveta i nekoliko flaša bezopasnih hemikalija.

„Halsi i njegov sin žurili su da pobjegnu pošto su nakljukali Takstera i Norkrosa tom otrovnom drogom“, rekao je Edmund.

Kejleb je upalio fenjer i posmatrao sav taj nered. „Ovde se oseća neka crkotina.“

„Neki kavez je u ćošku.“ Edmund mu je oprezno prišao i s gađenjem zapušio nos. „Pacovi. Ima ih podosta.“ Okrenuo se od njih. „Čini mi se da će agencija sada poći u potragu za dvojicom ludih naučnika.“

„Koji će se uskoro, bez sumnje, naći u potrazi za novim finansijerom. Tako je to s naučnim istraživanjima. Nije ih moguće sprovesti bez novca. Pre ili kasnije, Halsi će naći novog pokrovitelja. A kada to bude bilo, mi ćemo pronaći njega.“

„Rekao bih da će vam biti potrebna pomoć u potrazi za Halsijem i ostalim članovima te grupe.“

„Ne treba da me podsećaš na obim posla koji me čeka“, pobunio se Kejleb.

„Samo sam želeo da iskoristim priliku da vas podsetim na to da u svako doba možete računati na moju pomoć.“

„Mi ne zapošljavamo ljude, Flečeru.“

„Jasno.“ Edmund se nakašljao. „Samo sam želeo da kažem. Šta ćemo sad?“

„Pretražićemo ovo mesto. Poslednji put kada je Halsi bio prinuđen da pobjegne, ostavio je razne papire. Uz malo sreće, naći ćemo nešto što nam je ostavio pre nego što je zbrisao.“

„Baš me interesuje da li je ovde držao paprat gospođice Bromli“, rekao je Edmund dok je razgledao oko sebe. „Ne vidim je.“

„Odmah ćemo dovesti Lusindu. Možda će ona moći da otkrije nekakav trag.“

„Sumnjam da će ovde pronaći bilo šta.“

Kejleb je otišao do kaveza. Pogledao je šest mrtvih pacova koji su ležali u njemu.

„Nisam baš tako siguran.“

„Moj *Ameliopteris amazonensis* bio je ovde“, rekla je Lusinda kada je obrisala sobu. „Osećam. Ta lopuža, doktor Halsi, odneo ga je sa sobom kada je iseljavao laboratoriju. To bi bio drugi put da je izvršio krađu.“

„Pacovi, Lusinda“, rekao je Kejleb strpljivo.

Uzdahnula je, prišla kavezu i osmotrila mrtve pacove. Namrštila se i podigla kragnu preko nosa.

„Hranio ih je istim onim otrovom koji smo pronašli u tabakeri lorda Takstera koju je nosio Alister Norkros“, rekla je. „Mora da je na pacovima proveravao da li je smrtonosan.“

„Halsi je želeo da osigura svoju osvetu“, dodao je Kejleb.

Četrdeset

„Poneo sam novu drogu sa sobom, gospodine.“ Halsi je zavukao ruku u džep svog poderanog kaputa, izvadio kutijicu i stavio je na radni sto. „Mislio sam da će gospodin Norkros jutros doći po nju, ali pošto nije, odlučio sam da vam je lično donesem. Znam da u poslednje vreme ne izlazite iz kuće.“

Elerbek je gledao u paketić i pokušavao da se izbori sa svojim očajanjem. Prošlo je već dva dana kako je Alister rekao da ide u potragu za Kejlebom Džounsom. Još se nije vratio.

Nešto je pošlo po zlu, pomislio je Elerbek, ali nije znao šta. Alister mu je donosio vesti iz spoljnog sveta. Tako sam nije mogao ništa da uradi. Nije se usuđivao da se obrati Skotland jardu i pita da li je telo nekog nepoznatog čoveka pronađeno na ulicama Londona. Još manje mogao je da traži pomoć agencije *Džouns*.

Elerbek je sve vreme razbijao mozak, ali nije mogao da smisli ništa pametno. Njegov sin nije imao kod sebe ništa što bi nekog navelo da ga vrati kući u Ransli skver. Ako je Alister stvarno bio mrtav, novine bi pisale o tome da je nepoznat muškarac pronađen mrtav na ulici.

„Jesi li siguran da ova nova formula zaista deluje?“, pitao je Halsija.

„Da, naravno, gospodine.“ Halsi je klimao glavom. „Pacovi su živnuli. Kako se pokazalo, nema nikakvih nuspojava. Uveravam vas da ćete se za

dan ili dva osećati mnogo bolje. Probajte. Videćete o čemu vam pričam. Nova formula veoma je stimulativna i postojana.“

Elerbek je uzeo kutijicu i otvorio je. Uzeo je prstohvat praha i pomirisao ga. Pre nego što ga je udahnuo, pokušavao je da se, onim što mu je ostalo od čula, uveri u Halsijevu priču. Prepoznao je jako dejstvo, ali ništa više od toga. Problem je bio u tome što su njegova čula potpuno otupela i više nije mogao da prepozna mirise biljaka.

„Izgleda da ima mnogo jače dejstvo“, rekao je. Javio mu se mali tračak nade. Možda i nije bilo kasno.

„Da, svakako“, potvrdio je Halsi. „Budite sigurni da je njeno dejstvo i mnogo postojanije i duže.“

„Koliko?“

„Oh, možda mesec ili dva“, uveravao ga je Halsi. „Rekao bih da ovdje imate bogatu kolekciju, gospodine. Hoće li vam smetati da malo razgledam?“

„Neki drugi put“, odsečno mu je rekao Elerbek. „Danas se ne osećam baš najbolje. Nisam raspoložen za razgledanja.“

Halsi se brzo povratio od prvobitnog šoka. „Da, naravno, gospodine. Nisam mislio da budem nasrtljiv.“

Elerbek je udahnuo dozu praha. *Nije imao šta da izgubi.*

Istog trenutka nestala je nervoza. Snaga mu se vratila. Prvi put posle nekoliko nedelja osetio se dobro. Osetio je nekakvu euforiju. *Ipak nije bilo prekasno.*

Ne samo što je bilo šanse da preživi već mu se pružila i mogućnost da postane važan član reda. Sudeći po onome što je Stilvel pisao, droga je jačala mušku potenciju i snagu. Stilvel je verovao da produžava ljudski vek za čak nekoliko decenija. Imao je vremena, pomislio je, da dobije još sinova – zdravih i pravih – koji će zameniti Alistera.

„U pravu si, Halsi“, prošaputao je dok je pokušavao da umiri ekstazu koju je osećao. „Izgleda da stvarno deluje.“

„Da, gospodine. Kao što sam vam rekao, gospodine.“ Halsi se nakašljao. „Ako nemate ništa protiv, gospodine, moram vas zamoliti za moj

honorar. U poslednje vreme rashodi su veliki. Dosta se potrošilo na nove sastojke za ovu unapređenu formulu.“

Elerbek ga je prezrivo pogledao. „Možda jesi vrhunski naučnik, Hali, ali Takster je bio u pravu. Nezajažljiv si u dubini duše, zar ne? Baš kao i ona apotekarka.“

„Da, gospodine.“ Halijsjeve oči caklile su se iza stakala njegovih naočara. „Baš kao i apotekarka.“

Četrdeset jedan

Kejleb se oslonio na radni sto u Lusindinoj staklenoj bašti i posmatrao je kako malim instrumentom proučava donju stranu listova paprati. Uvek je uživao dok ju je posmatrao kako radi u toj svojoj dražesnoj džungli. Davala mu je dodatnu snagu. A opet, uživao je i dok ju je gledao kako pije jutarnju kafu. Dovoljno je bilo i da pomisli na nju, pa da mu svet bude svetliji i lepši.

„Šta je to, kog đavola?“, pitao ju je.

„*Gymnogramma triangularis*“, odgovorila mu je. „Zlatna paprat.“

„Ne paprat, taj instrument koji koristiš. Liči mi na durbin.“

„To je instrument od mesinga, presvučen u platno. Koristi se i u modnoj industriji za prebrojavanje niti u platnu. Veoma je zgodan za pregled spora na biljkama. A može u džep da stane. Gospodin Markus E. Džouns hvalio ga je u svojoj knjizi *Biljke sa zapada*.

Nasmejao se. „Stvarno?“

Zastala je i zamišljeno ga pogledala. „Je li on možda neki tvoj rođak?“

„Markus E. Džouns? Mislim da nije.“

„Šteta“, rekla je. „Znaš, on je veoma priznat pteridolog.“

„Džouns je često prezime.“

„Da“, složila se „jeste. Toliko često, u stvari, da bi firma koja se bavi tako neobičnim istraživanjima trebalo da ima mnogo zvučnije ime od *Džouns i saradnici*, na primer.“

„Ne slažem se s time. Ime, kao takvo, pruža izvesnu dozu anonimnosti, što će, mislim, biti veoma korisno u budućnosti.“

„Hm.“ Ponovo je počela da gleda kroz staklo. „Ima li nekih novosti o Halsiju?“

„Nažalost, ništa. Nestali su i on i njegov sin. Ne sumnjam da će uskoro poći u potragu za novim pokroviteljem.“

„Neće ako se bude pročulo da su otrovali svog poslednjeg finansijera.“

„Uz malo sreće, neće se pročitati. Ispričao sam Gejbu za otrov koji je dat Taksteru i Norkrosu, ali on nije želeo da obavesti veće o tome. Ubeđen je da postoje još neki članovi koji su u isto vreme i članovi Kabala. Ne želi da im da do znanja da bi Halsi mogao biti loša investicija za njih.“

„Dakle, priča o otrovu ostaje još jedna velika tajna agencije *Džouns*?“

„U ovom trenutku teško je prebrojati sve tajne.“

Lusinda je ponovo prestala da radi. „Hm.“

„Šta?“, pitao je.

„Pitam se da li doktor Halsi i njegov sin koriste tu drogu.“

„Odlično pitanje. I ja imam jedno.“

„Da?“, rekla je.

„Sve vreme muči me ta treća tabakera.“

„Kako to misliš? Takster ju je sigurno dao Halsiju. Čak i da ne koristi drogu, verovatno u njoj krije zalihe. Ipak je to vrednost, a Halsiju je, izgleda, uvek malo novca.“

„Možda“, rekao je Kejleb.

Skupila je obrve. „Ti nikada nisi izgovorio reč *možda*, Kejlebe Džounse. Kada dođe do procene mogućnosti i nemogućnosti, uvek si je odmeravao brojkama.“

„Ponekad.“

U čudu je podigla pogled ka tavanu bašte. „Pa, misliš li da su Halsi i njegov sin napustili London?“

„I da jesu, skoro devedeset devet odsto siguran sam da je to privremeno.“

„Zašto privremeno?“

„Teško da će u Škotskoj ili Velsu pronaći one koji su im potrebni. Šteta što agencija *Džouns* nema nadležnosti kao policija. Nemam toliko agenata da ih pošaljem da lutaju ulicama ili odu u inostranstvo. A pored toga, ima i drugih slučajeva na kojima radim. Baš jutros prihvatio sam još jedan.“

Zainteresovano je podigla pogled. „Ima li veze s otrovom?“

Nestrpljivo je čekala odgovor.

„Bojim se da nema. Neko ko ima nekakve moći, očigledno sebe smatra medijumom.“

„Šta je čudno u tome? U današnje vreme postoje na stotine ljudi u Londonu koji sebe proglašavaju medijumima. Sve su to prevaranti.“

„Ova žena ima neke moći.“

Lusinda se iznenadila. „Pa, verovatno ne koristi te svoje moći kako bi prizivala duhove s onoga sveta. To je nemoguće. Svako ko tvrdi da razgovara s mrtvima samo je običan šarlatan.“

„Ovaj medijum očigledno ima svoje duhove.“

„Ne razumem.“

„Klijent tvrdi da je ova ubila čoveka tokom seanse. Žrtva stvarno jeste mrtva, pa sam odlučio da ispitam slučaj.“

Lusinda je stavila instrument u džep i pogledala ga. „Nemaš vremena da ispituješ baš svaki slučaj, Kejlebe Džounse. Moraćeš da naučiš da napraviš selekciju. Inače, moraćemo da povećamo broj agenata koji bi asistirali u raznim istragama.“

Pogledao ju je.

„Mi?“, ponovio je oprezno.

„Odlučila sam da prihvatim tvoju ponudu i budem tvoj saradnik“, rekla mu je uz osmeh. „Naravno, zahtevam da i moje ime bude ispisano na posetnicama.“

„Ako još misliš da ću naručiti posetnice na kojima će pisati *Bromli i Džouns*...“

„O, dobro.“ Podigla je ruku u znak predaje. „Spremna sam na kompromis. Pristaću i na *Džouns i Bromli*, ali stvarno, Kejlebe, to ne zvuči dobro. Priznaj.“

„Ne“, rekao je. „Uopšte ne zvuči dobro.“

„Kao ni *Džouns i saradnici*.“

„Dođavola, Lusinda...“

Pažnju mu je skrenula neka lupa. Viktorija je stajala na vratima. Bila je zabrinuta.

„Viktorija“, rekao je, „drago mi je što te vidim. Ali zašto osećam da nešto nije u redu?“

„Verovatno zato što imate dar za to, gospodine.“ Viktorija je ušla u baštu i osvrnula se oko sebe. „Nikada nisam ušla ovde. Moram reći da je ovde vrlo prijatna atmosfera.“

„Hvala vam“, rekla je Lusinda. „Pretpostavljam da ste ovde da biste razgovarali s Kejlebom. Ostaviću vas nasamo.“

„Nema potrebe.“ Viktorija je zastala kako bi se divila povelikom žbunu paprati. „Štaviše, volela bih da čujete razgovor.“

Kejleb ju je zabrinuto pogledao. „Šta želiš od mene, Viktorija?“

Skrenula je pogled s biljaka. „Želim da nađete neko stalno mesto u Volšebnom društvu za gospodina Flečera.“

„On već jeste član društva.“

„Vrlo dobro znate da to nije ono na šta ja mislim. Potrebna mu je stalna i pristojna plata.“

„Zbog čega?“, pitao je Kejleb.

„Jer se uskoro ženi.“

Četrdeset dva

Kasnije tog dana, Lusinda i Viktorija sedele su u biblioteci i pile čaj.

„Planiram da, u narednih nedelju dana, predstavim gospodina Flečera Patrišininim roditeljima“, rekla je Viktorija. „Dotad će sve biti spremno.“

„Kako ćete Makdanijelsovima objasniti Flečerovu prošlost?“, pitala je Lusinda radoznalo.

„Nema tu mnogo šta da se objašnjava ako odmah pređete na stvar. Gospodin Flečer veoma je sposoban čovek i potiče iz dobre porodice. Rođen je u visokom društvu, naravno, kao i Patriša. Već neko vreme bavi se istragama u ime Volšebnog društva. To dobro zvuči. A i veće je zadovoljno njegovim radom.“

„Napravili ste od njega prvoklasnog agenta.“

„Pa, to i jeste istina. Neću zalaziti u detalje o njegovoj prošlosti.“ Viktorija je podigla šoljicu sa čajem. „Savetovala sam i Patriši, a i gospodinu Flečeru, da ne pričaju o tome.“

„Sigurna sam da neće.“

„Reći ću i to da je gospodin Flečer dobrodošao u društvu važnijih članova porodice Džouns.“

„Drugim rečima, gospodin Flečer ima veze u društvu.“

„I to na visokom nivou“, istakla je Viktorija. „To bi trebalo da otkloni sumnju Makdanijelsovih u njegovu reputaciju.“

„Savršeno obavljen posao, madam. Apsolutno savršeno. Veoma sam impresionirana.“

Viktorija se zadovoljno osmehnula. „Rekla sam vam da to tako bude.“

Lusinda je uzela svoju šolju. „Ali to se nije desilo samo od sebe. Vi ste doveli do srećnog završetka priče o mojoj rođaci i gospodinu Flečer.“

„Pa, kako čovek može da stoji i nemo posmatra kako roditelji ruše sreću dvoje mladih ljudi samo zato što se oni ne slažu s brakom?“

„Znate i sami, baš kao i ja, da ima mnogo ljudi koji bi baš tako postupili. Većina bi više vrednovala društveni status, nasleđe ili prihode.“

„Da, ali ja imam malo više talenta da prepoznam prave vrednosti.“

„To je tačno“, rekla je Lusinda s divljenjem. „Uvek je zadovoljstvo gledati nekoga ko je stručnjak u svom poslu.“

„Najbolje od svega biće kada budem rekla Makdanijelsovima da je njegov talenat od posebne važnosti za veće društva, da je postavljen za glavnog čoveka obezbeđenja novog muzeja i da je u isto vreme angažovan u agenciji *Džouns*.“

„To će sigurno ubediti Makdanijelsove da on ima odlična primanja i ne želi da se oženi njihovom ćerkom zbog novca.“

„Moram priznati da mi je Kejleb pomogao u tome.“ Podigla je obrvu. „A verujem, i vi.“

„Verujte mi da nije bilo teško ubediti Kejleba da osnuje muzej. Shvatio je da će mu biti potrebno mnogo više agenata i sredstava ukoliko ne bude birao slučajeve na kojima će raditi. Ne bi mogao sam da vodi sve istrage.“

„Svakako.“ Viktorija je otpila gutljaj čaja. „Pošto sam završila s Patrišom i gospodinom Flečerom, recite mi šta je s vama i gospodinom Džounsom?“

„Šta je s nama?“

„Ma hajde, Lusinda. Obe znamo da ste vi i Kejleb jedno za drugo.“

Lusinda je pocrvenela. „Čudno je što ste to pomenuli. Zapravo, slažem se s vama. Gospodin Džouns, ipak, još nije siguran u to.“

„Shvatam.“

„Dok ne bude shvatio, možda će vas interesovati da čujete da sam pristala da budem njegov saradnik u agenciji.“

„Dragi bože.“

„Agencija će se od sada zvati *Bromli i Džouns*. Ili, možda, *Džouns i Bromli*. Nismo se još usaglasili za ime.“

Viktorija je bila potpuno zbunjena.

„Dragi bože“, ponovila je. „Kako bilo, ne mogu da verujem da je Kejleb Džouns pristao da promeni ime svoje firme.“

Lusinda se nasmejala. „Ne mogu ni ja.“

Četrdeset tri

„Veoma lepo od vas što ste došli danas, gospođice Bromli“, rekao joj je Ajra Elerbek.

„Došla sam čim sam primila vašu poruku“, odgovorila mu je Lusinda. „Žao mi je što čujem da ste bolesni, gospodine.“

Sedeli su u mračnoj Elerbekovoj biblioteci. Svi, osim jednog prozora, bili su prekriveni teškim, tamnoplavim plišanim zavesama koje su zaklanjale i najmanji zrak sunca. Čim je Lusinda stigla, doneli su im bokal čaja.

„Poštujem vašu brigu“, rekao joj je Elerbek. Sedeo je za svojim stolom i izgledalo je da mu je bio potreban jedan tako masivan komad nameštaja na koji bi se oslonio. Uzeo je šolju i do kraja popio čaj. „Priznajem da poslednjih meseci ne primam goste i bojim se da se približio kraj. Želeo sam da se oprostim od nekih saradnika i najbližih prijatelja.“

„Počastvovana sam što među njih ubrajate i mene, gospodine.“

„Ne bih mogao da izostavim ćerku mog najboljeg prijatelja. Uprkos svemu što se dogodilo, želim da znate da sam oduvek poštovao vašeg oca.“

„Hvala, gospodine.“

„Priznajem da sam vas, pored toga što sam želeo da se oprostim, danas pozvao sa nadom da ćete mi dati neki savet. Doktori su mi rekli da ne mogu više ništa da učine za mene. Istina, i sam to osećam. Naravno, ne očekujem da me izleče.“

„Razumem“, rekla mu je Lusinda.

„Iako vi i ja imamo sličan dar, ipak se razlikujemo. Pomislio sam da biste vi možda mogli da mi preporučite neku lekovitu biljku koja bi mogla da mi ublaži bolove.“

„Učiniću sve što mogu. Molim vas, opišite mi simptome.“

„Imam i fizičke i psihičke tegobe. Moja čula rapidno se gase, gospođice Bromli. Ne mogu više da se pouzdam u njih. Muče me strašne halucinacije i noćne more. Živci su mi potpuno oslabili. Uz to imam i nesnosne glavobolje.“

„Pretpostavljam da ste isprobali opijum ili neki drugi opijat.“

„Ah. Znete već kako to biva. Potrebna mi je veća doza kako bih se oslobodio psihičke napetosti, a onda od tolike doze brzo zaspim“, namrgodio se. „Tada počinju da me muče snovi. Ne želim da umrem u noćnim morama. Tražim nekakvo rešenje.“

Pogledala je u svoju torbu koja je stajala na tepihu, pored njenih nogu. Zatim je podigla pogled i pogledala ga pravo u oči. „Žao mi je. Nemam ništa što bi pomoglo kod takvih simptoma.“

„Plašio sam se da ćete mi to reći. Pa, bilo je vredno probati.“

„Hoćete li da vam sipam još čaja?“, pitala ga je i ustala sa stolice.

„Hvala vam, draga. Izvinite što sâm ne ustanem, danas se osećam potpuno iscrpljeno.“

„Nemojte brinuti.“ Uzela je čajnik, prišla stolu i sipala mu čaj. „Imate li ideju o tome šta je izazvalo takvu bolest? Jeste li imali temperaturu, neku infekciju ili slično?“

„Ne. Prvi simptomi javili su se pre nekoliko meseci, ali u prvo vreme nekako sam uspevao da ih držim pod kontrolom. S vremenom je postajalo sve gore. Doktori su digli ruke, a i ja sam. Ali dosta ove žalopojke, draga moja. Čuo sam da ste postali blizak prijatelj s gospodinom Kejlebom Džounsom.“

Vratila je čajnik na poslužavnik. „Izgleda da ste dobro obavešteni, iako ste zatočeni u sopstvenoj kući.“

„Tračevi stignu svuda, zar ne?“

Vratila se do stolice, sela i uzela svoju šolju čaja. „Baš tako.“

„U ime starog prijateljstva s vašim ocem, smem li da pitam da li gospodin Džouns ima časne namere?“

„Gospodin Džouns veoma je častan čovek“, odgovorila mu je uljudno.

Elerbek je skupio usne. Izgledalo je kao da okleva u nečemu. „Oprostite, draga moja, ali ako ste dobili bračnu ponudu od Džounsa, moram vam reći nešto što možda ne biste želeli da čujete.“

„Šta to, gospodine?“

„Godinama se priča da ta porodica boluje od psihičke nestabilnosti.“

„Možda bi trebalo da promenimo temu“, oštro ga je prekinula.

Elerbek je pocrveneo. „Da, naravno. Shvatam da nije na meni da vam dajem očinske savete.“

„Pogotovo kada znate da ste umešani u ubistvo mog oca, kao i u ubistvo Gordona Vudhola i mog verenika.“

Elerbek se trgnuo, tako da je prosuo čaj po stolu. Zapanjeno je gledao u nju. „Nemam pojma o čemu pričate.“

„Sasvim sam sigurna u to da ste povezani i s nedavnim pokušajem ubistva gospodina Džounsa. Možda bi bilo bolje da porazgovaramo o tome?“

„Iznenadujete me, gospođice Bromli.“

„Zašto da se lažemo. Vi, ipak, umirete.“

„Da. Potpuno ste u pravu, draga moja. Potpuno u pravu.“

„Znam da uzimate poslednju verziju Halsijevog praha. Osetila sam to čim sam kročila u ovu sobu. Smrtonosan je.“

„Zaista imate neverovatan talenat.“

Odmahnula je rukom. „To je otrov. Umem da prepoznam otrove.“

Elerbek je učtivo zašmrkao. Gurnuo je ruku u džep i izvadio malu, zlatnu tabakeru. Na poklopcu je svetlucalo zeleno drago kamenje. Spustio ju je na sto i gledao u nju kao da je to nekakav dragoceni predmet iz druge dimenzije.

„Halsi mi je juče dao nešto, za šta mi je tvrdio da je nova, postojanija formula“, rekao joj je. „Odmah sam uzeo duplu dozu i bilo mi je mnogo bolje. Imala je mnogo jače dejstvo nego prethodna. Tek sinoć, posle četvrte doze, shvatio sam šta mi je taj nitkov uradio. A rekao bih i ostalima.“

„Otrovao je Takstera i Norkrosa, takođe, ako ste na to mislili. Obojica više nisu među živima.“

„Tako sam i mislio. Pretpostavljam da mi je ostalo najduže još dan ili dva od života.“

„Originalna verzija formule takođe je bila otrov. Rekli ste da su se prvi simptomi javili pre nekoliko meseci.“

„Dejstvo prve formule bilo je mnogo slabije.“ Stegao je šaku u pesnicu. „Imao sam vremena. Sada ga više nemam.“

„Ako ste znali da je to opasna droga, zašto ste je koristili?“

Bledo ju je gledao. „Sva naučna dostignuća podrazumevaju i neku dozu rizika. Ne možete da zamislite kako ta droga deluje. Najpre osetite neverovatno zadovoljstvo. Moja čula su se probudila. Video sam sve ono što tada nisam mogao. Mogao sam da razumem život biljaka na neki drugi način. Postigao sam mnogo, prevazišao sam samog sebe, gospođice Bromli.“

„Nažalost, niste razumeli da vas ta droga ubija“, zaključila je.

„Ispostavilo se da sam postao alergičan na nju.“

„Drugim rečima, na vas je delovala brže nego obično.“

„Mnogo brže. Neki su je godinama koristili. Dovoljno dugo da izume novu formulu. Ali ubrzo sam shvatio da su, u mom slučaju, u pitanju bili meseci.“

„Ako ste zaista alergični, kako ste uspeali da preživite do sada?“

„Koristio sam svoj dar kako bih doživeo to da Hali izume novu formulu. Juče mi je doneo rezultat najnovijih istraživanja.“ Iskrivio je usne. „Taj kućkin sin uveravao me je da će alergija vrlo brzo proći. Umesto toga, smestiće me u mrtvački sanduk za manje od četrdeset osam sati. Očigledno me je ubio kao što je očigledno da ja sada sedim ovde.“

„Zašto ste me zvali da dođem danas?“

„Neću da umrem dok vam se ne osvetim, gospođice Bromli.“

„Mene krivite za to što vam se dogodilo?“

„O, da, gospođice Bromli. Vas krivim.“

S teškom mukom uspeo je da se pridigne na noge. Videla je da je držao pištolj u ruci.

„Hoćete da me ubijete ovde, u biblioteci?“, pitala ga je i polako se podigla sa stolice. „To bi bilo teško objasniti policiji, zar ne?“

„Više me nije briga za policiju, gospođice Bromli. Prekasno je. Sve ste upropastili. Ali osvetiću vam se, makar mi to bilo poslednje. Mada, malo sam slab. Potrebno mi je malo mog specijalnog tonika. Pođite sa mnom. Vi ste verovatno jedina osoba u Londonu koja će znati da ceni ono što sam stvorio.“

Nije se ni pomakla s mesta.

Pokazao joj je pištoljem ka staklenoj bašti, a potom ga ponovo uperio u nju. „Otvorite vrata, gospođice Bromli. Učinite to, ili ću vas ustreliti baš tu gde sada stojite, bez obzira na to što ću isprljati tepih.“

Prišla je i otvorila vrata koja su vodila u staklenu baštu. Zapahnuli su je razni mirisi i energije. Umalo nije pala na kolena. Uхватила se za štok od vrata i pokušavala da se odupre tom neprijatnom nadražaju.

Elerbek je pošao za njom i uveo je u svoj botanički horor.

„Dobro došli u moj privatni pakao, gospođice Bromli.“

Još nestabilna, koraknula je napred i umalo nije pala. Jedva je uspela da dođe do radnog stola i osloni se na njega. Suknja joj se motala oko nogu.

Naježila se kada je čula da se ključ okrenuo u bravi. Elerbek ih je zaključao u staklenoj bašti. Užasnula se kada je pogledala oko sebe.

Kalemljene vrste biljaka rasle su po žardinjerama i saksijama. Videla je neke vrste hibrida, a neke sorte bile su toliko izmenjene da ih nije bilo moguće prepoznati. Kada je oprezno izoštrila svoja čula, mogla je da oseti iz koje vrste potiču, ali ono u šta su izrasle ledilo joj je krv u žilama.

„Šta ste ovo napravili, gospodine Elerbek?“, zapanjeno ga je pitala tihim glasom. „Ovde ništa nije kako treba.“

„Priroda ne pravi razliku između dobrog i lošeg, gospođice Bromli. Zna se samo za one vrste koje opstanu.“

„Sve ste uništili.“

„Kada sam postao alergičan na drogu, uočio sam da mi je ova atmosfera ublažavala i najgore simptome. U stvari, to me je poslednjih meseci održalo u životu. Nisam mogao da napustim baštu duže od dva sata. Bio

sam prinuđen da *spavam* ovde. Ova staklena bašta postala je moja zatvorska ćelija.“

„Šta ste uradili ovim biljkama?“

„Ova bašta je moje životno dostignuće. Godinama sam bio posvećen istraživanju biljaka koje utiču na psihofizičke sposobnosti, ne bih li pronašao lek za svog sina. Ne bih li izlečio njegovo ludilo. Ovde vidite rezultat mog rada.“

„Jeste li uspeli da pronađete lek?“, pitala je, jer kao botaničar nije mogla da odoli pitanju.

„Ne, gospođice Bromli. Ni u tome nisam uspeo. A Alister je sada mrtav.“

Tada joj je sve bilo jasno. „Alister Norkros bio je vaš sin?“

Klimnuo je glavom. „Da, gospođice Bromli.“

„Recite mi zašto ste ubili mog oca i njegovog saradnika.“

Elerbek je izvukao maramicu iz džepa i obrisao znoj s obrva. „Zato što su saznali da sam ja uzeo biljke koje ste doneli sa Amazona.“

„Gospodin Džouns bio je u pravu“, rekla mu je. „Sve je počelo od poslednje ekspedicije.“

Četrdeset četiri

„Takster je na kraju poludeo, ali je bio i lucidan“, rekao je Kejleb. „Bio je vođa Sedmog kruga moći. Baš kao i u Trećem krugu, nije bilo očigledne povezanosti s ostalim, a ni sa samim vrhom Kabala.“

On i Gejb bili su u njegovoj laboratoriji. Pokušavao je da ispriča svom rođaku do kakvih je saznanja došao, ali mučio ga je jak osećaj nelagodnosti. To nije bio uobičajeni nemir koji bi osetio svaki put kada bi otkrio neki važan deo zagonetke. Ovo je bilo potpuno drugačije. Nešto što je imalo veze s Lusindom.

„Morali bismo da pretpostavimo da nismo pronašli sve Stilvelove zapise i papire“, rekao je Gejb. „Očigledno postoje kopije te formule. Vrlo je verovatno da članovi Kabala znaju za taj recept.“

„Duh je izašao iz boce, Gejbe.“

„Da.“ Gejb se uhvatio za ramena. „Halsi je namerno napravio tu drogu kako bi, u osveti zbog gospođe Dejkin, ubio Takstera i Norkrosa?“

„Bila mu je dugogodišnja ljubavnica, poslovni partner i majka njegovog sina. Može se razumeti njegova želja za osvetom.“

„Još nisi siguran koliko članova ima u Takstеровom krugu?“

„Po zlatarevom registru, naručene su tri tabakere. Prve dve prodate su pre šest meseci. Treća je naručena mesec dana kasnije. Očigledno ih je Takster dao članovima svog kruga.“

„Tri tabakere – znači da Sedmi krug broji tri člana“, rekao je Gejb zamišljeno.

„A opet, obračunate su samo dve. Norkrosova i Taksterova.“

„Mora da je treća kod Halsija. Kada ga budemo našli, imaćemo i nju.“

Potreba da vidi Lusindu bila je sve jača. „Devedeset sedam odsto siguran sam da ta treća nije kod Halsija“, rekao je. *Smiri se. Ona je dobro, kod kuće je.*

„Zašto to misliš?“

„Takster nije smatrao Halsija nekim ko pripada njegovom staležu. Po njegovom mišljenju, Bazil Halsi bio je samo jeftina radna snaga. Govorio je da član reda Emeralda Tableta može biti samo neko iz visokih krugova.“

„Hoćeš da kažeš da je Takster mogao da zaposli nekoga kao što je Halsi, ali ne i da ga uvrsti u članstvo kruga?“

„Po njegovom mišljenju, to bi bilo kao da je pozvao svog baštovana ili kočijaša da se pridruže krugu. Nikako ne mogu da zamislim da je tu tabakeru mogao dati Halsiju, jer je smatrao da je dizajnirana i napravljena za gospodina.“

„Možda je Halsi insistirao na tome da ga tretiraju kao ravnog sebi i tražio tabakeru kao deo svog honorara“, nagadao je Gejb.

„Po onome što sam saznao o njemu, ne verujem da je Halsi mario da društveni status. Njemu su važna samo njegova istraživanja. Ali ima tu još nešto što mi se ne uklapa. Treća tabakera naručena je pre pet meseci. Halsi tada nije radio za njih.“

„Ako si u pravu, znači da postoji i treći član kruga, kojeg još nismo otkrili.“

„I još jedan lopov koji je ukrao paprat.“ Kejleb je pogledao papir koji je spustio na sto. „To mora da ima veze s poslednjom ekspedicijom Bromlijevih, na Amazonu.“

„Šta ti je to?“

„Lusindin spisak botaničara koji su videli primerke koje su Bromlijevi i Vudhol doneli sa Amazona.“

„Šta tražiš među njima?“

„Onog ko je, još pre osamnaest meseci, ukrao prvu paprat. Vidiš li koliko je muke potrebno kako bi se saznalo da li je neka osoba bila ili nije bila u Londonu nekog datuma pre godinu i po dana?“

„Stvarno zvuči komplikovano“, priznao je Gejb.

„Više je nego komplikovano. Skoro je nemoguće. Biće mi potrebno još pomoćnika. I novca, Gejbe.“

„Samo da bi pronašao kradljivca paprati?“

„Ne samo zbog toga; za agenciju. Stalni klijenti plaćaju istrage, ali pokušaj da pronađem ostale članove kruga kako bih došao do vođe iziskuje još pomoćnika. A njih treba platiti.“

„Mislio sam da smo se usaglasili za budžet za agenciju.“

„Moraćemo da ga uvećamo.“

Prekinulo ih je kucanje na vratima.

„Da, gospođo Perkins, šta je bilo?“, pitao je Kejleb.

Kućna pomoćnica otvorila je vrata. „Inspektor Spelar je stigao, gospodine.“

„Pošaljite ga odmah ovamo.“

„Već je tu, gospodine.“ Gospođa Perkins povukla se u stranu. „Niste zaboravili o čemu smo pričali, gospodine Džounse? Radiću još do kraja nedelje.“

„Da, da, gospođo Perkins“, mrmljao je Kejleb. „Rekli ste mi već.“

„Onda, očekujem svoju platu, gospodine.“

„Ne brinite, gospođo Perkins, dobićete svoj novac.“

„Gospodine Džounse“, pozdravio ga je Spelar kada je ušao u sobu. Žvakao je neko pecivo. Pogledao je najpre Gejba, a onda i Kejleba. „I gospodine Džounse. Dobar dan obojici. Kao što vidite, gospođa Perkins ljubazno mi je dala nešto da pojedem.“

„Šta ima novo, Spelare?“, pitao ga je Kejleb.

Spelar je progutao poslednji zalogaj i rukom obrisao usta. „Mislio sam da će vam biti zanimljivo da sam konačno dobio adresu Alistera Norkrosa. Saznao sam preko njegovog krojača.“

„Krojač ga se setio?“, pitao je Gejb.

„Krojači nikada ne zaboravljaju dobre mušterije“, rekao je Spelar. „Ovaj mi je rekao da je Norkrosu poslao račun na adresu Ransli skver četrnaest.“

Kejleb se namrštio. „To je u blizini vila, ne u ulici u kojoj je imao iznajmljeni smeštaj.“

„Norkros je boravio u kući svog ujaka, koji je očigledno smrtno bolestan. Svratio sam tamo pre nego što sam došao ovde, ali rekli su mi da je gazda toliko bolestan da ne prima posete“, nasmejao se Spelar. „Pomislio sam da će Džounsusu možda biti lakše da dođe do njega.“

Kejleb je ponovo pogledao spisak imena i adresa. Kada je pročitao poslednje ime i adresu, sve mu je bilo jasno.

„Ransli skver“, rekao je. „Taj nitkov umire. Ako je koristio Halsijevu najnoviju formulu, verovatno će tako i biti.“

Govorio je Lusindi da nekada ne razume zašto ljudi nešto rade, ali nekada je i mogao da razume razloge. Osveta je bila jedan od njih. A to je sve što ostaje čoveku koji je bio u Elerbekovoj situaciji.

Skočio je na noge i potrčao ka vratima, prateći samo unutrašnji osećaj.

„Spelare, sklonite se“, rekao mu je.

„Kuda ćete?“, povikao je Gejb za njim.

„Ransli skver. Lusinda je tamo.“

Četrdeset pet

„Vi ste ukrali prvu paprat iz moje staklene bašte“, rekla je Lusinda. „Zašto ste to uradili?“

„Sećate se da su mi, odmah posle povratka sa ekspedicije, vaš otac i Vudhol pokazali vrste koje ste doneli. Mogao sam da osetim potencijal jedne od njih. Ali znao sam da mi je Bromli i Vudhol neće ustupiti za ono za šta je meni bila potrebna.“

„Pravili ste otrov od nje?“

„Napravio sam od nje veoma interesantnu drogu, gospođice Bromli. Dovodi čoveka u neverovatno sugestivno hipnotičko stanje. Dok je u tom stanju, on bez pogovora izvršava sve što se od njega traži. Kada droga prestane da deluje, čovek se ne seća ničeg što mu se dogodilo dok je ona delovala. Kao što možete da pretpostavite, mnogo je onih koji bi dali bogatstvo kako bi imali takav uticaj na druge.“

„Prodavali ste tu drogu?“

„To nije bilo baš tako jednostavno“, prošaputao je Elerbek. Počeo je da gubi glas. „Shvatio sam da sam dobio veoma moćan proizvod, ali nisam znao kako da nađem kupce. Ipak, ja sam gospodin, a ne trgovac. Jednog popodneva, kada sam otišao u apoteku, upoznao sam gospođu Dejkin. Osetio sam da krije otrove iza tezge i bilo mi je jasno da bih s njom mogao da otpočnem posao.“

„Ona je nalazila mušterije?“

„Zapravo, pronašla je jednu mušteriju“, ispravio ju je Elerbek. „Kralja podzemlja koji je bio spreman da plati veoma visoku cenu koju sam postavio za takvu drogu. Tražio je da otkupi svu količinu. Bio je to odličan i veoma profitabilan posao za sve, dok je trajao.“

„Kada je propao?“

„Pre šest meseci, kada sam ušao u Sedmi krug.“

„Pretpostavljam da se taj kriminalac opasno pobunio kada je saznao da ga više nećete snabdevati drogom.“

„Alister se pobrinuo za Džaspera Vajna.“ Elerbek je iskrivio usne. „To je izazvalo senzaciju u štampi. Ostali zlikovci i Skotland jard bili su ubeđeni da je doživeo infarkt. Učinio sam dobro delo za društvo, verujte mi.“

„Kako ste ušli u red Emerald Tableta?“

„Lord Takster došao je kod mene. On je već bio član reda i imao je zadatak da regrutuje botaničara koji bi svojim talentom osnažio redove krugova moći.“

„Red je želeo da vi radite na unapređenju prvobitne formule, pretpostavljam.“

„Bilo je jasno da Stilvelova formula ima ozbiljne nedostatke“, rekao je Elerbek. „Članovi Prvog kruga bili su nestrpljivi da je unaprede.“

„Dakle, red je vršio istraživanja kako bi unapredio drogu?“

„Da. Bio sam nestrpljiv da se pridružim tom projektu. Bio sam siguran da ću, pomoću svog talenta, vrlo brzo doći do odgovora. Ali kada smo se moj sin i ja suočili s neželjenim dejstvima, potreba za novom formulom postala je mnogo urgentnija.“

„Dali ste drogu svom sinu? Kako ste mogli da uradite takvo nešto? Drugo je kada eksperimentišete na sebi. Zašto ste i njega izložili tom riziku?“

„Ne znate ništa o mom sinu“, šaputao je Elerbek. „Ta formula bila mu je jedina nada.“

„Kako to mislite?“

„Kao što sam rekao, bio je potpuno lud, gospođice Bromli. Bio sam prinuđen da ga smestim u kućni pritvor još kada je imao dvanaest godina.

Učinio sam to dan pošto je, nožem za rezbarenje, usmratio svoju majku i sestru.“

„Dragi bože.“

„Policiji sam rekao da je Alister stradao od ruke nepoznatog napadača koji je ubio i moju ženu i ćerku. Dok je bio u izolaciji, promenio sam mu ime. Što se tiče javnosti, Alister Elerbek već godinama je mrtav. A sada, zahvaljujući vama i Kejlebu Džounsusu, zaista ga nema.“

„Zašto mislite da bi nova formula izlečila njegovo ludilo?“

„Bio sam siguran da je njegov psihički poremećaj imao veze s nestabilnom sveću. Mislio sam da će biti bolje ukoliko njegova čula budu pod kontrolom. Jedno kratko vreme i jeste bilo tako. Mogao sam da ga izvedem iz izolacije i dovedem ovamo da živi sa mnom. Predstavio sam ga svojim prijateljima i saradnicima kao svog nećaka, jer nisam mogao reći da se vratio iz mrtvih.“

„Ali uskoro su kontraefekti postali sve gori, zar ne?“ rekla je Lusinda.

„Ponovo je, pred mojim očima, tonuo u ludilo, ali ovog puta bio je mnogo opasniji, jer su se njegova čula toliko izoštrila da je imao moć da ubije. Znao sam da smo obojica gotovi ukoliko se ne pronađe neka stabilnija i manje otrovna droga.“

„Ali nije bilo nikakvog napretka u istraživanjima, zar ne? Tada ste i shvatili da je, unutar reda, samo smrt kazna za neuspeh?“

„Da, gospođice Bromli.“

„Tada ste Takster i vi i potražili novog alhemičara koji bi vam pomogao, zar ne?“

„Verovali ili ne, razmišljao sam o tome da pozovem vas da se pridružite redu, gospođice Bromli. Međutim, Takster nije hteo ni da čuje da se žena pridruži redu. U svakom slučaju, i sâm sam se plašio toga da ćete saznati istinu o smrti svog oca i Vudhola i da ćete me prijaviti policiji ili veću reda.“

„Nikada ne bih pristala na to da vam pomazem u pronalaženju te formule“, odbrusila mu je.

„Isti ste kao i vaš otac“, jetko je rekao Elerbek. „Dosadni ste s tom vašom pravičnošću. U očaju, obratio sam se gospođi Dejkin za savet. Verovao

sam da bi ona mogla poznavati nekog botaničara iz Londona koji bi mogao imati malo drugačije etičke stavove. Rekla mi je da bih mogao da porazgovaram s nekim doktorom Bazilom Halsijem, koji je, kako se ispostavilo, i tragao za novim pokroviteljem.“

„Zašto ste poslali Halsija da ukrade *Ameliopteris* iz moje staklene bašte?“

„Nisam ga poslao da ukrade tu prokletu paprat“, besneo je Elerbek. „Bila mu je potrebna za neke njegove eksperimente. Gospođa Dejkin rekla mu je za nju. Ništa se ne bi desilo da nije zapeo da je ima.“

„Ali trebalo je da radi na novoj formuli.“

„Kako bismo ga privoleli da nam pomogne, morali smo da se nagođimo s njim.“ Elerbek se naslonio na radni sto i ponovo obrisao obrvu. „Dogovorili smo se da finansiramo njegova privatna istraživanja sve dok postoji napredak u stabilizaciji formule.“

„Ali nije ga bilo, zar ne?“

„Ne znam, gospođice Bromli, a nikada neću ni saznati, jer je moj sin sada mrtav. Sve ste upropastili kada ste doveli Kejleba Džounsa da povede istragu.“

Ruka u kojoj je držao pištolj nekontrolisano se tresla.

„Još jedno pitanje“, mirno je rekla. „Zašto ste ubili mog verenika?“

„Nisam imao drugog izbora.“ Elerbek je počeo da šmrče. „Glason je bio protiv droge, ali posumnjao je da sam ja ubio vašeg oca i Vudhola. Pratio me je do apoteke gospođe Dejkin i uverio se da trgujem drogom. Pokušao je da me uceni. Morao sam da ga se rešim. Mala nezgoda između vas dvoje postavila je idealnu scenu.“

„Odgovorni ste za smrt mnogo ljudi, gospodine Elerbek, ali sada je tome došao kraj. Nećete me ubiti.“

„Grešite, gospođice Bromli.“ Pištolj se lelujavao u Elerbekovoj nesigurnoj ruci. „Osvetiću vam se, pa makar to bilo poslednje što ću uraditi.“

„Više niste sposobni ni da uperite pištolj u mene, a kamoli da povučete oroz. Potpuno ste iscrpljeni i uskoro ćete pasti u duboki san.“

„Št-šta to pričate?“

„Sipala sam vam otrov u čaj“, smireno mu je rekla. „Deluje vrlo brzo.“ Elerbek je drhtao kao da ga je tresla groznica. Treptao je pokušavajući da izoštri vid. Pištolj mu je ispao iz ruke. S nevericom je gledao u nju.

„Otrovali ste me?“, prošaputao je.

„Čim sam danas ušla u vašu kuću, osetila sam negativnu energiju ove bašte. Zнала sam da nešto nije u redu. Kada je kućna pomoćnica otišla da vas obavesti da sam stigla, uzela sam uspavljujući prah iz svoje torbe. Nema ni miris ni ukus. Bez po muke dodala sam vam ga u čaj. Popili ste pune dve šolje.“

„Nemoguće“, uzdahnuo je. „Gledao sam vas dok ste mi sipali čaj. Nisam video nikakvu bočicu niti kutijicu s otrovom.“

Neko staklo je puklo i sručilo se na pod. Kejleb je ušao u baštu. Pištolj u njegovoj ruci bio je uperen u Elerbeka.

„Jesi li dobro?“, pitao je Lusindu, ali nije skretao pogled s Elerbeka.

„Da“, odgovorila je.

Elerbek je pao na kolena. „Kako ti je to uspelo?“, zahtevao je odgovor. „Kako si mi sipala otrov u čaj?“

Podigla je ruku kako bi mu pokazala svoj prsten. Pažljivo je otvorila krunu i pokazala mu gde je držala otrov.

„Neke glasine o meni ipak su tačne, gospodine Elerbek.“

Četrdeset šest

„Dobra vest je to što Halsi nije imao vremena da se vrati u Elerbekovu rezidenciju i pokupi svu dokumentaciju“, rekao je Kejleb. „Možda možemo da iskoristimo nešto od tih papira koje smo Flečer i ja konfiskovali.“

Bili su u biblioteci. Kejleb je šetao gore-dole ispred kamina. Nije imao mira otkako je stigao neki minut ranije. Prekrštenih ruku, sedela je za svojim stolom i pokušavala da bude strpljiva s njim.

„Halsi je verovatno čekao trenutak da otrov učini svoje“, rekla je Lusinda. „Verovatno je mislio da se vrati kada bude siguran da je Elerbek na samrti. „Srećom, ja sam juče stigla pre njega.“

„Nije tu bilo nikakve sreće što si se našla u Elerbekovoj kući“, rekao joj je Kejleb i prekorno je pogledao. „Pobogu, Lusinda, mogla si da izgubiš glavu. Na šta si, kog đavola, mislila kada si sama otišla tamo?“

„To je otprilike petnaesti put da mi postavljaš isto pitanje“, rekla je Lusinda. „I isto toliko puta isto sam ti odgovorila. Otišla sam, jer mi je poručio da umire i da želi da se oprost od mene.“

„Trebalo je da sačekaš da ja krenem s tobom“, insistirao je.

„Zaboravljate, gospodine“, rekla mu je ljutito, jer joj je držao pridiku. „To je Ajra Elerbek, dugogodišnji prijatelj mog oca, kako sam mislila. I nisam otišla sama. Šut me je odvezao.“

„Jedino što je bilo dobro“, promrmljao je Kejleb. „Ali Šut je bio na ulici. Nije mogao znati da si u opasnosti. Trebalo je da odeš odmah, čim si osetila opasnost u toj kući.“

Skupila je usne. „Pretpostavljam da je to bio logičan korak.“

„*Pretpostavljaš?*“ Zastao je ispred nje, spustio ruke na sto i nagnuo se ka njoj. „Kakvo je to glupo razmišljanje?“

„Nisam ni rekla da je bilo logično. Čim sam se našla na pragu te kuće, znala sam da ću u njoj naći odgovore za ubistvo mog oca. Nisam mogla otići, a da to ne saznam.“

„Da budemo jasni, Lusinda. Neću i nadalje tolerisati tako nepromišljene poteze. Jesi li me razumela?“

To je prešlo granicu njenog strpljenja. Skočila je na noge. „Nisam jedina čiji bi se postupci mogli nazvati nepromišljenim. Šta je s tvojima, kada si otišao da se sretnesh s otmičarem? Insistirao si na tome da ideš sam, a umalo te Alister Norkros nije ubio zbog toga.“

„To je bilo nešto drugo.“

„Ne vidim zašto?“

„Dodavola, Lusinda, ako misliš da budeš moj partner u agenciji, moraćeš da naučiš da poštuješ naređenja.“

„Biću tvoj *partner*, a ne zaposleni. Po pravilu, partneru se ne naređuje.“

„Onda ćeš vrlo dobro morati da naučiš da se posavetuješ s *drugim* partnerom pre nego što tako brzopleto kreneš u akciju.“

„Ma hajde, Kejlebe. Reaguješ suviše impulsivno.“

„Nisam ni počeo da reagujem. Nikada više nećeš uraditi nešto slično, pre nego što se posavetuješ sa mnom.“ Obišao je oko stola, uhvatio je za ramena i privukao sebi. „Jesmo li se dogovorili, Lusinda?“

Setila se kako je izgledao kada je prethodnog dana upao u Elerbekovu staklenu baštu. Osetila je koliko je bio uplašen za nju. Kada je bio u tom stanju, Kejleb Džouns bio je veoma opasan. Nije htela ponovo da mu zadaje takve muke.

„Da“, rekla mu je nežno. „Dogovorili smo se.“

Oboje su se okrenuli kada su čuli da je neko bio na vratima. Patriša i Edmund zbunjeno su gledali u njih.

„Bolje bi bilo da je nešto važno“, rekao im je Kejleb. Nije puštao Lusindu.

„Inspektor Spelar upravo je javio da je Elerbek noćas preminuo“, rekao mu je Edmund. „Nije se probudio iz sna.“

„Dođavola“, rekao je Kejleb. „To znači da neću dobiti odgovore koje sam očekivao da čujem od njega.“

„Ubila sam ga“, prošaputala je Lusinda uplašeno. „To je bila samo malo jača doza praška protiv nesаницe, ali u kombinaciji s drogom koju je koristio bila je više nego dovoljna da ga ubije. Oprosti mi, bože, znala sam to kada sam mu je sipala u čaj.“

„Ššš“, umirivao ju je Kejleb i jače je pritisnuo na svoje grudi. „Svakako bi bio mrtav za dan ili dva.“

„Da, ali ne bi umro od moje ruke.“

Pogledom je pokazao Patriši i Edmundu da odu. Oboje su bez reči izašli i zatvorili vrata za sobom.

Kejleb je nežno odveo Lusindu do dveju stolica koje su stajale ispred kamina. Smestio ju je na jednu, a onda i on seo pored nje. Uhvatio ju je za ruku i nežno mazio po prstima.

Dugo su tako sedeli, gledali u vatru i držali se za ruke.

Posle nekog vremena Kejleb je progovorio. „Pre neko veče bila si u pravu kada si mi rekla da nas čeka nešto poput ovoga“, rekao joj je. „Da će doći vreme kada ćemo morati da se suočimo s onim što radimo.“

„Da“, potvrdila je.

„Jedini način da uspem u tome jeste da znam da ćeš uvek biti pored mene. Udaj se za mene, Lusinda.“

„O, Kejlebe“, rekla je nežno. „Otišao bi toliko daleko da se oženiš mnome, samo da bi agencija zadržala ime Džouns?“

„Ušao bih u vatru i sam pakao ako bi se ti tada udala za mene, Lusinda.“

Bila je sasvim sigurna da bi on to stvarno i uradio. Bez razmišljanja.

„Kejlebe“, šapnula mu je.

Ustao je i ponovo je uzeo u zagrljaj.

„Ranije sam ti govorio da ne verujem u ljubav, jer nisam znao šta to znači“, rekao joj je tiho. „Sada znam. To je onaj osećaj koji me je oborio s nogu kada sam te prvi put video. I pre toga. Kada sam pročitao tvoje ime na poruci koju si mi poslala kada si tražila moje usluge. I tada sam nekako znao da si mi potrebna na neki neobjašnjiv način. Volim te, Luisinda. Sada i zauvek.“

Obavila je ruke oko njegovog vrata. „Zaljubila sam se u tebe istog trena kada si prekoračio moj prag. Uvek ću te voleti. Naravno, udaću se za tebe.“

Podigla se na prste i nežno ga poljubila. Uzeo ju je u naručje i ljubio je. Dugo su tako ostali čvrsto zagrljeni.

Četrdeset sedam

Mesec dana kasnije...

Buka koja je dolazila iz dvorišta bila je zaglušujuća, ali dan je bio toliko lep da su svi prozori bili otvoreni.

Kejleb je stajao s Gejbom pored stola u svojoj laboratoriji. Zajedno su gledali papire i dokumentaciju koju su doneli iz Elerbekovog doma.

„Većina se odnosi na Elerbekova botanička istraživanja“, rekao je Kejleb. „Jeste se bavio formulom, ali jasno je da nije bio uspešan u tome. Kao ni Takster. Zato i jesu unajmili Halsija i njegovog sina.“

„Valjda smo previše očekivali kada smo pomislili da ćemo ovde pronaći jasan dijagram koji objašnjava članstvo reda i njegove vođe“, rekao je Gejb proučavajući hrpu papira.

„Grupa koja stoji iza ovoga ima vrlo dobru strategiju. U stvari, toliko dobru da njen vrh ima dar za planiranje u tajnosti.“

„Dar za planiranje?“, upitno ga je pogledao Gejb. „Ima logike.“

„Dodavola, potrebne su nam kompletne informacije o darovitim članovima Volšebnog društva i njihovim moćima.“

„To neće biti lako. Zapravo, siguran sam da je nemoguće otkriti talente većine članova. Naša organizacija deluje u tajnosti već dve stotine godina.

Mi smo, svi, uključujući tebe i mene, rođače, naučeni da čuvamo tajne. To nam je u krvi.“

Kejleb je protrljao vrat i uzdahnuo. „Moram još da proučim onu kartu taksonomije.“

„Lusinda je u pravu. Nemaš vremena da sve uradiš sam. Moraš da naučiš da se koncentrišeš na najbitnije.“

Iza vrata, u hodniku, začuli su se laki koraci. Kejleb je osetio zadovoljstvo. Svuda bi prepoznao taj korak.

Vrata su se otvorila. Čim je ušla u sobu, Lusinda je unela novu, pozitivnu energiju. Kao da je unela zrake sunca. Primetio je da je bila veoma dobro raspoložena.

„Dobar dan, gospodo“, veselo ih je pozdravila. „Kakav lep dan, zar ne?“

Gejb se nasmejao. „Jeste. Izgleda da ste danas odlično raspoloženi, gospodo Džouns.“

Venčali su se nedelju dana ranije. Na spisku pozvanih bila je čitava porodica Džouns, zajedno sa stanovnicima Gapi lejna. Staklena bašta bila je prepuna gostiju. Kejleb je bio siguran da će Lusindin bivši komšiluk mesecima imati temu za razgovor.

„Bilo je vreme da se pojaviš, ljubavi.“ Kejleb je ustao i prišao joj. Poljubio ju je, pokušavajući donekle da prikrije zadovoljstvo. „Radnici me bombarduju pitanjima. A već nekoliko puta rekao sam im da tebi prave staklenu baštu i da tebe pitaju za smernice.“

„Nadam se da su odmakli s poslom.“ Lusinda je podigla suknju i požurila do prozora. „O, bože, ovo krilo odlično napreduje.“

Gejb se osmehnuo Kejlebu. „Staklena bašta vrlo je neobičan svadbeni poklon za mladu.“

„To nije ništa naspram onoga što je ona meni poklonila“, rekao je Kejleb s mnogo ljubavi.

„Sebe?“, pitao je Gejb veselo. „Kako romantično rečeno, rođače. Nisam znao da ti to umeš.“

Lusinda se okrenula od prozora i vratila do njih. „Kejleb nije mislio na mene. Moj svadbeni poklon bili su Šutovi. Pristali su da se staraju o ovom

domaćinstvu. Srećom, imaju dovoljno iskustva s prethodnom gazdaricom. Odsad Kejleb neće svakog meseca brinuti gde će naći novu posluđu.“

Gejb je klimnuo glavom. „To objašnjava mio osmeh na njegovom licu.“

Kejleb je pogledao kutiju koju je Lusinda držala u ruci. „Šta ti je to?“

„Nove posetnice za našu firmu.“ Lusinda je otvorila kutiju. „Ispisana su oba imena.“

Gejb se snuždio. „Pobedila si, zar ne?“

„Naravno“, rekla je. Prišla mu je i stala tako da su i oni mogli da pročitaju.

„*Džouns i Džouns*.“ Gejb se nasmejao. „Prava stvar.“

Kejleb se toplo nasmejao Lusindi i prepustio uživanju u njenoj blizini.

„Jeste“, rekao je. „Dobro zvuči.“

Amanda Kvik
SAVRŠEN OTROV

2017.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović
Nenad Atanasković
Saša Petković

Izvršni urednik

Dubravka Trišić

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Ivana Ćurčić / Vulkan izdavaštvo

Dizajn i prelom

Vulkan izdavaštvo

Štampa

Vulkan štamparija
Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.
Gospodara Vučića 245, Beograd
office@vulkani.rs
www.vulkani.rs

Tiraž: 1.000 primeraka

CIP – KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI
dostupna je u Narodnoj biblioteci Srbije, Beograd

COBISS.SR-ID 245637388